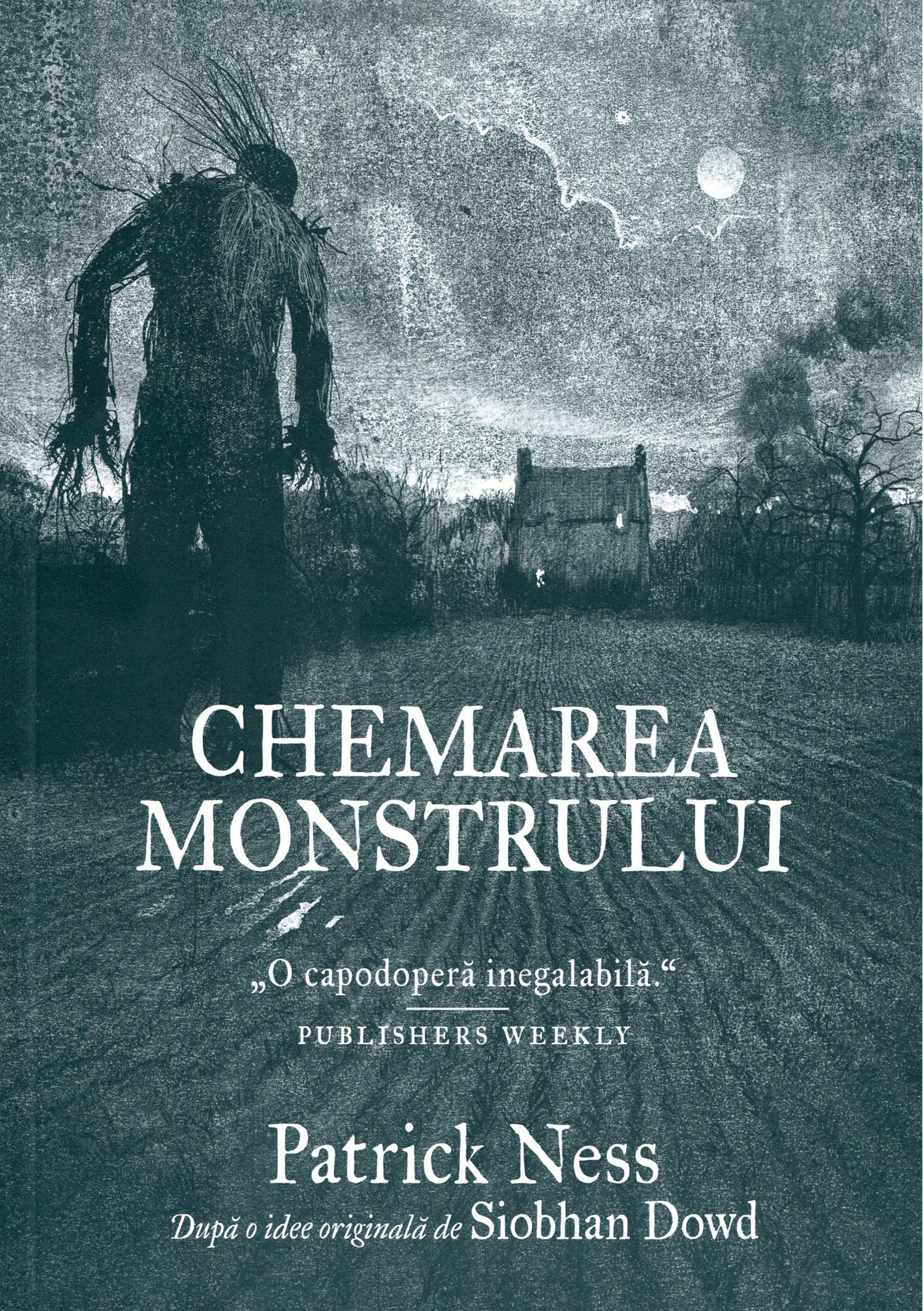
CHEMAREA
MONSTRULUI
„O capodoperă inegalabilă."
PUBLISHERS WEEKLY
Patrick Ness
După o idee originală de Siobhan Dowd

„Remarcabil... Captivant, înduioșător, strălucit construit.“
THE TIMES

„Frumos, plin de curaj și compasiune.“
THE INDEPENDENT

„Sclipitor și elegant, având înfiorarea și ambiția pe care le-ai aștepta de la autorul trilogiei *Pe tărâmul haosului*.“
THE GUARDIAN

„Nu e ușor să îmbini adevăruri dureroase cu speranța în viitor – dar *Chemarea monstrului* reușește. Cu stil, grație și profunzime.“
THE BOOKBAG

Chemarea monstrului

virtual-project.eu
== aladrian ==

CHEMAREA MONSTRULUI

de PATRICK NESS

După o idee originală de SIOBHAN DOWD

Ilustrații de JIM KAY

Traducere din engleză de ROXANA GAMARȚ

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Carmen Botoşaru

DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Faber Studio

CORECTURĂ:
Duşa Udrea
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Ness, Patrick
Chemarea monstrului / Patrick Ness ; trad.: Roxana Gamarţ. – Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-203-2
I. Gamarţ, Roxana (trad.)
821.111-31=135.1

TITLUL ORIGINAL:
A Monster Calls

AUTOR:
Patrick Ness

Text Copyright © 2011 Patrick Ness
După o idee originală de Siobhan Dowd
Ilustraţii Copyright © 2011 Jim Kay

Publicat prin acord cu Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Citat din volumul *An Experiment in Love*, de Hilary Mantel © 1995 Hilary Mantel, preluat cu permisiunea HaperCollins Publishers Ltd.

Mulţumiri lui Kate Wheeler

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă, transmisă, difuzată sau păstrată cu ajutorul unui sistem de stocare, în nicio formă şi în niciun mod, grafic, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare şi multiplicare, fără acordul prealabil scris al editorului.

Copyright © Editura Trei, 2015 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

NOTA AUTORULUI

Nu am întâlnit-o niciodată pe Siobhan Dowd. De fapt, am cunoscut-o la fel ca şi voi - doar prin intermediul cărţilor ei năucitoare. Patru romane pentru adolescenţi, dintre care două publicate în timpul vieţii, iar celelalte două, după plecarea ei prematură dintre noi. Dacă nu le-aţi citit încă, îndreptaţi imediat acest neajuns.

Aceasta ar fi fost cea de-a cincea carte semnată de ea. Trasase deja personajele, crease o intrigă detaliată şi scrisese începutul. Ce-i lipsea, din păcate, era timpul.

Când am fost rugat să preiau ideea ei şi s-o transform într-o carte, am ezitat. Nu aveam de gând - nici nu aş fi *putut* - să scriu un roman mimând vocea ei. I-aş fi făcut un deserviciu scriitoarei, cititorului, dar, mai ales, poveştii în sine. Nu cred că lucrurile funcţionează aşa, mai ales atunci când vorbim despre o carte bună.

Dar adevărul este că ideile bune au darul de a da naştere altor idei. Înainte să realizez ce mi se întâmplă, ideile lui Siobhan m-au ajutat să-mi vină şi mie idei noi şi m-am trezit cuprins de frenezia după care tânjeşte orice scriitor: aceea de a aşterne cuvintele pe hârtie, de a scoate la lumină o poveste.

M-am simţit — şi încă mai am acest sentiment — ca şi când mi s-ar fi predat o ştafetă. O scriitoare de excepţie mi-a predat povestea ei şi mi-a zis: „Hai! Dă-i drumul! Fă-ţi de cap!“ Şi asta am şi

încercat să fac. De-a lungul călătoriei, am ţinut cont doar de un singur lucru: să scriu o carte pe care Siobhan să fi citit-o cu plăcere. Nici un alt criteriu nu a contat cu adevărat.

Iar acum a venit momentul să-ţi predau ţie ştafeta. Poveştile trebuie să circule, ele nu rămân în sertarul scriitorilor, deşi ei sunt cei care pornesc cursa. Iată ce am reuşit să facem eu şi Siobhan. Aşa că hai! Dă-i drumul!

Fă-ţi de cap!

Patrick Ness
Londra, februarie, 2011

Pentru Siobhan

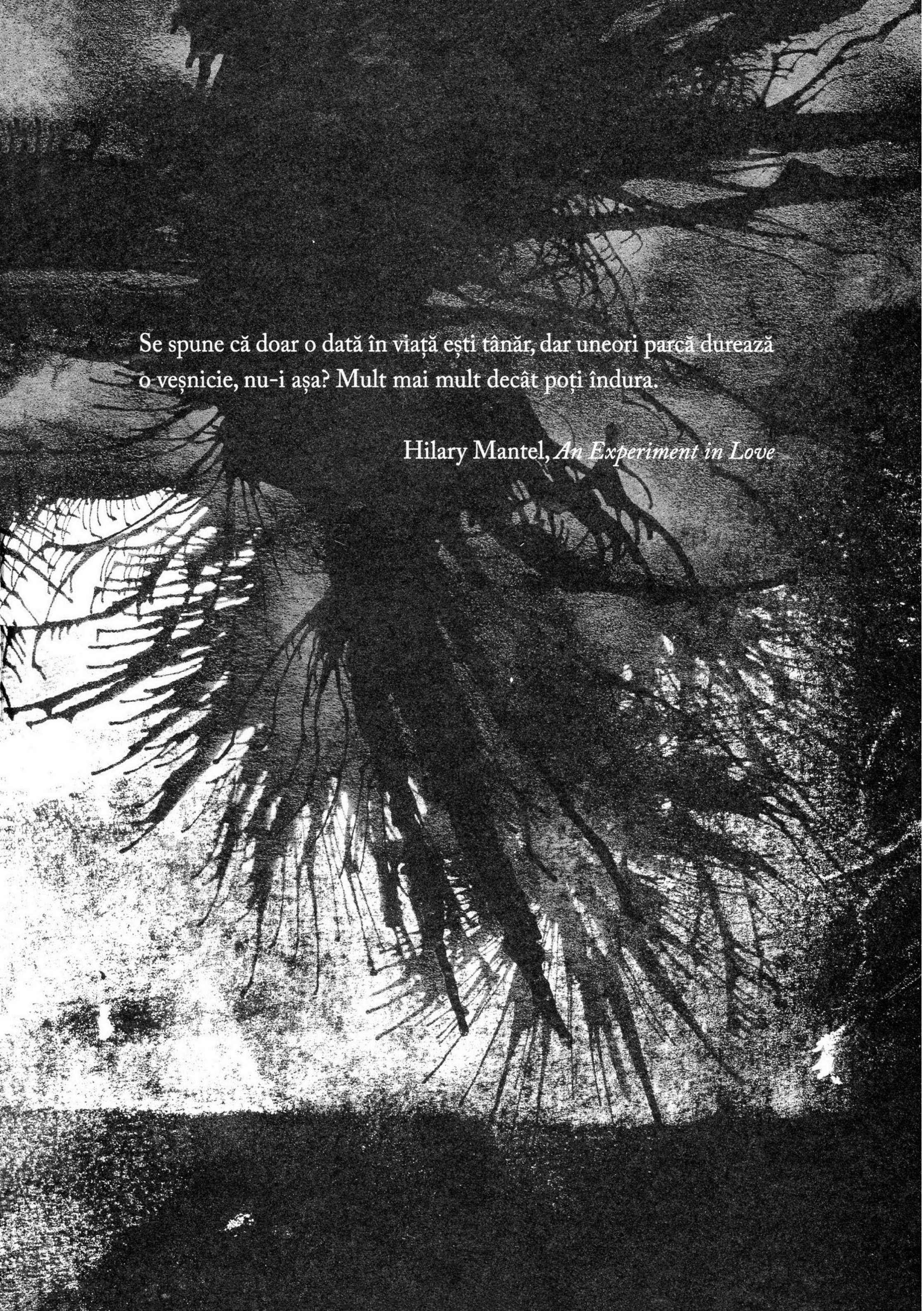

Se spune că doar o dată în viață ești tânăr, dar uneori parcă durează o veșnicie, nu-i așa? Mult mai mult decât poți îndura.

Hilary Mantel, *An Experiment in Love*

CHEMAREA MONSTRULUI

Monstrul apăru imediat după miezul nopţii. Aşa cum fac monştrii de obicei.

Conor era treaz când s-a întâmplat.

Avusese un coşmar. Mă rog, nu un coşmar *oarecare.* Ci *acel* coşmar. Cel care îl tot bântuise în ultima vreme. Cu bezna şi vântul, şi urletele. Cu mâinile care scăpau din strânsoarea mâinilor lui, indiferent cât de mult se străduia el să nu le dea drumul. Coşmarul care se termina întotdeauna cu…

— Pleacă, şopti Conor în întunericul ce invada camera în care dormea, încercând să gonească înapoi coşmarul, să nu-i permită să-l urmeze în lumea reală. Gata, dispari acum.

Aruncă o privire spre ceasul pe care mama sa îl pusese pe noptiera de lângă patul lui. 00:07. Şapte minute trecute de miezul nopţii. Era târziu, având în vedere că a doua zi trebuia să se trezească devreme ca să meargă la şcoală, cu siguranţă târziu pentru o noapte de duminică.

Nu mai spusese nimănui despre coşmar. Nici mamei sale, evident, dar nici altcuiva; nici tatălui său, în timpul convorbirilor telefonice pe care le aveau o dată la două săptămâni (cu aproximaţie), *în mod clar* nici bunicii sale, iar la şcoală nici atât. Absolut nimănui.

Nu trebuia să afle nimeni ce se întâmpla în coşmarul ăla.

Conor clipi somnoros, privind în jur, apoi se încruntă. Îi scăpa ceva. Se uită în jur, trezindu-se de-a binelea. Coşmarul se risipea, dar mai era ceva, nu-şi dădea seama ce anume, ceva diferit, ceva…

Ciuli urechile, filtrând cu atenţie particulele de tăcere, dar casa era cufundată în linişte; din când în când, doar scârţâitul scărilor sau foşnetul aşternuturilor din camera vecină, unde dormea mama sa.

Nimic altceva.

Şi, deodată, auzi ceva. Îşi dădu seama că asta îl trezise de fapt.

Cineva îl striga pe nume.

— *Conor.*

O fracţiune de secundă, îl cuprinse panica şi simţi un gol în stomac. Oare, într-un fel sau altul, coşmarul devenea realitate şi…?

— Nu fi fraier, îşi zise. Eşti prea mare ca să mai crezi în monştri. Şi chiar era. Împlinise treisprezece ani cu o lună în urmă. Monştrii erau pentru mucoşi. Monştrii erau pentru picii care încă făceau pipi în pat. Monştrii erau pentru…

— *Conor.*

Se auzi din nou. Conor înghiţi în sec. Era un octombrie neobişnuit de cald, iar fereastra lui era încă deschisă. Poate că perdeaua fluturată de adierea vântului foşnea de parc-ar fi spus…

— *Conor.*

Bun, nu era vântul. Era în mod cert o voce, dar

nu reuşea să o identifice. Nu era vocea maică-sii, de asta era sigur. De fapt, nici măcar nu era o voce de femeie şi, preţ de o secundă, se întrebă dacă nu cumva taică-său venise pe neaşteptate din America şi aterizase prea târziu pentru a-l mai suna…

— *Conor.*

Nu. Nu era tatăl lui. Vocea asta avea un timbru diferit, o rezonanţă *monstruoasă,* sălbatică şi neîmblânzită.

Şi, dintr-odată, de-afară se auzi un scârţâit puternic de scânduri, de parcă ceva uriaş păşea pe o podea.

Nu voia să se ridice din pat ca să se uite pe geam. Dar în acelaşi timp, o parte din el îşi dorea mai mult ca orice s-o facă.

Perfect treaz, se dezveli, se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. În lumina palidă a lunii putea să vadă clar turla bisericii care se ridica pe dealul mic din spatele casei, cel pe care şerpuiau şinele căii ferate, două linii fixe din oţel, care luceau în întuneric. Luna lumina şi cimitirul de lângă biserică, populat de cruci pe care abia se mai distingea scrisul.

Conor văzu şi arborele de tisă care se ridica maiestuos în mijlocul cimitirului, un copac atât de bătrân încât părea făcut din aceeaşi piatră din care fusese zidită biserica. Ştia că este un arbore de tisă doar pentru că îi spusese maică-sa — prima oară, când era mic şi îl atenţionase să nu cumva să mănânce fructele care cădeau din el, pentru că

erau otrăvitoare, apoi, cu un an în urmă, în timp ce privea fix pe fereastra din bucătărie, cu o expresie ciudată întipărită pe chip, spunându-i: „Ala-i un arbore de tisă, ştii.“

Apoi îşi auzi iar numele.

Conor

De parcă cineva i l-ar fi şoptit în ambele urechi.

— *Ce* vrei? întrebă Conor, cu inima bubuindu-i în piept, cuprins deodată de nerăbdare faţă de ce urma să se întâmple, indiferent ce ar fi fost.

Un nor acoperi luna, cufundând întregul decor în beznă, şi un foşnet stârnit de o boare de vânt coborî la poalele dealului şi pătrunse în camera lui, umflând draperiile. Apoi începu să se audă scârţâitul lemnului, iar şi iar, gemând ca o creatură vie, ca stomacul flămând al lumii care mârâie după hrană.

Norul alunecă mai departe şi luna începu din nou să strălucească.

Peste arborele de tisă.

Care acum stătea drept, înfipt în mijlocul curţii din spatele casei sale. Şi atunci zări monstrul.

Sub privirile lui Conor, ramurile de sus ale coroanei se adunară într-un imens chip desfigurat, licărind în întuneric, prinzând conturul unei guri, al unui nas şi chiar al unor ochi ce se holbau la el. Alte ramuri se încolăceau, scoţând nişte zgomote terifiante, scârţâind şi gemând, până când formară două braţe imense şi un picior înfipt în pământ lângă trunchiul copacului. Restul arborelui se adună într-o coloană în jurul căreia crescu o

carcasă, asemănătoare unui trunchi, în timp ce frunzele subţiri ca nişte ace se întrepătrundeau formând un fel de piele verde, păroasă, ce fremăta şi respira, de parcă sub ea s-ar fi ascuns muşchi şi plămâni.

Deşi depăşea deja în înălţime nivelul la care se afla fereastra lui Conor, monstrul se făcea şi mai mare, pe măsură ce prindea contur, ajungând în cele din urmă la o formă ce degaja o forţă copleşitoare, arătând puternic, *măreţ.* În tot acest timp, se holba la Conor, iar băiatul îi auzea respiraţia zgomotoasă, şuierând din gura lui imensă. Monstrul se prinse cu mâinile sale imense de pervaz şi-şi înclină capul până când ochii lui enormi umplură cadrul ferestrei, privindu-l fix pe Conor. Sub greutatea creaturii, casa băiatului gemu

Şi atunci monstrul îi vorbi.

— *Conor O'Malley,* şuieră, lăsând să se reverse din el o duhoare caldă, de gunoi. Valul de aer împuţit năvăli pe fereastra lui Conor, spulberându-i pletele. Vocea monstrului se rostogoli în tonalităţi joase, dar puternice, vibrând atât de tare, încât Conor o simţi înfigându-i-se adânc în piept.

— *Am venit după tine, Conor O'Malley,* spuse monstrul, împingând zidul casei, care se cutremură, făcând să cadă tablourile de pe pereţii camerei lui Conor, iar cărţile, aparatele electronice şi un vechi rinocer de pluş să se prăbușească pe podea.

Un monstru, se gândi Conor. Un monstru adevărat, în carne şi oase. În viaţa reală, în care eşti treaz. Nu în vis, ci aici, la fereastra lui.

Un monstru care a venit după el.

Dar Conor nu fugi.

De fapt, descoperi că nici măcar nu-i era frică.

Tot ce simţea, tot ce *simţise* de când monstrul i se arătase, era o dezamăgire care părea să crească de la o clipă la alta.

Pentru că nu era monstrul pe care se aştepta se să-l vadă.

— Bine, păi, vino să mă iei, îi zise el.

—— * ——

Se lăsă o linişte nefirească.

— *Ce-ai spus?* îl întrebă monstrul.

Conor îşi încrucişa braţele.

— Am spus, vino şi ia-mă, dacă tot ai venit.

Monstrul rămase nemişcat preţ de o secundă, după care scoase un *urlet* înfiorător şi izbi cu pumnii în casă. Tavanul camerei lui Conor se curbă sub presiunea loviturilor, iar în pereţi se căscară crăpături adânci. Curenţi de aer se rostogoliră în cameră, iar atmosfera părea că se cutremură sub loviturile furioase ale monstrului.

— Poţi să urli cât oi vrea, zise Conor dând din umeri, fără să ridice prea mult vocea. Am văzut altele şi mai rele de-atât la viaţa mea.

Monstrul urlă şi mai tare, izbind cu braţul fereastra lui Conor, pulverizând geamul, lemnul pervazului şi cărămizile din zid. O mână imensă din ramuri încolăcite îl cuprinse pe Conor de mijloc şi îl ridică de la pământ. Îl trase afară din cameră, în noapte, sus, deasupra grădinii, şi-l ţinu în aer, o siluetă mică în dreptul lunii. Degetele monstrului erau încleştate atât de strâns în jurul lui Conor, încât acesta abia mai respira. În gura deschisă a bestiei, Conor zări dinţii stâlciţi, dinţi făcuţi din lemn noduros, şi simţi respiraţia caldă prăvălindu-se în valuri spre el.

Apoi monstrul se opri din nou.

— *Ţie chiar nu ţi-e frică, nu-i aşa?*

— Nu, spuse Conor. În orice caz, nu de tine.

Monstrul îşi miji ochii.

— *O să-ţi fie,* îi spuse el. *Înainte ca totul să se termine, o să-ţi fie frică.*

Şi ultimul lucru pe care Conor şi-l mai aminti era gura imensă a monstrului, deschisă într-un urlet, gata să-l înghită de viu.

MICUL DEJUN

— Mamă? strigă Conor, intrând în bucătărie.

Ştia că nu-i acolo - nu se auzea ceainicul fierbând, iar ăsta era primul lucru pe care îl făcea ea dimineaţa -, dar, de la o vreme, Conor o striga destul de des, mai ales când era pe punctul de a intra în vreuna dintre camere. Se temea să nu o sperie, în cazul în care aţipise în vreun loc unde nu intenţionase să adoarmă.

Dar acum nu era în bucătărie. Ceea ce însemna că era încă sus, la ea în pat. Conor trebuia să-şi pregătească singur micul dejun, lucru cu care, în timp, se obişnuise. Bine. *Foarte bine,* de fapt, mai ales în dimineaţa *asta.*

Se îndreptă cu paşi iuţi spre coşul de gunoi unde îndesă adânc punga de plastic pe care o adusese jos şi pe care o acoperi cu restul gunoaielor, ca să nu se vadă.

— Aşa, îşi zise el, vorbind de unul singur, rămânând în loc pentru o secundă şi respirând adânc. Apoi clătină din cap şi spuse: Micul dejun.

Câteva felii de pâine în toaster, nişte cereale într-un bol, puţin suc de portocale în pahar şi era pregătit să ia micul dejun, aşezat la masa mică din bucătărie. Mama lui avea pâinea şi cerealele ei separat, pe care le cumpăra de la un magazin de alimente bio din oraş şi pe care Conor, din fericire, nu trebuia să le împartă cu ea. Aveau un gust la fel de trist ca şi aspectul lor.

Conor se uită la ceasul de pe perete. Mai avea

douăzeci şi cinci de minute până trebuia să iasă din casă. Era deja îmbrăcat în uniforma şcolară, iar ghiozdanul era gata pregătit şi-l aştepta lângă uşa de la intrare. Le făcuse pe toate de unul singur.

Stătea cu spatele la fereastra din bucătărie, fereastra de deasupra chiuvetei, care dădea în grădina mică din spatele casei, vizavi de calea ferată şi de biserica lângă care se întindea cimitirul.

Şi arborele de tisă.

Conor mai luă o gură de cereale. Ronţăitul lor era singurul zgomot care se auzea în întreaga casă.

Fusese un vis. Ce *altceva* ar fi putut fi?

Dimineaţă, când deschisese ochii, primul lucru la care se uitase fusese fereastra din camera lui. Era încă acolo, evident, nu avea nici o zgârietură, nici vorbă ca în locul ei să se caşte o gaură imensă spre grădina din spatele casei. *Bineînţeles* că fusese un vis. Doar un copil ar fi putut crede că se întâmplase cu adevărat. Doar un plod ar fi putut crede că un copac - pe bune, un *copac* - coborâse din vârful dealului şi atacase casa.

Râsese încetişor la gândul ăsta, la cât de stupidă era întreaga situaţie, şi se dăduse jos din pat.

Ceva trosnise sub tălpile lui.

Fiecare centimetru de pe podeaua camerei lui era acoperit cu frunze scurte, ţepoase, de tisă.

Mai luă o gură de cereale, refuzând să privească spre coşul de gunoi, unde îngrămădise punga plină cu frunzele pe care le măturase la prima oră a

dimineţii.

Fusese o noapte furtunoasă. Mai mult ca sigur că vântul spulberase frunzele prin fereastra deschisă.

Mai mult ca sigur.

Îşi termină cerealele şi pâinea prăjită, bău şi ultimele înghiţituri de suc, apoi clăti vasele şi le puse în maşina de spălat. Mai avea încă douăzeci de minute până la plecare. Se hotărî să ducă gunoiul afară - astfel, riscul de a fi prins era mai mic —, aşa că luă punga şi o aruncă în tomberonul din faţa casei. Şi, dacă tot avea timp, strânse toate resturile reciclabile şi le duse şi pe ele afară. Apoi puse nişte rufe la spălat, plănuind să le agaţe la uscat imediat ce avea să se întoarcă de la şcoală.

Se duse iar în bucătărie şi se uită la ceas.

Mai avea zece minute.

Nu se auzea încă nici un...

— Conor? se auzi strigat din capătul de sus al scărilor. Răsuflă uşurat, fără să-şi dea seama că îşi ţinuse respiraţia.

—— * ——

— Ai luat micul dejun? îl întrebă mama sa, sprijinindu-se de tocul uşii din bucătărie.

— Da, mamă, zise Conor, luându-şi ghiozdanul de jos.

— Eşti sigur?

— *Da,* mamă.

Ea îl privi cu un aer neîncrezător. Conor îşi dădu ochii peste cap.

— Pâine prăjită, cereale şi suc, zise el. Am pus vasele în maşina de spălat.

— Şi-ai dus gunoiul afară, adăugă mama sa pe un ton scăzut, privind la ordinea pe care Conor o lăsase în bucătărie.

— Vezi c-am pus şi nişte rufe la spălat, zise el.

— Eşti un băiat bun, spuse ea şi, deşi zâmbea, el simţi tristeţea din vocea ei. Îmi pare rău că nu m-am trezit.

— Stai liniştită.

— Doar că runda asta nouă de…

— *E-n regulă,* spuse Conor.

Ea nu mai zise nimic, dar continuă să zâmbească. Nu-şi pusese baticul pe cap în dimineaţa asta, iar scalpul ei chel arăta îngrozitor de moale şi de fragil în lumina dimineţii, precum cel al unui bebeluş. Lui Conor i se făcea rău la stomac când o vedea aşa.

— Tu făceai zgomot azi-noapte? îl întrebă ea.

Conor încremeni.

— Când?

— Cred că după miezul nopţii, zise ea, făcându-și de lucru cu ceainicul. Am crezut că visez, dar puteam să jur că ţi-am auzit vocea.

— Ei, probabil că am vorbit în somn, zise Conor, pe un ton egal.

— Probabil, spuse maică-sa, căscând somnoroasă. Luă o cană de pe raftul de lângă frigider. Am uitat să-ţi spun, adăugă ea încetişor, că mâine vine bunică-ta.

Umerii lui Conor se lăsară.

— Hai, *mamă!*

— Ştiu, zise ea, dar nu ar trebui să-ţi pregăteşti

singur micul dejun, în fiecare dimineaţă.

— *În fiecare* dimineaţă? întrebă Conor. Dar cât timp o să *stea* aici?

— Conor…

— Nu avem *nevoie* de ea aici…

— Doar ştii în ce hal ajung în faza asta a tratamentului, Conor…

— Până acum ne-am descurcat…

— *Conor!* strigă mama sa, atât de violent, încât rămaseră amândoi surprinşi.

Urmă o pauză lungă. Apoi ea zâmbi din nou, deşi chipul ei părea îngrozitor de obosit.

— O să încerc pe cât posibil să scurtez perioada, bine? zise ea. Ştiu că nu-ţi place să renunţi la camera ta şi chiar îmi pare rău. N-aş fi chemat-o dacă n-aş fi avut nevoie de ea, ne-am înţeles?

Conor era nevoit să doarmă pe canapea ori de câte ori venea bunică-sa la ei. Dar nu asta era problema. Nu-i plăcea felul în care *vorbea* cu el, de parcă ar fi fost un angajat aflat în perioada de probă. O probă la care urma să pice. În plus, *chiar* se descurcaseră destul de bine până acum, doar ei doi, indiferent cât de rău îi fusese mamei în timpul tratamentelor, era preţul pe care ea îl plătea ca să se simtă mai bine, aşa că de ce…?

— Doar câteva nopţi, adăugă mama sa de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu-ţi face griji, bine?

El îşi luă ghiozdanul, fără să răspundă, încercând să-şi ocupe mintea cu altceva. Şi brusc îşi aminti de punga plină cu frunze pe care o ascunsese în tomberon.

Poate că, până la urmă, faptul că bunică-sa urma să stea în camera lui nu era cel mai rău lucru din câte s-ar fi putut întâmpla.

— Uite zâmbetul pe care-l iubesc, zise mama sa, întinzându-se spre ceainicul în care acum clocotea apa, după care adăugă, în glumă, mimând groaza: Cică vrea să-mi aducă nişte *peruci* vechi de-ale ei, dacă-ţi poţi imagina aşa ceva.

Îşi frecă scalpul golaş, cu mâna rămasă liberă.

— Am să arăt ca Margaret Thatcher, varianta zombi.

— O să întârzii, mormăi Conor, aruncând o privire spre ceas.

— Bine, dragul meu, zise ea, clătinându-se încet spre el şi sărutându-l pe frunte. Eşti un copil bun, adăugă ea. Uneori îmi doresc să nu fi fost *atât* de bun.

În timp ce se îndrepta spre uşă, el o zări bându-şi ceaiul la fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, iar când deschise uşa, o auzi vorbind ca pentru sine: „Ia uite, arborele ăla de tisă“.

ŞCOALA

În timp ce se ridica, simţea deja gustul sângelui în gură. Îşi muşcase buza pe dinăuntru în momentul impactului cu pământul, iar acum, că reuşise să stea iar în picioare, se concentra pe gustul de sânge din gură, pe mirosul ăla bizar, uşor metalic, care te face să vrei să scuipi instantaneu, ca atunci când ai muşcat din ceva ce nu este deloc comestibil.

În loc să scuipe, înghiţi. Harry şi gaşca lui ar fi fost în extaz dacă s-ar fi prins că sângera. Îi auzea pe Anton şi Sully râzând în spatele lui şi ştia cu precizie expresia de pe faţa lui Harry, deşi nu-l putea vedea. Ar fi fost în stare chiar să ghicească ce avea să spună Harry, pe tonul ăla al lui calm, amuzat, ce părea să imite fiecare adult insuportabil pe care ţi-a fost dat vreodată să-l întâlneşti.

— Ai grijă la treptele alea, îl atenţionă Harry. Să nu cumva să cazi.

Dap, cam aşa ceva.

Nu de mult lucrurile stăteau cu totul altfel.

An de an, Harry fusese Mica Minune Blondă, răsfăţatul profilor şi al antrenorilor de sport. Era întotdeauna primul care ridica mâna la ore şi era cel mai rapid jucător de fotbal american, dar, dincolo de toate astea, nu era decât un alt puşti din clasa lui Conor. Nu fuseseră niciodată prieteni cu adevărat - Harry, de fapt, nu avea prieteni, avea

doar admiratori; Anton şi Sully nu făceau altceva decât să-l urmeze ca nişte umbre şi să se hăhăie la fiecare mişcare de-a lui; dar nici duşmani nu se putea spune că fuseseră. Pe Conor l-ar fi surprins puţin să ştie că Harry avea habar cum îl cheamă.

Cu toate astea, undeva pe parcursul ultimului an şcolar, ceva se schimbase. Harry începuse să-l observe cu atenţie pe Conor, îi prindea privirea şi se uita la el cu un fel de amuzament detaşat.

Schimbarea asta nu se produsese în momentul în care începuse faza cu mama lui Conor. Nu, asta se întâmplase mai târziu, când Conor începuse să aibă coşmarul, *adevăratul* coşmar, nu porcăria aia cu arborele, ci coşmarul cu urlete şi prăbuşiri, coşmarul despre care n-avea de gând să povestească nimănui. În perioada în care Conor începuse să aibă coşmarul *ăla,* Harry îl observa, ca şi când Conor ar fi afişat brusc un semn secret, pe care numai Harry îl putea vedea.

Un semn care îl atrăgea pe Harry spre el, aşa cum o bucată de fier este atrasă de un magnet.

La începutul anului, chiar în prima zi de şcoală, tocmai se pregătea să iasă în curtea şcolii, când Harry i-a pus o piedică de l-a făcut una cu pământul.

Şi uite aşa începuse totul.

Şi continuase aşa.

—— * ——

Conor rămase cu spatele la Anton şi Sully, în timp ce ei se hlizeau în continuare. Îşi trecu limba

peste rana din interiorul buzei, verificând cât de gravă era situaţia. Deloc îngrozitor. Avea să supravieţuiască, asta în cazul în care reuşea să ajungă până în clasă fără să se mai întâmple ceva.

Dar, evident, fix atunci, se mai întâmplă ceva.

— Lasă-l în pace! auzi Conor, şi vocea îl făcu să tresară.

Se întoarse şi o zări pe Lily Andrews înfruntându-l furioasă pe Harry, chestie care îi făcu pe Anton şi Sully să râdă şi mai tare.

— Pudelul tău e aici, gata să te salveze, comentă Anton.

— Nu fac decât să echilibrez puţin conflictul, pufăi Lily, cu buclele părului răzleţite, de parcă ar fi fost într-adevăr un pudel, oricât de mult s-ar fi străduit să şi le prindă.

— O'Malley, vezi că-ţi curge sânge din buză, zise Harry pe un ton calm, ignorând-o pe Lily.

Conor îşi duse mâna la gură într-un gest automat, dar era prea târziu să mai oprească picătura de sânge care i se ivise în colţul buzelor.

— Va trebui să o pună pe chiluga de mă-sa să-l pupe, ca să-i treacă! urlă Sully.

Stomacul lui Conor se făcu ghem, o minge de foc, un soare mic care îl consuma din interior, dar Lily reacţionă înaintea lui. Cu un urlet de furie, ea îl împinse pe Sully în tufişurile din spatele lui, iar acesta, luat prin surprindere de reacţia ei, se prăbuşi pe spate.

— Lilian Andrews! tună o voce din cealaltă parte a curţii.

Încremeniră toţi, ca la un semn. Până şi Sully, aflat în plin avânt să se ridice, rămase nemişcat. Doamna Kwan, directoarea şcolii, venea ca o furtună spre ei, încruntată în aşa hal încât părea că are o cicatrice înfierată între sprâncene.

— Doamnă, să ştiţi că ei au început, zise Lily, aflată deja în poziţie de apărare.

— Nu vreau să aud nimic, domnişoară! i-o scurtă doamna Kwan. Sullivan, eşti bine?

Sully aruncă o privire spre Lily, după care afişă o mutră suferindă.

— Nu ştiu, doamnă Kwan, zise el. Cred că ar trebui să merg acasă.

— Nu întrece măsura! îl atenţionă doamna Kwan. Lilian, la mine în birou, imediat!

— Dar, doamnă, ei îl…

— *Acum,* Lilian!

— Dar râdeau de mama lui Conor!

Ultima propoziţie îi făcu pe toţi să înlemnească din nou, iar soarele din stomacul lui Conor se făcu şi mai fierbinte, gata să îl înghită de viu.

(… revăzu cu ochii minţii o fracţiune din coşmar, vântul care şuiera şi bezna arzătoare…)

Refuză să lase imaginea să ia amploare.

— E adevărat, Conor? întrebă doamna Kwan, cu o mină la fel de serioasă precum cea a unui preot care săvârşeşte o slujbă.

Conor simţea gustul sângelui pe limbă şi asta îi provoca o greaţă teribilă. Se uită la Harry şi la găşcarii lui. Anton şi Sully păreau îngrijoraţi, pe când Harry nu făcea altceva decât să se holbeze la

el, netulburat şi calm, de parcă era sincer curios să afle ce avea să spună Conor.

— Nu, doamnă, nu-i adevărat, zise Conor, înghiţindu-şi sângele. De fapt, m-am împiedicat şi-am căzut. Iar ei mă ajutau să mă ridic.

Chipul lui Lily se transformă sub şocul surprizei. Rămase cu gura căscată, dar nu scoase nici un sunet.

— Mergeţi la ore, zise doamna Kwan. În afară de tine, Lilian. Lily continuă să se uite la Conor în timp ce doamna Kwan o trăgea după ea, dar Conor îi întoarse spatele.

Dădu nas în nas cu Harry, care îl aştepta, ţinându-i ghiozdanul.

— Bună mişcare, O'Malley, zise Harry.

Conor nu spuse nimic, smulse ghiozdanul din mâinile lui Harry şi îşi văzu de drum, spre clasă.

SCRIERE DESPRE VIAŢĂ

Poveşti, se gândi Conor oripilat, în timp ce se întorcea acasă.

Orele se terminaseră, iar el reuşise să scape nevătămat. Supravieţuise tot restul zilei reuşind să-i evite pe Harry şi pe ceilalţi, deşi probabil că îi ducea şi pe ei capul suficient cât să nu rişte provocarea unui alt „accident” după ce tocmai fuseseră prinşi de doamna Kwan. O evitase şi pe Lily, care se întorsese în clasă roşie la faţă, cu ochii umflaţi şi cu o încruntătură de puteai să agăţi în ea hălci de carne. Când se auzise ultimul sunet de clopoţel, ieşise glonţ din clasă şi, pe măsură ce se îndepărta, simţise cum dă jos de pe umeri povara şcolii, şi a lui Harry, şi a lui Lily.

Poveşti, repetă el în gând.

„Poveştile *voastre,* spusese domnişoara Marl la ora de engleză. Refuz să cred că n-aţi trăit suficient de mult cât să aveţi o poveste de spus.“

Scriere despre viaţă, aşa o numea ea. Era tema pe care le-o dăduse, cerându-le să scrie ceva despre ei înşişi. Arborele genealogic, locurile în care trăiseră, excursiile pe care le făcuseră în vacanţe şi alte amintiri fericite.

Lucrurile importante care se întâmplaseră în vieţile lor.

Conor îşi aşează mai bine ghiozdanul pe umăr. Erau câteva lucruri importante în viaţa lui care îi veneau acum în minte. Cu toate astea, nici unul dintre ele nu îi stârnea dorinţa de a pune vreun

cuvânt pe hârtie. Pisica lui, care într-o zi ieşise din casă şi nu se mai întorsese niciodată.

După-amiaza în care mama lui îl luase deoparte să-i spună că trebuie să poarte o discuţie cu el.

Se încruntă şi continuă să meargă.

Apoi îşi aminti ziua de *dinaintea* acelei zile. Mama îl dusese la restaurantul lui preferat, un restaurant indian, şi îl lăsase să îşi comande cât *vindaloo* voise el. Îşi aminti că ea răsese şi spusese: „La naiba, de ce nu?“ după care îşi comandase câteva porţii pentru ea. Începuseră amândoi să tragă pârţuri înainte să apuce să ajungă la maşină. În drum spre casă, abia reuşiseră să articuleze vreo vorbă, din cauza hohotelor de râs şi a pârţurilor ca nişte salve de tun.

Conor zâmbi gândindu-se la ziua aia. Pentru că ăla nici măcar *nu* fusese drumul spre casă. Se transformase într-o excursie-surpriză la cinema - şi asta într-o seară din timpul săptămânii -, unde vizionaseră un film pe care Conor îl văzuse deja de vreo patru ori şi de care mama lui era sătulă până peste cap. Cu toate astea, se duseseră să-l vadă încă o dată, hlizindu-se amândoi, umflându-se cu popcorn şi bând tone de cola.

Conor nu era prost. A doua zi, când avuseseră „mica discuţie”, el îşi dăduse seama ce făcuse mama lui şi mai ales de ce. Cu toate astea, nimic nu putea şterge distracţia de care avusese parte cu o seară în urmă. Cât de mult râseseră. Cum totul şi orice părea posibil. Cum părea că ceva bun

li se poate întâmpla în orice moment, chiar atunci şi acolo, fără ca ei să fie luaţi prin surprindere.

Dar nu avea de gând să scrie nici despre *asta.*

— Hei!

Vocea care îl striga din urmă îl făcu să mormăie nemulţumit.

— Hei, Conor, aşteaptă-mă!

Lily.

— Hei! strigă ea, ajungându-l din urmă.

— Casa ta e în cealaltă direcţie, zise Conor, continuând să meargă. Dar ea se postă în faţa lui, aşa că se văzu nevoit să se oprească, altfel ar fi dat peste ea. I se tăiase respiraţia, dar pe chip i se citea încă furia.

— De ce ai făcut asta azi? îl întrebă ea.

— Lasă-mă-n pace, zise Conor, încercând să treacă pe lângă ea.

— De ce nu i-ai spus doamnei Kwan ce s-a întâmplat cu adevărat? insistă Lily, urmărindu-l. De ce m-ai lăsat să intru în bucluc?

— Tu de ce ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala?

— Eu am încercat să *te ajut.*

— N-am nevoie de ajutorul tău, zise Conor. Mă descurcam foarte bine de unul singur.

— Ba nu-i adevărat! îl contrazise Lily. Sângerai.

— Da’ nu-i *treaba* ta! se răsti Conor din nou şi grăbi pasul.

— Sunt pedepsită *toată săptămâna,* se plânse Lily. *Şi* m-am ales şi cu avertisment trimis acasă

părinţilor.

— Nu-i problema mea.

— Dar e vina ta.

Conor se opri brusc şi se întoarse spre ea. Părea atât de furios, încât ea se dădu un pas înapoi, surprinsă, aproape speriată.

— E vina *ta,* zise el. E *numai* vina ta.

După care se întoarse ca o vijelie şi-şi continuă drumul.

— Ştii, noi eram prieteni, strigă Lily după el.

— *Eram,* strigă şi Conor, fără să se întoarcă.

O ştia dintotdeauna pe Lily. Sau cel puţin de când se ştia pe el, ceea ce era cam acelaşi lucru.

Mamele lor erau prietene încă de pe vremea când Conor şi Lily nu se născuseră, iar Lily fusese apoi pentru el ca o soră care se întâmpla să trăiască în altă casă, mai ales că mamele lor stăteau cu rândul să-i supravegheze. Cu toate astea, era doar prieten cu Lily, chiar nu era nimic romantic între ei, deşi la şcoală erau tachinaţi pe tema asta. Într-un fel, îi era dificil să o privească pe Lily ca pe o *fată,* cel puţin nu la fel ca pe restul fetelor de la şcoală. Şi cum ar fi putut, din moment ce jucaseră împreună sceneta de Crăciun, cu naşterea lui Iisus, încă de la vârsta de cinci ani? Când ştia în ce hal se scobea în nas? Când *ea* ştia câte luni în şir avusese nevoie de lumină de veghe pe timp de noapte după ce tatăl lui plecase de acasă? Era doar o prietenie, nimic mai mult, o prietenie normală.

Dar mai apoi avusese loc „mica discuţie” dintre el şi mama sa, iar ceea ce urmase fusese simplu, concret şi, în acelaşi timp, foarte brusc.

Iniţial, nimeni nu ştia nimic.

Apoi bineînţeles că aflase mama lui Lily.

Apoi aflase Lily.

Şi apoi aflaseră toţi. Absolut toţi. Iar chestia asta schimbase întreaga lume, într-o singură zi.

Iar el nu putea să o ierte pentru asta.

Încă o stradă şi încă o stradă şi iată casa lui, mică, dar atât de diferită de restul. Fusese singurul lucru asupra căruia mama lui insistase atunci când se pronunţase divorţul: să rămână casa lor, fără nici o altă obligaţie, astfel încât ei doi să nu fie nevoiţi să se mute după ce tatăl lui plecase în America, împreună cu Stephanie, noua lui soţie. Trecuseră de atunci şase ani, atât de mult încât uneori Conor nu-şi amintea cum era să aibă un tată în casă.

Desigur, asta nu însemna că nu se gândea încă la aşa ceva.

Privi dincolo de casa lui, la dealul care se înălţa în spate, la turla bisericii care se înfigea în cerul noros.

Şi la arborele de tisă, domnind peste cimitir ca un uriaş adormit.

Conor făcu un efort pentru a nu-şi muta privirea de la el, forţându-se să îl vadă aşa cum era în realitate, doar un copac, un copac ca oricare altul, ca oricare dintre copacii care străjuiau linia ferată.

Un copac. Asta era tot. Asta *fusese* dintotdeauna. Un copac.

Un copac care, în timp ce privea spre el, se aduna într-o faţă imensă ce se uita drept la el, în lumina soarelui, braţele întinzându-se spre el, iar vocea rostindu-i numele: *Conor…*

Se dădu înapoi atât de repede, încât aproape căzu pe stradă; se agăţă, în cădere, de o maşină şi îşi recăpătă echilibrul.

Când îl privi iar, era din nou doar un copac.

TREI POVEŞTI

În acea noapte, zăcu în aşternuturi, treaz, privind ceasul de pe noptiera de lângă patul lui.

Seara trecuse mai greu decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Mama gătise lasagna, din aia congelată, iar pregătirea cinei o obosise atât de tare, încât adormise la cinci minute după ce începuse *EastEnders,* un show de televiziune pe care Conor nu-l suporta, dar pe care avea grijă să-l înregistreze pentru ea. Apoi o învelise cu o pătură şi se dusese să spele vasele.

La un moment dat, telefonul mamei începu să sune, dar ea nu se trezi. Conor văzu că era mama lui Lily şi activă căsuţa vocală. Îşi făcu temele la masa din bucătărie, luând o pauză în momentul în care ajunse la tema dată de domnişoara Marl, cea cu scrierea despre viaţă. Apoi navigă puţin pe internet, înainte de a se spăla pe dinţi şi a se băga în pat. Abia stinse lumina, că se trezi cu mama lui care, ameţită de somn şi bâiguind scuze, venise să-l sărute de noapte bună.

Câteva minute mai târziu, o auzi cum vomită în baie.

— Ai nevoie de ajutor? strigă el din pat.

— Nu, dragul meu, îi răspunse ea, cu o voce stinsă. Deja m-am obişnuit.

Asta era problema. Conor se obişnuise şi el. Întotdeauna a doua şi a treia zi după începerea tratamentului erau cele mai grele, zilele în care era epuizată şi vomita cel mai des. Aproape că

devenise o rutină.

După o vreme, icnetele încetară. O auzi cum stinge lumina la baie şi închide uşa dormitorului.

Asta se întâmpla în urmă cu două ore. De atunci, zăcea întins în pat, fără să poată adormi, într-o stare de aşteptare.

Dar ce aştepta?

Ceasul de lângă pat arăta ora 00:05. Apoi 00:06. Privi spre fereastra închisă bine, în ciuda faptului că noaptea era încă zăpuşeală. Ceasul ticăi şi arătă 00:07.

Se ridică, merse la fereastră şi privi afară.

Monstrul se ridica drept în mijlocul grădinii, privind fix spre el.

— *Deschide fereastra,* îi ordonă monstrul, şi vocea lui răsună clară în liniştea nopţii, de parcă n-ar fi existat nici o fereastră între ei. *Vreau să vorbesc cu tine.*

— Mda, sunt sigur, zise Conor, păstrându-şi tonul vocii scăzut. Pentru că asta-i tot ce-şi doresc monştrii de obicei. Să *discute.*

Monstrul zâmbi. Era o privelişte înfiorătoare.

— *Dacă va trebui să-mi croiesc drum spre tine,* zise el, *o voi face cu plăcere.* Şi ridică un pumn de lemn, noduros, gata să izbească peretele dormitorului lui Conor.

— Nu! strigă Conor. Nu vreau s-o trezeşti pe mama.

— *Atunci vino afară! îi* porunci monstrul. Deşi era încă înăuntru, Conor simţi mirosul înecăcios de

pământ, amestecat cu cel de lemn şi sevă.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă Conor.

Monstrul îşi lipi faţa de sticla ferestrei.

— *Nu-i vorba despre ce vreau eu de la tine, Conor O'Malley,* zise el. *E vorba despre ce vrei **tu** de la **mine**.*

— Eu nu vreau nimic de la tine, îl contrazise Conor.

— *Încă nu,* spuse monstrul. *Dar vei vrea.*

„E doar un vis", îşi zise Conor, în timp ce păşea în grădina din spatele casei, privind în sus spre silueta monstrului, care se creiona în lumina lunii. Conor îşi încolăcise braţele strâns în jurul corpului, nu din cauza frigului, ci mai degrabă pentru că nu-i venea nici lui să creadă că se strecurase pe scări, descuiase uşa din spatele casei şi ieşise.

Era în continuare calm. Ceea ce era ciudat. Acest coşmar — pentru că era un coşmar, cu siguranţă - era atât de diferit faţă de celălalt coşmar.

Fără groază, fără panică, fără beznă, nimic de genul ăsta.

Şi, cu toate astea, iată-l faţă în faţă cu un monstru, pe care îl vedea clar în faţa ochilor şi care se ridica zece-doisprezece metri deasupra lui, respirând greoi aerul nocturn.

„E doar un vis", îşi repetă el.

— *Dar ce este un vis, Conor O'Malley?* îl întrebă monstrul, aplecându-se asupra lui, astfel încât ajunse faţă în faţă cu el. *Cine poate spune ce altceva este, dacă nu un vis?*

De fiecare dată când monstrul se mişca, Conor auzea trosnetul crengilor, gemând şi icnind în corpul imens al monstrului.

Vedea şi puterea incredibilă a braţelor bestiei, liane uriaşe încolăcindu-se şi îmbinându-se în ceea ce probabil că erau muşchii copacului, legate de trunchiul masiv care forma un fel de piept, iar deasupra, capul şi dinţii care l-ar fi putut face bucăţică cu o singură muşcătură.

— Ce eşti tu? îl întrebă Conor, strângându-şi mai mult braţele în jurul corpului.

— *Nu sunt* ceva, se încruntă monstrul. *Sunt* cineva.

— Bine, atunci *cine* eşti? se corectă Conor.

Ochii monstrului se lărgiră.

— *Cine sunt?* repetă el, ridicând glasul. *Cine sunt?*

Monstrul păru să crească sub ochii lui Conor, devenind mai înalt şi mai lat. O pală de vânt se încolăci pe neaşteptate în jurul lor, iar monstrul îşi desfăcu braţele larg, atât de larg, încât atinse orizontul, de o parte şi de alta a trunchiului său imens; atât de larg, încât păru să cuprindă cu braţele sale întreaga lume.

— *Am avut la fel de multe nume câţi ani sunt de la începutul timpului!* urlă monstrul. *Unii îmi spun Herne Vânătorul. Alţii îmi zic Cernunnos. Iar alţii îmi spun pur şi simplu Omul Verde.*

Un braţ imens coborî şi îl înşfacă pe Conor, ridicându-l în aer. Vântul se încolăcea în jurul lor, scuturând cu furie pielea frunzoasă a monstrului.

— *Cine sunt?* continuă să urle monstrul. *Sunt coloana vertebrală de care stau prinşi munţii! Sunt lacrimile plânse de râuri! Sunt plămânii prin care suflă vântul! Sunt lupul care ucide căpriorul, uliul care ucide şoarecele, păianjenul care ucide musca! Sunt*

căpriorul, şoarecele şi musca ce sunt devorate! Sunt şarpele acestei lumi, care îşi devorează propria coadă! Sunt tot ce este neîmblânzit şi tot ce nu poate fi îmblânzit!

Îl aduse pe Conor mai aproape de ochii lui. *Sunt pământul ăsta sălbatic, Conor O'Malley, şi am venit după tine.*

— Dar arăţi mai degrabă ca un copac, zise Conor.

Monstrul îl strânse atât de tare, încât Conor ţipă.

— *Nu se întâmplă prea des să bântui pământul băiete,* zise monstrul, *mă ridic să umblu doar atunci când sunt chestiuni de viaţă şi de moarte. Şi, atunci când se întâmplă, mă aştept să mi se dea ascultare.*

Monstrul slăbi strânsoarea şi Conor putu iar să respire.

— Bun, şi ce treabă ai tu cu *mine*? întrebă Conor.

Buzele monstrului se arcuiră într-un zâmbet hidos. Vântul se potoli şi se lăsă liniştea.

— *În sfârşit,* zise monstrul. *Am ajuns la subiect. Motivul pentru care am început să bântui pământul.*

Conor se încordă, cuprins brusc de panică în aşteptarea a ceea urma să audă.

— *Uite cum va fi, Conor O'Malley,* continuă monstrul. *O să revin la tine în nopţile următoare.*

Conor îşi simţi stomacul făcându-se ghem, de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— *Şi îţi voi spune trei poveşti. Trei poveşti de pe unde am bântuit până acum.*

Conor clipi. Apoi clipi din nou.

— Adică o să-mi spui *poveşti ?*

— *Exact,* răspunse monstrul.

— Păăăi…

Conor aruncă o privire în jur, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Şi atunci cum este *ăsta* un coşmar?

— *Poveştile sunt cele mai sălbatice lucruri din toate câte există*, mârâi monstrul. *Poveştile te bântuie şi te sfâşie, şi te vânează.*

— Da, asta zic şi *profii,* comentă Conor. Pe de altă parte, nimeni nu-i crede.

— *Iar după ce eu îmi voi fi terminat cele trei poveşti,* continuă monstrul, de parcă nici nu-l auzise pe Conor, *tu îmi vei spune a patra poveste.*

Conor se zvârcoli în strânsoarea monstrului.

— Nu sunt bun la poveşti.

— *Îmi vei spune cea de-a patra poveste,* repetă monstrul, *şi îmi vei spune adevărul.*

— Adevărul?

— *Nu orice adevăr. Adevărul **tău**.*

— Mmm-*bine*, zise Conor, dar ziceai că o să mă tem atunci când toate astea se vor termina şi, sincer să fiu, toată chestia asta nu pare deloc înfricoşătoare.

— *Ştii foarte bine că nu-i adevărat,* grohăi monstrul. *Ştii foarte bine că adevărul tău, cel pe care tu, Conor O'Malley, îl ascunzi, este lucrul de care te temi cel mai tare.*

Conor se opri brusc.

Asta nu însemna că…

Nu avea *cum* să însemne că…

Era imposibil ca monstrul să ştie *acel* lucru.

Nu. *Nu.* Nu avea de gând să rostească niciodată cu glas tare ce se întâmplase în coşmarul real. Nici într-o mie de ani nu avea să se întâmple una ca asta.

— *Ba vei spune,* zise monstrul. *Pentru că de-asta m-ai chemat.* Conor intră şi mai mult în ceaţă.

— *Să* te *chem?* Eu nu te-am *chemat…*

— *Îmi vei spune cea de-a patra poveste. Îmi vei spune adevărul.*

— Şi dacă nu vreau? se interesă Conor.

Monstrul îşi afişă iar rânjetul hidos.

— *Atunci am să te înfulec de viu.*

Şi gura lui se deschise incredibil de mare, suficient cât să înghită lumea întreagă, suficient cât să-l facă pe Conor să dispară pentru totdeauna…

Se ridică de pe pernă ţipând.

Patul lui. Era înapoi în patul lui.

Normal că fusese doar un vis. *Evident* că asta fusese. *Iarăşi.*

Oftă cu obidă şi se frecă la ochi cu podul palmei. Cum să se odihnească, din moment ce visele lui erau atât de epuizante?

Să bea puţină apă, se gândi el, dând la o parte aşternuturile. Să se trezească şi să înceapă din nou noaptea asta, să uite de toată povestea cu visul lui stupid care nu avea nici o logică, absolut niciu…

Ceva trosni sub tălpile lui.

Aprinse lampa de pe noptiera de lângă pat. Podeaua era acoperită cu fructele otrăvitoare, roşietice ale arborelui de tisă.

Care intraseră toate pe fereastra închisă a camerei lui.

BUNICA

— Eşti băiat cuminte, asculţi de maică-ta?

Bunica lui Conor îl ciupi de obraz atât de tare, încât băiatul ar fi putut să jure că o să-i dea sângele.

— Este *foarte* cuminte, mamă, zise mama lui Conor, făcându-i cu ochiul din spatele bunică-sii; îşi înfăşurase capul cu eşarfa ei preferată, de culoare albastră. Aşa că nu-i nevoie să-i provoci atâta durere.

— Ei, prostii, bombăni bunică-sa, dându-i în joacă două palme, pe fiecare obraz, care, de fapt, îl durură destul de tare. De ce nu mergi tu să pui de câte un ceai pentru mine şi maică-ta? zise ea, formulând în aşa fel încât nu suna totuşi a întrebare.

În timp ce Conor părăsea recunoscător camera, bunică-sa îşi puse mâinile în şolduri şi îşi îndreptă privirile spre mama lui.

— Acum, draga mea, o auzi el rostind, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. *Ce vom* face cu tine?

Bunica lui Conor nu era ca alte bunici. El o întâlnise pe bunica lui Lily de câteva ori, şi *ea* chiar era aşa cum trebuie să fie bunicile: ridată şi zâmbitoare, cu părul alb şi tot tacâmul. Făcea de mâncare şi, de fiecare dată, cei prezenţi la masă îşi primeau porţia de legume fierte, iar de Crăciun se hlizea din colţul ei, cu un pahar de sherry în mână şi cu o coroană de hârtie pe cap.

Bunica lui *Conor* purta pantaloni şi sacouri, îşi vopsea părul ca să nu i se vadă firele albe şi scotea tot soiul de aberaţii din ea, de genul „Anii şaizeci sunt noua variantă a anilor cincizeci” sau „Maşinile de epocă au nevoie de cel mai scump polish”. Ce *sens* avea ce spunea ea? Trimitea pe e-mail felicitări aniversare, se certa cu ospătarii din cauza vinului şi, başca, încă avea *slujbă.* Cât despre casa ei, aici era şi mai grav, aceasta fiind aglomerată cu tot soiul de obiecte vechi şi scumpe de care nu aveai voie să te atingi, cum ar fi un ceas de perete pe care nici menajera nu avea voie să-l şteargă de praf. Chestie care iarăşi era din alt film. Ce fel de bunică e aia care are menajeră?

— Două cubuleţe de zahăr, fără lapte! strigă ea din camera de oaspeţi, în timp ce Conor se ocupa de ceai.

De parcă el n-ar fi ştiut acest detaliu pe care i-l dăduse de fiecare dată în ultimele trei mii de dăţi în care îi vizitase.

— Mulţumesc, băiete, îi zise bunica, atunci când el reveni cu ceaiul.

— Mulţumesc, dragule, spuse şi mama lui, zâmbindu-i pe furiş, fără să o vadă bunica, şi invitându-l din priviri să i se alăture în confruntarea cu mama ei.

El nu se putu abţine. Îi întoarse zâmbetul pe ascuns.

— Ei, tinere, cum a fost azi la şcoală? întrebă bunica.

— Bine, răspunse Conor.

Nu chiar bine. Lily era încă furibundă, Harry îi pusese un marker permanent pe fundul ghiozdanului — având grijă să-i scoată mai întâi capacul iar doamna Kwan îl luase deoparte, având o mină serioasă, pentru a-l întreba Cum Face Faţă.

— Ştii, zise bunica, aşezându-şi ceaşca de ceai pe masă, e o şcoală independentă pentru băieţi, extraordinar de bună, la nici un kilometru depărtare de casa mea. M-am interesat şi standardele academice sunt destul de înalte, mult mai înalte decât cele pe care le bifează el la şcoala generală.

Conor să uită fix la ea. Pentru că ăsta era un alt motiv pentru care nu suporta vizitele bunică-sii. Ceea ce tocmai verbalizase putea fi foarte bine o formă de afirmare a snobismului ei, care se manifesta acum în privinţa şcolii din zona în care locuia ea.

Sau ar fi putut fi mult mai mult de-atât. Ar fi putut fi un indiciu referitor la un posibil viitor.

Un posibil *după.*

Conor simţi un val de furie ridicându-se din străfundurile stomacului…

— Mamă, e bine aici unde este acum, se grăbi mama lui să spună, aruncându-i o altă privire. Nu-i aşa, Conor?

Conor strânse din dinţi şi răspunse:

— Sunt bine aici unde sunt.

La cină au mâncat mâncare chinezească, pe care

au comandat-o la pachet. Bunica lui Conor „nu prea gătea“. Iar asta chiar aşa era. De fiecare dată când mergea la ea, avea frigiderul gol — în afară de un ou şi o jumătate de avocado ce păreau rătăcite pe-acolo. Mama lui Conor era în continuare prea obosită ca să se apuce singură de gătit şi, deşi Conor ar fi putut pregăti ceva de mâncare, bunică-sii nici măcar nu-i trecea prin minte posibilitatea asta.

Chiar dacă scăpă fără să fie nevoit să gătească, lui Conor îi reveni sarcina de a strânge masa. Tocmai când înghesuia mai abitir pachetele din folia de aluminiu peste punga plină cu fructe de tisă, pe care o ascunsese pe fundul găleţii, se trezi cu bunică-sa în spatele lui.

— Băiete, noi doi trebuie să avem o discuţie, îl anunţă ea, din pragul uşii, blocându-i calea de scăpare.

— Ştii, am şi eu un nume, bombăni Conor, lăsând jos găleata de gunoi. Şi nu este *băiete,* cum ai crede tu.

— Ia, te rog, vezi-ţi lungul nasului! îl apostrofa bunică-sa.

Stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept. El se uită fix în ochii ei, preţ de un minut. Ea îi susţinu privirea. După care scoase un sunet dezaprobator.

— Conor, nu-ţi sunt duşman, zise ea. Mă aflu aici ca să o ajut pe mama ta.

— Ştiu foarte bine de ce te afli aici, zise el şi, în timpul ăsta, apucă o cârpă aflată la îndemână şi

începu să şteargă blatul care era deja curat.

Bunica se aplecă spre el şi-i smulse cârpa din mână.

— Mă aflu aici pentru că un băieţandru de treisprezece ani nu ar trebui să cureţe blatul fără ca în prealabil să fie rugat să facă asta.

El îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Adică ce, aveai de gând s-o faci *tu* în locul meu sau cum?

— Conor…

— Pleacă! i-o tăie scurt Conor. N-avem nevoie de tine aici.

— Conor, zise ea pe un ton mai ferm, trebuie să discutăm despre ce va urma să se întâmple.

— Ba nu, nu trebuie. *Mereu* îi este rău după tratamentele astea. Mâine se va simţi mai bine. Se uită fix în ochii ei: După care *tu* poţi pleca acasă.

Bunică-sa îşi dădu ochii peste cap şi oftă. Apoi îşi frecă faţa cu palmele şi, spre surprinderea lui, chipul ei trăda cât de furioasă, *cu adevărat* furioasă, era.

Dar poate că nu el era motivul furiei ei.

Luă o altă cârpă şi începu să şteargă blatul, doar ca să nu mai fie nevoit s-o privească. Şterse întreaga suprafaţă până la chiuvetă şi, ca din întâmplare, aruncă o privire pe fereastră.

Monstrul se ridica în curtea din spatele casei, la fel de imens ca soarele care asfinţea.

Privindu-l pe Conor.

— Va *părea* că e mai bine mâine, zise bunica lui, cu vocea ei răguşită. Dar, în realitate, nu va fi mai

bine, Conor.

Ei, da' asta chiar nu era în regulă. Se întoarse din nou spre ea.

— Tratamentele o fac să se simtă mai bine, îi spuse el. De-aia le şi urmează.

Un moment, bunică-sa îl privi lung, ca şi când ar fi încercat să ia o decizie.

— Conor, trebuie să discuţi cu ea despre asta, spuse într-un final, după care adăugă încet, de parcă ar fi vorbit doar pentru sine: Ea trebuie să discute cu *tine* despre asta.

— Să discute cu mine despre ce? întrebă Conor.

Bunica îşi încrucişă braţele.

— Despre faptul că vei veni să locuieşti cu mine.

Conor se încruntă şi, preţ de o secundă, camera păru să se întunece. Preţ de o secundă, casa păru să se zguduie. Preţ de o secundă, se simţi gata să se aplece şi să smulgă podelele prinse în pământul întunecat şi cleios…

— Nu o să locuiesc la tine, îi răspunse el.

— Conor…

— Nu o să stau *niciodată* cu tine.

— Ba da, o să stai, replică ea. Îmi pare rău, dar o vei face. Şi ştiu că ea încearcă să te protejeze, dar cred că este extrem de important pentru tine să ştii că, atunci când se va termina totul, ai o casă, băiete. Şi cineva care te va iubi şi care va avea grijă de tine.

— Când totul se va termina, zise Conor, cu vocea tremurând de furie, tu vei pleca, iar noi vom fi bine.

— Conor…

Dar, în momentul ăla, amândoi auziră strigăte din camera de zi, „Mamă? *Mamă?”*

Bunica se repezi afară din bucătărie, atât de repede încât Conor sări înapoi surprins de viteza ei. O auzea pe maică-sa tuşind şi pe bunică-sa vorbind cu ea: „E-n regulă, draga mea, e-n regulă, şşş…“ În drum spre camera de zi, Conor aruncă o privire pe fereastra din bucătărie.

Monstrul dispăruse.

Bunica stătea pe canapea, ţinând-o pe mama lui de mână, mângâind-o pe spate în timp ce aceasta vomita într-o găleată pe care o ţineau în apropiere, în caz de ceva.

Bunica îşi ridică privirea spre el, iar chipul ei era rigid, inflexibil şi imposibil de citit.

FRENEZIA POVEŞTILOR

Casa era cufundată în beznă. Bunica reuşise în cele din urmă să o culce pe mama lui, după care se închisese în dormitorul lui Conor, fără măcar să-l întrebe dacă avea nevoie de ceva de acolo, înainte de a se culca.

Conor stătea întins pe canapea, fără să poată adormi. Nici nu se aştepta să adoarmă, mai ales după toate câte îi zisese bunică-sa şi după felul în care se simţise maică-sa în seara asta. Se împlineau trei zile de la începerea tratamentului, de obicei era momentul în care începea să se simtă mai bine, doar că acum încă vomita şi era extenuată, iar starea asta de rău părea să se prelungească mult mai mult decât era cazul...

Încercă să scape de gândurile astea, dar se tot reîntorceau, iar el se lupta din nou cu ele, să le alunge. Probabil că, la un moment dat, îl furase somnul, deşi el îşi dădu seama că adormise doar în clipa în care îl invadase coşmarul.

Nu copacul. Ci *coşmarul.*

Cel cu vântul care urla şi cu pământul zguduit din temelii, şi cu mâinile prinse tare, care, cumva, se desprindeau din strânsoare, în timp ce Conor încerca din răsputeri să le ţină, fără să fie suficient de puternic, coşmarul în care mâinile se desprindeau din strânsoare, căderea, *ţipătul...*

— NU! urlă Conor şi teroarea îl urmă ca o umbră în lumea din afara visului, înfigându-i-se în piept atât de adânc, încât abia mai putea respira. Simţi

cum se sufocă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, repetă el, de data asta mai încet.

Casa era scăldată în linişte şi beznă.

Ascultă o vreme, dar nu auzi nici o mişcare, nici un zgomot — nici din camera mamei sale, nici din camera în care dormea bunica. Scrută întunericul privind spre ceasul electronic afişat de DVD player.

00:07. Normal că atât era.

Îşi ciuli urechile. Dar nu se întâmplă nimic. Nu-şi auzi numele strigat, nu auzi nici trosnetul crengilor.

Poate că noaptea asta nu o să vină.

00:08, afişă ceasul. 00:09.

Simţindu-se oarecum nervos, Conor se ridică şi merse în bucătărie. Aruncă o privire pe fereastră.

Monstrul stătea drept, în grădina din spatele casei.

— *Ce ţi-a luat atâta?* îl întrebă pe Conor.

—— * ——

— *A venit vremea să-ţi spun prima poveste,* zise monstrul.

Conor rămase nemişcat pe scaunul din grădină. Îşi adunase picioarele la piept şi îşi lipise faţa de genunchi.

— *Mă asculţi?* îl întrebă monstrul.

— Nu, răspunse Conor.

Simţi aerul din jurul său agitându-se iar, violent.

— *Ba să m-asculţi!* zise monstrul. *Sunt aici de la începutul pământului şi mă vei trata cu respectul cuvenit…*

Conor se ridică de pe scaun şi porni spre uşa bucătăriei.

— *Unde crezi că te duci?* îl întrebă monstrul.

Conor se întoarse spre el, iar chipul îi era atât de furios, atât de îndurerat, încât monstrul chiar se trase înapoi, iar sprâncenele lui imense, înfrunzite, se ridicară a surpriză.

— Ce ştii tu? izbucni Conor. Ai habar de *ceva*?

— *Am habar de* ***tine****, Conor O'Malley,* răspunse monstrul.

— Ba nu, nu ai! replică furios Conor. Dacă ai avea habar, ai şti că nu am timp de poveştile idioate şi plictisitoare ale unui copac care nici măcar nu este real…

— *Oh!* îl întrerupse monstrul. *Cumva ai visat fructele de pe podeaua din camera ta?*

— Cui crezi că-i pasă dacă le-am visat sau nu?! urlă Conor. Sunt doar nişte fructe idioate. Bu-hu-huuu, *ce frică-mi e*! Oh, te rog, te implor, salvează-mă de *fructele* astea!

Monstrul îl privi cu un aer ironic.

— *Ciudat,* zise el. *Cuvintele tale îmi spun că ţi-e teamă de fructe, dar faptele tale par să sugereze altceva.*

— Eşti aici de la începutul pământului şi nu ai auzit până acum de sarcasm? întrebă Conor.

— *Oh, ba da, am auzit,* răspunse monstrul, punându-şi mâinile uriaşe, de crengi, în şolduri. *Dar, de obicei, oamenii sunt destul de înţelepţi ca să nu îl folosească atunci când vorbesc cu mine.*

— Nu poţi să mă laşi în *pace,* pur şi simplu ?

Monstrul clătină din cap, dar nu în semn de răspuns la întrebarea lui Conor.

— *Este foarte neobişnuit,* zise el. *Nimic din ce fac nu pare să te înspăimânte.*

— Eşti doar un *copac,* zise Conor.

Şi chiar nu reuşea să se gândească altfel la el. Chiar dacă umbla şi vorbea, chiar dacă era mai mare chiar decât casa lui şi l-ar fi putut înghiţi dintr-odată, monstrul era până la urmă doar un arbore de tisă. Conor putea chiar să zărească fructe noi ce creşteau pe crengile care formau sprâncenele monstrului.

— *Iar tu ai lucruri mai rele de care să fii îngrozit,* zise monstrul, dar nu sub formă de întrebare.

Conor privi în jos, spre pământ, apoi spre lună, oriunde în altă parte, numai în ochii monstrului, nu. Senzaţia de coşmar începu să-l cuprindă, întunecând totul în jurul său, făcând să pară totul greu şi imposibil, ca şi când i s-ar fi cerut să ridice cu mâinile goale un munte întreg şi nimeni nu-l lăsa să plece până nu avea să facă ce i se cerea.

— Am crezut... începu el, dar avu un acces de tuse înainte să vorbească din nou. Te-am văzut cum mă priveai mai devreme, când mă certam cu bunică-mea, şi am crezut...

— *Ce-ai crezut?* întrebă monstrul când Conor se opri.

— Las-o baltă, mormăi Conor, întorcându-i spatele şi pornind spre casă.

— *Te-ai gândit că mă aflu aici ca să te ajut,* continuă monstrul.

Conor se opri.

— *Te-ai gândit că am venit ca să mă iau la trântă*

cu duşmanii tăi. Ca să-ţi ucid balaurii.

Conor nu se întoarse. Dar nici nu intră în casă.

— *Ai simţit că e adevărat când ţi-am spus că tu m-ai chemat, că de aceea am venit. Nu-i aşa?*

Conor se întoarse.

— Dar tot ce vrei tu să faci este să-mi spui *poveşti,* zise el, fără să-şi poată ascunde dezamăgirea din glas.

Pentru că da, *era* adevărat. Chiar se gândise la asta. *Sperase* asta.

Monstrul îngenunche, astfel încât faţa lui ajunse lângă cea a lui Conor. *Sunt poveşti în care descoperi cum am înfrânt duşmanii,* zise el. *Despre cum am ucis balauri.*

Conor clipi, înfruntând privirea monstrului.

— *Poveştile sunt creaturi sălbatice,* zise monstrul. *Cine ştie ce dezastru pot provoca atunci când le laşi libere?*

Monstrul îşi ridică ochii, iar Conor îi urmări privirea. Creatura se uita spre fereastra de la dormitorul lui Conor. Camera în care acum dormea bunica lui.

— *Lasă-mă să-ţi spun o poveste despre când am umblat odată,* zise monstrul. *Lasă-mă să-ţi povestesc despre sfârşitul unei regine hapsâne şi despre cum am făcut în aşa fel, încât nimeni nu a mai văzut-o vreodată.*

Conor înghiţi în sec şi se uită iar la chipul monstrului.

— Te ascult, zise el.

PRIMA POVESTE

A fost odată ca niciodată, începu monstrul, *cu mult timp în urmă, înainte ca aici să fie un orăşel cu drumuri şi trenuri, şi maşini, a fost odată un loc înverzit. Copacii acopereau toate dealurile şi străjuiau fiecare potecuţă. Crengile lor umbreau fiecare izvor şi protejau fiecare casă; chiar şi pe atunci, în locul ăsta, se ridicau case, făcute din piatră şi pământ.*

— *Acesta era un regat.*

— („Serios?”, se miră Conor, privind în jur la grădina din spatele casei sale. „A*ici?”*)

(Monstrul îşi înclină capul spre băiat, cu un aer de curiozitate. *N-ai auzit de el?)*

— („Nu, n-am auzit de nici un regat pe-aici“, zise Conor. „N-avem nici măcar un McDonald’s.”)

— *În fine,* continuă monstrul, *pe vremuri era aici un regat, mic dar fericit, pentru că regele său chiar era un rege adevărat, un bărbat a cărui înţelepciune se călise în focul greutăţilor. Soţia sa îi dăruise patru fii puternici, dar în vremea domniei sale, regele a fost nevoit să poarte bătălii pentru a păstra pacea în regatul său. Bătălii împotriva giganţilor şi dragonilor bătălii împotriva lupilor negri cu ochii roşu, bătălii împotriva armatelor de oameni conduşi de mari vrăjitori.*

Aceste bătălii au întărit graniţele regatului şi au adus pacea pe pământul său. Dar victoria a venit cu un preţ. Rând pe rând, cei patru fii ai săi au fost ucişi. Mistuit de focul unui dragon sau strivit de

mâinile unui uriaş, sfâşiat de colţii unui lup sau străpuns de suliţa unui soldat. Unul câte unul, cei patru prinţi ai regatului au căzut, lăsându-l pe rege cu un singur moştenitor. Nepotul lui, încă aflat la o vârstă fragedă.

— („Mda, toată chestia asta sună a basm“, comentă Conor suspicios.)

— *(Nu ai mai spune asta dacă ai auzi urletele unui bărbat străpuns de suliţă,* zise monstrul. *Sau strigătele pline de groază ale celui sfâşiat de lupi. Acum taci şi ascultă.)*

Încetul cu încetul, regina s-a stins de durere, la fel ca şi mama tânărului prinţ. Regele a rămas doar cu un copil în preajma sa, copleşit de o tristeţe cum nici un om nu ar trebui să poarte pe umeri.

„Trebuie să mă recăsătoresc şi-a zis într-o bună zi regele. „Pentru binele micului meu prinţ şi al regatului meu, dacă nu pentru mine. “

Zis şi făcut: s-a recăsătorit, luându-şi drept soţie o prinţesă dintr-un regat vecin, o uniune practică, menită să întărească ambele regate. Era tânără şi frumoasă şi, chiar dacă avea chipul cam dur şi limba cam ascuţită, părea să-l facă fericit pe rege.

Timpul a trecut. Micul prinţ a crescut, până a ajuns în pragul bărbăţiei. Mai avea doi ani până să împlinească optsprezece ani, vârsta la care ar fi putut urca pe tron după moartea bătrânului rege. Erau vremuri bune în regatul nostru. Bătăliile se sfârşiseră, iar viitorul părea asigurat în mâinile tânărului şi curajosului prinţ.

Dar într-o zi regele s-a îmbolnăvit. A început să

umble zvonul că fusese otrăvit de soţia lui. Gura lumii zicea că regina invocase magia neagră pentru a se arăta mult mai tânără decât era în realitate, iar sub masca ei tânără se ascundea chipul hidos al unei baborniţe. Nimeni nu ar fi bănuit pe altcineva în afară de ea de otrăvirea regelui, deşi acesta şi-a implorat până la ultima suflare sfetnicii cei mai apropiaţi să nu o acuze.

Şi uite-aşa regele s-a stins la doar un an distanţă de ziua în care nepotul său ar fi fost suficient de matur cât să-i urmeze la tron. Regina, bunica lui vitregă, a devenit conducătoarea regatului în locul său, urmând să aibă grijă de toate treburile împărăţiei, până în momentul în care prinţul avea să atingă vârsta la care să poată prelua conducerea.

La început, spre surprinderea multora, a făcut treabă bună. Înfăţişarea sa — în ciuda zvonurilor — era încă tânără şi plăcută. În plus, se străduia să conducă regatul ghidându-se după regulile impuse de regele acum decedat.

Între timp, prinţul s-a îndrăgostit.

— („Ştiam eu“, mormăi Conor. „În genul ăsta de poveşti dai mereu de prinţi idioţi care se îndrăgostesc.” Vru să se îndrepte iar spre casă. „Credeam că povestea ta o să fie mai *brează.”)*

(Cu o mişcare dibace, monstrul îl apucă pe Conor de gleznă, cu mâna lui imensă, puternică şi, întorcându-l cu capul în jos, îl ţinu în aer până când tricoul de pe el aproape căzu, iar bătăile inimii începură să-i pulseze în cap.)

— *(Şi, cum spuneam*, reluă monstrul.)

Prinţul s-a îndrăgostit. Cea pe care o iubea era doar o fată de fermier dar era frumoasă şi isteaţă, aşa cum trebuie să fie fiicele fermierilor mai ales că fermele sunt afaceri destul de complicate. Întregul regat a zâmbit spre tânărul cuplu.

Însă regina nu s-a bucurat. Îi plăcuse timpul petrecut pe tronul regatului şi avea o ezitare ciudată la gândul că urma să renunţe la poziţia ei. A început să se gândească la varianta în care coroana ar fi putut rămâne în familie, că regatul ar fi fost mai bine condus de cei care erau suficient de înţelepţi să o facă şi ce altă soluţie mai bună ar fi avut prinţul la îndemână decât aceea de a se căsători chiar cu ***ea****?*

— *(Ce scârbos!* exclamă Conor, cu picioarele rămase în aer. „Doar era bunica lui!“)

— *(Bunică* ***vitregă****,* o corectă monstrul. *Nu era rudă de sânge şi, după toate aparenţele, era o femeie tânără*.)

(Conor clătină din cap, iar pletele începură să-i zboare dintr-o parte într-alta. „E pur şi simplu greşit.“ Făcu o mică pauză. „Ai putea să mă laşi jos?“)

(Monstrul îl aşeză înapoi pe pământ şi îşi continuă povestea.)

— *Nici prinţul nu a considerat că era o idee bună să o ia pe regină de soţie. Şi-ajurat că mai degrabă moare decât să facă una ca asta. A jurat să fugă în lume cu frumoasa fată de fermier şi să revină în ziua în care va împlini optsprezece ani, pentru a*

elibera regatul de sub tirania reginei. Şi astfel, într-o noapte au fugit pe spinarea unui cal, oprindu-se abia în zori pentru a se odihni la umbra unui uriaş arbore de tisă.

— („La umbra ta?“ întrebă Conor.)

— *(Da,* răspunse monstrul. *Deşi era doar o parte din mine. Pot lua orice formă şi pot avea orice dimensiune, dar arborele de tisă este varianta cea mai confortabilă*.)

Prinţul şi fata de fermier s-au ţinut în braţe în lumina din ce în ce mai vie a zorilor. Şi-au jurat să rămână curaţi până când aveau să treacă în celălalt tărâm pentru a se căsători, dar pasiunea lor le-a dat planul peste cap şi, în scurt timp, cei doi au adormit goi, unul în braţele celuilalt.

Au dormit toată ziua la umbra crengilor mele, până când noaptea s-a lăsat din nou peste pământ. Atunci, prinţul s-a trezit. „Trezeşte-te, preaiubita mea“, i-a şoptit la ureche fetei de fermier, „căci vom călări spre ziua în care vom deveni soţ şi soţie. “

Dar preaiubita lui nu s-a trezit. A zguduit-o disperat şi, doar în momentul în care trupul ei s-a întors în lumina lunii, a observat sângele care băltea sub ea.

— („Sânge?“ repetă Conor, iar monstrul continuă să povestească.)

Prinţul avea şi el mâinile pătate cu sânge. Lângă ei, în iarbă, a zărit un cuţit însângerat, aruncat la rădăcina copacului. Cineva o ucisese pe preaiubita lui şi făcuse în aşa fel încât să pară că el fusese

ucigaşul.

— *Regina! strigă prinţul. Ea e vinovată de mârşăvia asta!*

În depărtare, auzea sătenii apropiindu-se. Dacă îl găseau, aveau să vadă cuţitul şi sângele şi-aveau să-l numească ucigaş. Pentru crima sa, el însuşi ar fi putut fi ucis.

— („Iar regina ar fi putut rămâne pe tronul regatului, nestingherită“, zise Conor, dezgustat. „Sper că povestea asta se va termina cu tine tăindu-i capul ticăloasei.”)

— *Prinţul nu avea unde să se ascundă. Cineva îi gonise calul înainte ca el să se trezească. Arborele de tisă era singurul lui adăpost.*

Şi, în acelaşi timp, singura scăpare.

Ei, vezi tu, lumea era mult mai tânără pe-atunci. Graniţa dintre lucruri era mult mai subţire, mult mai uşor de trecut. Prinţul ştia acest lucru. Aşa că şi-a ridicat capul spre coroana marelui arbore de tisă şi i-a vorbit.

(Monstrul făcu o pauză.)

— („Bun, şi ce i-a zis?“ întrebă Conor.)

— *(A spus destul cât să mă convingă să mă ridic,* zise monstrul. *Recunosc nedreptatea atunci când o am în faţa ochilor.)*

Prinţul a alergat spre sătenii care se apropiau. „Regina mi-a ucis mireasa! a strigat el. Regina trebuie oprită!“

Zvonurile despre vrăjile făcute de regină umpluseră vreme îndelungată regatul, iar tânărul prinţ era atât de iubit de poporul său, încât

oamenii au înţeles destul de repede adevărul-destul de evident, de altfel. Le-a luat chiar mai puţin timp să înţeleagă tot ce se întâmplase, în momentul în care l-au văzut pe Omul Verde păşind în urma prinţului, înalt cât dealurile, gata de răzbunare.

(Conor aruncă iar o privire spre braţele şi picioarele masive ale monstrului, spre gura lui cavernoasă şi plină de colţi, spre *monstruozitatea* întregii sale înfăţişări. Îşi imagină preţ de o clipă ce gânduri or fi trecut prin mintea reginei când îl zărise venind spre ea.)

(Zâmbi.)

— *Oamenii au năvălit în castelul reginei cu o asemenea furie, încât până şi pietrele din ziduri s-au cutremurat. Fortificaţiile s-au prăbuşit la pământ, iar când au găsit-o pe regină ascunsă în camera ei, mulţimile au înconjurat-o şi au târât-o imediat pe rug, gata să o ardă de vie.*

— („Foarte bine“, comentă Conor zâmbind. „Şi-a meritat-o.“ Privi în sus, spre fereastra de la dormitorul său, unde dormea bunică-sa. „Presupun că nu mă poţi ajuta şi pe mine să scap de ea, nu? întrebă el. Adică nu vreau să ardă de vie sau ceva de genul ăsta, doar că poate…“)

— *Povestea,* zise monstrul, *nu s-a terminat încă.*

CONTINUAREA PRIMEI POVESTI

— Nu? întrebă Conor. Dar regina a fost învinsă.

— *Aşa e,* răspunse monstrul. *Dar nu de mine.*

Conor ezită, nedumerit.

— Ai zis că ai făcut în aşa fel, încât să fii sigur că nu va mai fi văzută niciodată.

— *Şi chiar aşa am făcut. Când sătenii au aprins rugul ca să o ardă de vie, m-am întins după ea şi-am salvat-o.*

— *Ce* ai făcut? exclamă Conor.

— *Am luat-o şi am dus-o cât mai departe, acolo unde sătenii nu aveau cum să o găsească, dincolo de graniţele tărâmului natal, într-un sat de lângă mare. Şi am lăsat-o acolo, să trăiască în pace.*

Conor se ridică în picioare, iar, când vorbi, glasul îi tremura, plin de neîncredere.

— Bine, dar a ucis-o pe fiica fermierului! Cum ai putut să salvezi o ucigaşă?

Şi, zicând acestea, chipul i se posomori dintr-odată şi făcu un pas înapoi.

— Tu chiar *eşti* un monstru.

— *N-am zis nici o secundă că ea chiar a ucis-o pe fiica fermierului,* spuse monstrul. *Am zis doar că **prinţul** a spus asta.*

Conor clipi nedumerit. Apoi îşi încrucişă braţele.

— Bun, şi-atunci cine a ucis-o?

Monstrul îşi deschise larg braţele, într-un gest foarte diferit de toate celelalte gesturi ale lui. Se stârni briza, care aduse cu ea un val de ceaţă. Casa lui Conor era încă în spatele lui; ceaţa acoperi

grădina, înlocuind-o cu o pajişte verde în mijlocul căreia trona un arbore de tisă, iar la rădăcina lui dormeau un bărbat şi o femeie.

— *După ce s-au iubit,* zise monstrul, *prinţul a rămas treaz.*

Conor privi cum tânărul prinţ se ridică şi priveşte apoi în jos, spre fata adormită, care era atât de frumoasă, încât până şi Conor putea să observe asta, din locul în care se afla. Prinţul a privit-o preţ de o clipă, după care şi-a înfăşurat o pătură peste umeri şi s-a dus până la calul lor, care era legat de una dintre crengile arborelui de tisă. Prinţul a scos ceva din traista legată de şa, apoi a dezlegat calul şi l-a lovit tare pe crupă, făcându-l să o ia la goană. Prinţul a ridicat mâna în care ţinea obiectul scos din şa.

Un cuţit, a cărui lamă rece sclipea în lumina lunii.

— Nu! exclamă Conor.

Monstrul îşi apropie mâinile şi ceaţa se lăsă iarăşi pe pământ, învăluind scena în care prinţul se apropia de fata adormită, cu jungherul pregătit.

— Dar ai zis că a fost surprins când a văzut că nu s-a trezit! zise Conor.

— *După ce a ucis-o pe fiica fermierului,* spuse monstrul, *prinţul s-a întins lângă ea şi a adormit la loc. Când s-a trezit, a pus la cale o pantomimă, în cazul în care cineva l-ar fi urmărit. Dar în acelaşi timp — n-ai să crezi asta — a jucat toată scena asta inclusiv pentru el însuşi.*

Crengile arborelui trosniră.

— *Uneori, oamenii au nevoie să se mintă pe ei*

înşişi,

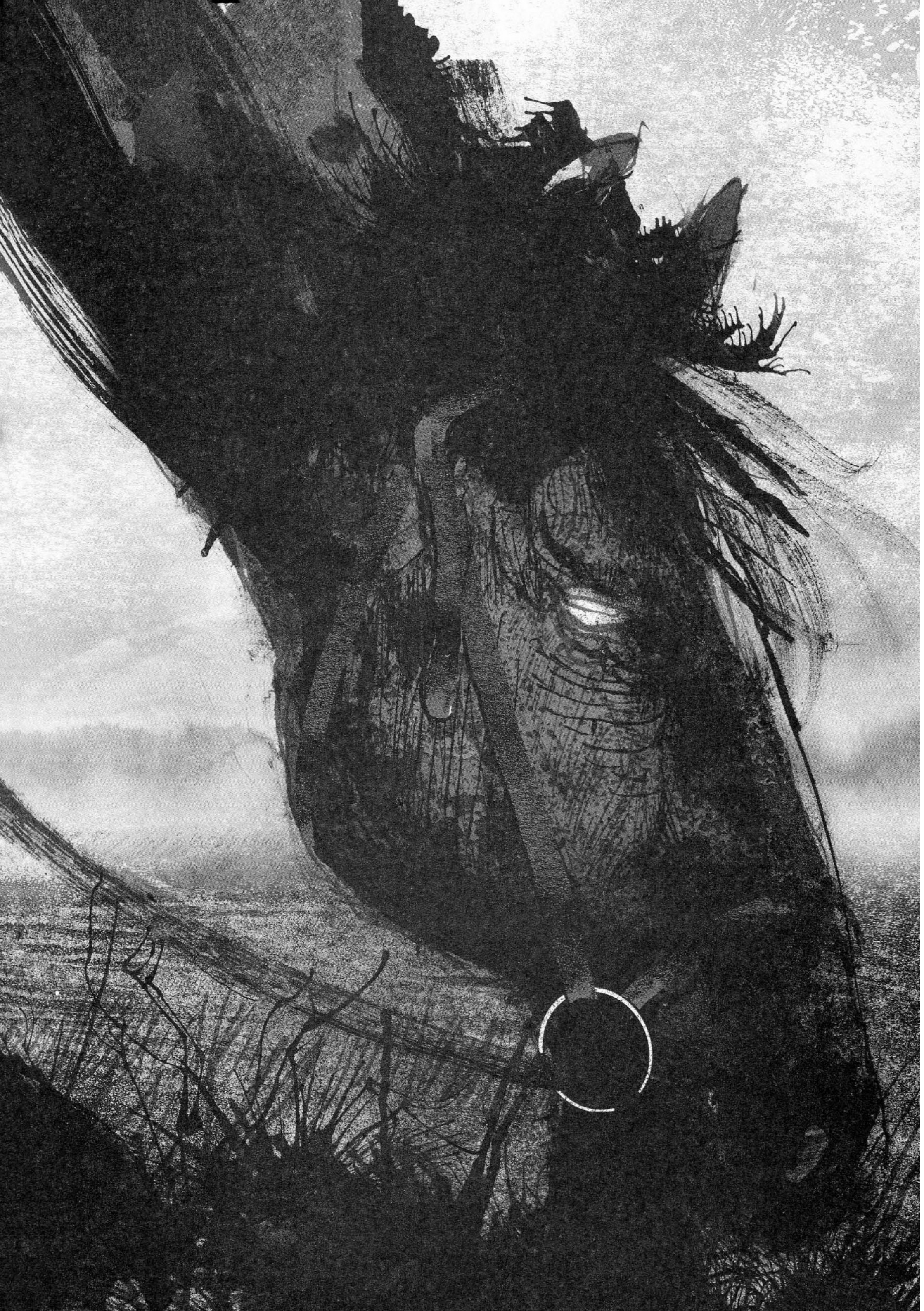

mai mult decât pe oricine altcineva.

— Dar ai zis că ţi-a cerut ajutorul! Şi că tu i l-ai *oferit!*

— Am spus doar că mi-a zis suficient cât să mă convingă să mă ridic.

Conor privi cu ochii larg deschişi spre monstrul din grădina sa, care se ivea acum din valurile de ceaţă.

— Ce ţi-a spus? întrebă el.

— Mi-a spus că o făcuse pentru binele regatului. Că noua regină era, de fapt, o vrăjitoare, că bunicul său bănuise adevărul atunci când o luase de soţie, dar că ignorase acest lucru datorită frumuseţii ei. Prinţul nu putea să învingă de unul singur o vrăjitoare atât de puternică. Avea nevoie de furia dezlănţuită a poporului. Moartea fetei de fermier avea să provoace această mânie. Îi părea rău că fusese nevoit să facă asta, spunea el, avea inima frântă, dar cum propriul său tată căzuse apărându-şi regatul, la fel se întâmplase şi cu frumoasa lui iubită. Moartea ei ajuta la înfrângerea unui mare rău. Când a spus că regina i-a ucis mireasa, în felul lui, chiar credea asta.

— Ce porcărie! strigă Conor. Nu trebuia s-o ucidă. Oamenii erau de partea lui. L-ar fi urmat oricum.

— Justificările oamenilor care ucid trebuie întotdeauna ascultate cu scepticism, zise monstrul. *Aşa că, văzând nedreptatea, am decis să mă ridic, dar motivul pentru care am procedat aşa a fost regina, şi nu prinţul.*

— A fost vreodată prins? întrebă Conor, enervat. L-au pedepsit?

— *A devenit un rege foarte iubit,* răspunse monstrul. *Care a condus regatul până la adânci bătrâneţi, când şi-a dat obştescul sfârşit.*

Conor privi în sus, spre fereastra dormitorului său, încruntându-se din nou.

— Deci prinţul cel bun era un ucigaş, iar regina cea rea nu era chiar vrăjitoare, în cele din urmă. Asta trebuie să fie lecţia? Ar trebui să fiu *amabil* cu ea?

Auzi un zgomot ciudat, diferit de cele de până atunci, şi îi luă câteva secunde să înţeleagă că monstrul *râdea.*

— *Tu crezi că eu îţi spun poveşti pentru a-ţi da* ***lecţii****?* întrebă monstrul. *Crezi că m-am ridicat din străfundurile pământului şi ale timpului pentru a-ţi da ţie o* ***lecţie*** *despre* ***amabilitate****?*

Izbucni iar în râs, din ce în ce mai tare, până când pământul începu să se zguduie, iar cerul păru că se prăvăleşte peste lume.

— Mda, bine, mormăi Conor, jenat.

— *Nu, nu,* zise monstrul, calmându-se în cele din urmă. *Regina chiar* ***a fost*** *o vrăjitoare şi e foarte posibil că avea să facă foarte mult rău. Cine ştie? Până la urmă, ţinea cu tot dinadinsul să îi rămână puterea numai ei.*

— Şi atunci de ce ai salvat-o?

— *Pentru că nu era o ucigaşă.*

Conor se plimbă câţiva paşi prin grădină, gândindu-se. Apoi se mai plimbă puţin.

— Nu înţeleg. Care-i personajul pozitiv aici?

— *Nu întotdeauna există un personaj pozitiv. Aşa cum nu întotdeauna există un personaj negativ. Majoritatea oamenilor oscilează undeva între bine şi rău.*

Conor clătină din cap.

— E o poveste oribilă. Şi-i o păcăleală.

— *Este o poveste* ***adevărată****,* zise monstrul. *Multe lucruri care sunt adevărate par a fi doar nişte păcăleli. Regatele se aleg cu prinţii pe care îi merită, fiicele de fermieri mor fără nici un motiv, iar uneori vrăjitoarele merită salvate. Se întâmplă destul de des, de fapt. Ai fi surprins.*

Conor aruncă iar o privire spre fereastra dormitorului său, imaginându-şi-o pe bunică-sa dormind acolo.

— Păi şi cum poate povestea asta să mă salveze de ea?

Monstrul se îndreptă, ridicându-se cât era de înalt, şi îl privi pe Conor foarte de sus.

— *Nu de* ***ea*** *trebuie să te salvezi,* zise el.

Conor se ridică brusc de pe canapea, respirând iarăşi greu.

Ceasul arăta 00:07.

— La naiba! mormăi el. Visez sau nu?

Se ridică furios în picioare…

În clipa următoare, se împiedică de ceva.

— Acum *ce* mai e? bombăni el, aplecându-se ca să aprindă lumina. Dintr-un nod prins în lemnul podelei se ridica nou-nouţ un puiet de tisă, cam de

jumătate de metru înălţime.

O vreme, Conor se holbă la el. Apoi se duse în bucătărie şi luă un cuţit ca să taie puietul crescut din podea.

ÎNŢELEGEREA

— Te iert, zise Lily, prinzându-l din urmă, în timp ce mergea spre şcoală a doua zi.

— Pentru ce? întrebă Conor, fără să privească spre ea.

Încă iritat de povestea pe care i-o spusese monstrul, din cauza felului în care se terminase, atât de neaşteptat şi alambicat, chestie care oricum nu ajuta la nimic. Apoi petrecuse jumătate de oră chinuindu-se să taie puietul ăla idiot, dar surprinzător de rezistent, care apăruse din podea, şi la final avusese senzaţia că abia apucase să aţipească din nou când se trezise că era deja ora la care trebuia să se ridice din pat. Şi asta pentru că bunică-sa urla de zor la el că întârzie. Nu-l lăsase nici măcar să îşi ia la revedere de la mama sa, care — spunea ea — avusese o noapte grea şi avea nevoie de odihnă. Chestie care îl făcuse să se simtă vinovat, pentru că, dacă mama sa avusese o noapte grea, atunci *el* ar fi trebuit să fie lângă ea să o ajute, nu bunica sa, care abia dacă îl lăsase să se spele pe dinţi înainte de a-i înfige un măr în mână şi de a-l da afară pe uşă.

— Te iert că m-ai băgat în bucluc, blegule, zise Lily, fără ca inflexiunea vocii ei să trădeze supărare.

— Te-ai băgat singură în bucluc, zise Conor. Tu singură l-ai împins pe Sully.

— Te iert că *ai minţit,* zise Lily, cu buclele ei de pudel prinse nemilos de o bentiţă.

Conor continuă să meargă.

— Tu nu ai de gând să-ţi ceri scuze? îl întrebă Lily.

— Nu, răspunse Conor.

— Păi, de ce nu?

— Pentru că *nu* îmi pare rău de nimic din ce s-a întâmplat.

— Conor…

— Nu-mi pare rău, zise Conor, oprindu-se brusc, şi *eu* nu *te* iert.

Se uitară unul la celălalt în lumina rece a dimineţii, fără ca vreunul dintre ei să vrea să-şi smulgă primul privirea din ochii celuilalt.

— Mama zice că trebuie să fim îngăduitori cu tine, zise în cele din urmă Lily. Din cauză că treci prin ce treci.

Şi, preţ de o clipă, soarele păru că se ascunde după nori. Un moment, Conor nu văzu decât furtunile care se apropiau vertiginos, putea deja *simţi* fulgerele gata să explodeze în ceruri, să îi străbată corpul şi să îi iasă prin pumnii strânşi. Preţ de o secundă, avu senzaţia că-i gata să înşface aerul din jurul lui Lily, să-l înfăşoare în jurul ei şi să o rupă în două…

— Conor? bâigui Lily, blocată.

— Maică-ta nu ştie *nimic,* zise el. Şi nici tu.

Apoi se îndepărtă de lângă ea repede, lăsând-o în urmă.

—— * ——

Trecuse mai bine de un an de când Lily le

spusese câtorva dintre prietenele ei despre mama lui Conor, deşi el nu îi dăduse voie să o facă. Prietenele fetei spuseseră la rândul lor povestea altor câtorva, care şi ele spuseseră altora şi, uite aşa, înainte de mijlocul zilei, Conor se trezise că în jurul lui se căsca un cerc, o zonă moartă în mijlocul căreia se afla el, înconjurat parcă de un teren minat pe care toţi se temeau să calce. Deodată, oamenii pe care îi credea prietenii lui nu mai vorbeau cu el atunci când îl vedeau că se apropie. Oricum, nu erau mulţi pe care să-i considere prieteni, în afară de Lily, dar *orişicât.* Începuse să-i surprindă pe oameni şuşotind pe la colţuri, atunci când îl vedeau trecând pe hol sau când mergea să ia masa. Până şi profesorii schimbau priviri atunci când el ridica mâna la ore.

Aşa că, până la urmă, nu se mai apropiase de grupurile de prieteni, nu se mai uitase la cei care şuşoteau şi încetase chiar să mai ridice mâna la ore.

Oricum, nimeni nu părea să observe lucrurile astea. Era ca şi când ar fi devenit brusc invizibil.

Fusese cel mai complicat an şcolar din viaţa lui şi se simţise mai uşurat ca oricând în momentul în care venise vacanţa de vară de anul trecut. Mama lui era deja sub tratament puternic şi repeta la nesfârşit că este dur, dar că „îşi face treaba“. Încet-încet, se apropiase şi de ultimele şedinţe terapeutice. Planul era aşa: ea termina tratamentul, apoi avea să înceapă noul an şcolar şi, împreună, aveau să lase în urmă toată porcăria

asta şi să ia totul de la început.

Problema era că lucrurile nu aveau să stea aşa. Şedinţele mamei sale se prelungiseră mai mult decât se aşteptaseră ei la început. Mai întâi, fusese nevoie de o a doua rundă şi apoi de o a treia. Profesorii din noul an şcolar erau mai răi decât cei de anul trecut, pentru că îl cunoşteau direct prin prisma poveştii cu mama lui şi habar nu aveau cum fusese el înainte de asta. Iar colegii de clasă continuau să îl trateze de parcă *el* era bolnav, mai ales acum că Harry şi găşcarii lui îl luaseră în vizor.

Şi, colac peste pupăză, bunică-sa bântuia prin casă, iar el visa copaci.

Sau poate că *nu era* un vis. Variantă şi mai dubioasă.

Grăbi pasul, îndreptându-se furios spre şcoală. O învinuia pe Lily pentru toate astea, pentru că în mare parte *chiar* era vina ei, nu-i aşa?

O învinuia pe Lily pentru că cine altcineva mai era alături de el?

De data asta, pumnul lui Harry îl nimeri în stomac.

Conor se prăbuşi la pământ, julindu-şi genunchiul pe treptele de ciment şi rupându-şi pantalonii de uniformă. Gaura din pantaloni era, de fapt, lucrul cel mai grav. Nu se pricepea deloc la cusut.

— Ce mototol eşti, O'Malley! zise Sully, râzând de undeva din spatele lui. Frate, da' cazi în fiecare zi.

— Ar trebui să mergi la un doctor cu chestia asta,

completă repede Anton.

— Poate că-i beat, continuă Sully, şi hohotele de râs erau şi mai puternice; doar Harry tăcea, iar Conor ştia asta. Conor ştia fără să-şi întoarcă privirea că Harry doar se uita la el, urmărindu-i reacţia.

În timp ce se ridica, o văzu pe Lily trecând. Era cu nişte fete, în drum spre clasă. Nu vorbea cu ele; îl privi fix pe Conor în timp ce se îndepărta de el.

— Ohhh, să vezi şi să nu crezi! Azi nu te mai ajută Super Pudelul tău, strigă Sully, încă râzând.

— Norocul tău, Sully, zise Harry, deschizând gura pentru prima oară.

Conor încă era întors cu spatele la ei, dar nici nu era nevoie să se întoarcă pentru a realiza că Harry râdea de propria sa glumă. Conor privi după Lily până când aceasta dispăru din raza lui vizuală.

— Hei, *uită-te* la noi când vorbim cu tine! strigă Sully, fierbând de furie din cauza comentariului făcut de Harry.

Sully îl apucă pe Conor de umăr şi îl întoarse cu faţa spre ei.

— Nu-l atinge, zise Harry pe un ton calm, scăzut, dar atât de ameninţător, încât Sully făcu imediat un pas în spate.

— Eu cu O'Malley avem o înţelegere, zise Harry. Eu sunt singurul care are voie să-l atingă. Nu-i aşa?

Conor aşteptă o secundă, apoi dădu încet din cap. Se pare că într-adevăr asta era înţelegerea.

Harry se apropie câţiva paşi de el, cu faţa în continuare lipsită de orice expresie, cu privirea

fixată în ochii lui Conor. Dar Conor nu se clinti. Rămaseră amândoi faţă în faţă, ochi în ochi, în timp ce Anton şi Sully schimbau între ei priviri neliniştite.

Harry îşi înclină capul într-o parte, de parcă tocmai îi trecuse prin cap o întrebare, la care încerca să găsească răspuns. Conor rămase nemişcat. Restul copiilor din anul lor erau deja în clasă. Conor simţea cum tăcerea se răspândea rapid în jurul lor. Nici măcar Anton şi Sully nu mai scoteau nici un sunet. Trebuiau să meargă în clasă şi ei, cât mai repede. Ar fi trebuit să plece chiar *acum.*

Dar nimeni nu făcea nici o mişcare.

Harry ridică un pumn şi îşi trase braţul înapoi, ca şi când şi-ar fi luat avânt ca să-l lovească pe Conor în faţă.

Conor nu tresări. Nici măcar nu se mişcă. Rămase cu privirea aţintită în ochii lui Harry, aşteptând lovitura.

Harry coborî braţul, lăsându-l apoi să-i cadă încet de-a lungul corpului, uitându-se în continuare fix la Conor.

— Da, zise el în cele din urmă, de parcă tocmai îi picase fisa în legătura cu ceva. Aşa credeam şi eu.

Dar chiar în acel moment se auzi din nou vocea care anunţa sentinţa.

— Hei, băieţi! strigă doamna Kwan, traversând în viteză curtea şcolii şi îndreptându-se spre ei ca un vis urât pe două picioare. Pauza s-a terminat acum

trei minute! Ce-i în capul vostru de sunteţi tot afară?

— Scuze, doamnă, zise Harry cu vocea brusc înmuiată. Eu şi Conor discutam despre tema pe care ne-a dat-o domnişoara Marl, ştiţi, cea cu Scrierea despre Viaţă, şi nici nu am realizat când a trecut timpul.

Apoi îl bătu pe umăr pe Conor de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă.

— Da, şi nimeni nu ştie să spună poveşti cum ştie Conor al nostru. Dădu din cap spre doamna Kwan, cu o mină serioasă. Şi când vorbeşte despre asta, se mai eliberează.

— Da, se încruntă doamna Kwan, sună foarte credibil ce zici tu. Toată lumea aici de faţă primeşte avertisment. Încă o problemă creată de voi azi, şi vă promit că sunteţi pedepsiţi cu toţii.

— Da, doamnă, zise Harry pe un ton sprinţar, acompaniat de Anton şi Sully.

După care o porniră în grup spre clase, Conor rămânând la un metru distanţă în urma lor.

— Aşteaptă o secundă, te rog, Conor, zise doamna Kwan.

El se opri şi se întoarse spre ea, dar nu o privi.

— Eşti sigur că-i totul în regulă cu băieţii ăştia? îl întrebă doamna Kwan, cu vocea schimbată pe modul „amabil” - ceea ce însemna că era doar cu o notă mai puţin înfricoşătoare decât cea cu care urla.

— Da, doamnă, zise Conor, continuând să-i evite privirea.

— Pentru că eu văd ce face Harry, să ştii, zise ea. E un derbedeu charismatic, ce-i drept, şi cu note bune, dar tot derbedeu rămâne. Oftă, enervată. Probabil va ajunge prim-ministru într-o zi. Dumnezeu să ne ajute atunci.

Conor nu zise nimic, iar tăcerea dintre ei căpătă brusc o nuanţă specială, o tentă care îi devenise extrem de familiară şi care acum era generată de felul în care doamna Kwan se îndreptă spre el, cu umerii căzuţi şi cu fruntea plecată.

Ştia ce urmează. Ştia şi ura din tot sufletul toată schema asta.

— Conor, nu-mi pot imagina prin ce treci, zise doamna Kwan, atât de încet încât suna mai degrabă a şoaptă, dar, dacă vrei vreodată să vorbeşti cu cineva despre asta, uşa mea e mereu deschisă pentru tine.

Nu putea să se uite la ea, nu putea să vadă toată mila care i se citea în ochi, nu *suporta* să o audă în vocea ei.

Pentru că el nu merita aşa ceva.

Coşmarul trecu fulgerător prin faţa ochilor lui Conor, urletul şi teroarea, şi tot ce se întâmpla la final…

— Sunt bine, doamnă, mormăi el, privindu-şi pantofii. Nu trec prin nici o greutate.

După o secundă, o auzi pe doamna Kwan oftând din nou.

— Bine atunci, zise ea. Uită de primul avertisment şi mergi în clasă.

Îl bătu uşurel pe umăr şi traversă înapoi curtea

şcolii, până la uşa cancelariei.

Şi, preţ de o clipă, Conor rămase singur-singurel.

Avu certitudinea că ar fi putut stat acolo toată ziua şi nimeni nu l-ar fi pedepsit.

Iar asta îl făcu într-un fel să se simtă şi mai rău.

O MICĂ DISCUŢIE

După ore, bunica îl aştepta deja pe canapea.

— Noi doi trebuie să avem o mică discuţie, spuse ea înainte ca el să apuce să închidă uşa, având pe faţă o expresie ciudată, care îl făcu să încremenească. O privire care îi făcu stomacul să se chircească.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Bunica sa inspiră adânc şi zgomotos pe nări şi privi în gol pe fereastră, ca şi când ar fi încercat să se adune. Arăta ca o pasăre de pradă. Un uliu care ar fi putut căra în gheare o oaie.

— Mama ta trebuie să se întoarcă la spital, zise ea. Tu vii şi stai cu mine câteva zile. Va trebui să-ţi strângi câteva lucruri pe care să le iei cu tine.

Conor nu se mişcă.

— Dar ce are?

Ochii bunicii se măriră o clipă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îi pune o întrebare atât de îngrozitor de prostească. Se linişti însă imediat.

— Are dureri mari, zise ea. Mai mari decât era de aşteptat.

— Dar face tratament pentru durerea asta - începu Conor, dar bunica sa îşi apropie palmele, lovindu-le uşor, o singură dată, dar tare, suficient de tare cât să-l oprească.

— Conor, nu funcţionează, zise ea crispată şi păru că priveşte într-un punct din spatele lui, nu la el.

— Ce nu funcţionează?

Bunica bătu iar din palme, mai uşor, bătu de câteva ori ca şi când şi-ar fi testat mâinile sau ceva de genul ăsta -, apoi privi iar în gol pe fereastră, ţinându-şi gura închisă. În cele din urmă, se ridică, părând extrem de preocupată de rochia sa, pe care începu să o netezească.

— Mama ta e sus, zise ea. Vrea să discute cu tine.

— Dar…

— Tatăl tău vine aici duminică.

Conor îşi îndreptă spatele.

— Tata vine aici?

— Trebuie să dau nişte telefoane, zise ea şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă şi luând cu ea telefonul mobil.

— De ce vine tata aici? strigă el în urma ei.

— Te aşteaptă mama ta, îi răspunse ea, închizând uşa de la intrare în urma ei.

Conor nici măcar nu apucase să îşi lase jos ghiozdanul.

Tatăl său venea. *Tatăl* său. Din *America.* El, care nu-i mai vizitase de la Crăciunul de anul trecut. A cărui nouă soţie părea să aibă mereu urgenţe de ultim moment, care îl împiedicau să îi viziteze mai des, mai ales acum, că li se născuse şi un copil. Tatăl lui, cu a cărui absenţă Conor se obişnuise pe măsură ce vizitele sale se răriseră, iar telefoanele erau din ce în ce mai rare.

Tatăl lui venea.

De ce?

— Conor! o auzi pe mamă-sa strigându-l.

Nu era în camera ei. Îl aştepta în camera *lui,* întinsă pe patul acoperit cu o cuvertură, uitându-se pe fereastră spre biserica din vârful dealului.

Şi spre arborele de tisă.

Care nu era decât un arbore de tisă.

— Hei, dragul meu, zise ea, zâmbind spre el din locul în care stătea întinsă, deşi el putea ghici din liniile formate în jurul ochilor ei că suferea într-adevăr, suferea aşa cum o mai văzuse doar o dată în viaţa lui suferind. Şi atunci, trebuise să meargă la spital şi nu se întorsese aproape două săptămâni. Asta fusese Paştele trecut, iar săptămânile petrecute la bunica sa mai că aduseseră cu ele sfârşitul amândurora.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce mergi iar la spital?

Ea bătu cu palma uşor pe cuvertură, semn că îl invita să se aşeze.

Conor rămase acolo unde se afla.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încă zâmbea, deşi acum zâmbetul ei părea mai încordat. Degetele i se plimbau de-a lungul ţesăturii de pe cuvertură, pe care erau cusuţi nişte urşi grizzly, pe care Conor îi depăşise în dimensiuni încă de acum câţiva ani. Îşi legase eşarfa ei roşie în jurul capului, dar o prinsese destul de slab şi pe sub margini i se zărea scalpul albicios. El se gândi că probabil nici măcar nu avea să se prefacă interesată de vechile peruci ale bunică-sii.

— O să fiu bine, zise ea. Chiar o să fiu.

— Da? o întrebă el.

— Am mai trecut prin asta, Conor, zise ea. Aşa că nu-ţi face griji. Ai văzut, mi-a fost îngrozitor de rău, m-am internat şi ei s-au ocupat de treaba asta. Aşa se va întâmpla şi acum.

Ea bătu uşor cu palma pe cuvertură.

— Nu vrei să vii să stai lângă mama ta bătrână şi obosită?

Conor înghiţi în sec, dar zâmbetul ei se mai luminase puţin şi - se vedea clar - era un zâmbet adevărat. Se apropie şi se aşeză lângă ea, pe partea dinspre fereastră. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, dându-i la o parte firele care-i cădeau în ochi, şi în momentul ăla Conor observă cât de slab era braţul ei, aproape numai piele şi os.

— De ce vine tata? întrebă el.

Mama sa făcu o pauză, apoi îşi retrase mâna şi şi-o aşeză înapoi în poală.

— A trecut ceva timp de când l-ai văzut ultima oară. Nu te bucuri?

— Bunica nu pare prea bucuroasă.

Mama sa bufni nemulţumită.

— Păi, ştii şi tu ce părere are despre tatăl tău. Nu asculta ce zice ea. Bucură-te de vizită!

O vreme nu mai spuse niciunul nimic.

— Mai e ceva, zise într-un târziu Conor. Nu-i aşa?

O simţi pe mama sa ridicându-se puţin pe pernă.

— Fiule, uită-te la mine, zise ea cu o voce blândă.

El îşi întoarse capul ca să o privească, deşi ar fi dat orice să nu fie nevoit să o facă.

— Tratamentul ăsta pe care l-am făcut acum nu dă rezultate, zise ea. Asta nu înseamnă decât că vor trebui să-l modifice cumva, să încerce altceva.

— Doar atât? întrebă Conor.

Ea dădu din cap.

— Doar atât. Sunt mult mai multe chestii pe care le pot face. E normal. Nu te îngrijora.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Pentru că…

Şi în acel moment Conor se opri o clipă şi se uită în jos, spre podea.

— Pentru că, ştii, ai putea să-mi zici.

Şi atunci îi simţi braţele cuprinzându-l, braţele ei subţiri, subţiri, care pe vremuri erau atât de moi când îl îmbrăţişau! Nu rosti nici un cuvânt, doar îl ţinu în îmbrăţişarea ei fragilă. El continua să privească pe fereastră şi, după o vreme, mama lui îşi întoarse şi ea privirea în direcţia în care se uita el.

— Ştii, ăla e un arbore de tisă, zise ea într-un târziu.

Conor îşi dădu ochii peste cap, dar fără să fie răutăcios.

— Da, mamă, mi-ai mai spus de vreo mie de ori.

— Să stai cu ochii pe el cât sunt plecată, ai înţeles? zise ea. Ai grijă să fie aici când mă întorc, bine?

Iar Conor înţelese că ăsta era felul ei de a-i spune că *avea* să se întoarcă, aşa că nu putu să facă mai mult decât să dea din cap. Şi amândoi

continuară să privească spre arbore.

Care, oricât de mult îl priveau, nu părea să fie nimic altceva decât un arbore.

CASA BUNICII

Cinci zile. Monstrul nu mai venise de cinci zile.

Poate că nu ştia unde locuieşte bunica. Sau poate că era prea departe ca să vină tocmai aici. Oricum, grădina nu era cine ştie ce, deşi casa ei era *mult* mai mare decât a lui Conor şi a mamei lui. Îşi aglomerase toată curtea din spate cu şoproane şi cu o fântână de piatră şi cu un „birou” de lemn pe care îl instalase de-a lungul celeilalte jumătăţi a terenului din spate, unde îşi desfăşura o mare parte din munca ei de agent imobiliar, o slujbă atât de plictisitoare, încât Conor nu avusese răbdare să asculte mai mult de o propoziţie atunci când i-o descrisese. Restul terenului era format numai din cărări pietruite şi ghivece cu flori. Nu era loc pentru nici un copac. Nu avea nici măcar *iarbă.*

— Nu mai sta acolo cu gura căscată, tinere! îl apostrofa bunica sa, aplecându-se pe uşa din spate, în timp ce îşi punea un cercel în ureche. Taică-tău trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, iar eu trebuie să merg să o vizitez pe mama ta.

— Nu stăteam cu gura căscată, zise Conor.

— Şi ce-mi spui mie asta? Hai, vino înăuntru!

Dispăru în casă, iar el îşi târî picioarele după ea. Era duminică, ziua în care tatăl lui urma să vină de la aeroport. Avea să treacă pe la casa bunicii şi să-l ia pe Conor şi să meargă împreună la mama lui, apoi să petreacă puţin timp ca „tată - fiu“. Conor era aproape sigur că toată schema asta era doar partea a doua a rundei numite Trebuie-Să-Avem-O-

Discuţie.

Bunica nu o să fie acasă când va sosi tatăl lui. Lucru care le convenea tuturor, până la urmă.

— Ridică-ţi ghiozdanul din hol, te rog, zise ea, trecând pe lângă el şi luându-şi din mers geanta. Nu am nevoie să creadă că te ţin într-o cocină.

— Nici o şansă să se întâmple aşa ceva, bombăni Conor, în timp ce ea îşi verifica rujul în oglinda de pe hol.

Casa bunicii era mai curată decât camera de spital în care stătea mama lui. Menajera ei, Marta, venea miercurea, dar Conor nu înţelegea de ce se mai obosea să vină. Primul lucru pe care îl făcea bunica sa dimineaţa era să pună aspiratorul. Spăla rufe de patru ori pe săptămână, iar odată curăţase cada la miezul nopţii, înainte să meargă la culcare. Nu suporta ca vasele murdare, rămase de la cină, să se atingă măcar de chiuvetă, în drumul lor spre maşina de spălat, ba se întâmplase chiar să ia farfuria de sub nasul lui Conor în timp ce acesta încă mai mânca. Cel puţin o dată pe zi, o auzea spunând:

— O femeie de vârsta mea, care trăieşte singură… tu ce crezi, dacă nu ţin eu lucrurile în frâu, cine are s-o facă?

O spunea pe un ton provocator, de parcă l-ar fi îndemnat pe Conor să-i răspundă.

Îl ducea cu maşina la şcoală. În fiecare dimineaţă ajungeau devreme, deşi era un drum de vreo patruzeci şi cinci de minute. De asemenea, îl aştepta în fiecare zi, după terminarea orelor, şi

apoi mergeau amândoi direct la spital să o vadă pe mama lui. Stăteau cam o oră acolo, uneori chiar mai puţin, dacă mama era prea obosită ca să poată vorbi - ceea ce se întâmplase de vreo două ori în ultimele cinci zile -, după care mergeau direct la casa bunicii, unde îl punea să-şi facă temele, în timp ce ea comanda diverse mâncăruri, având grijă să nu fie acelaşi fel mereu.

Era ca în vara în care Conor şi mama lui stătuseră într-o pensiune din Cornwall. Doar că aici era mai curat. Şi regulile mai stricte.

— Aşa, Conor, fii atent, zise ea, în timp ce îmbrăca sacoul de la costum.

Era duminică, dar nu avea nici o casă programată pentru vizionări, iar Conor nu înţelegea prea bine de ce bunica se ferchezuia atâta, doar pentru o vizită la spital. Bănuia că toată faza era legată de schema ei de a-l face pe tatăl lui să se simtă aiurea.

— S-ar putea ca taică-tău să nu observe cât de repede oboseşte acum mama ta, bine? zise ea. Aşa că va trebui să lucrăm împreună pentru a ne asigura că venirea lui nu se va prelungi mai mult decât e cazul.

Mai aruncă o privire în oglindă, după care adăugă pe un ton mai scăzut:

— Nu că s-ar fi pus vreodată problema *aşa.*

Se întoarse spre el, îi făcu rapid un semn de la revedere cu mâna, care-i aminti lui Conor de o stea-de-mare, şi îi aruncă un *Să fii cuminte.*

Uşa se trânti în urma ei. Conor se trezi singur în

toată casa.

Urcă în camera de oaspeţi, unde dormea el. Bunica sa îi tot spunea că e camera *lui,* dar pentru el era - şi aşa fusese dintotdeauna – camera de oaspeţi, ceea ce o făcea pe bunica lui să clatine din cap şi să bombăne.

Dar, până la urmă, la ce se aştepta oare? Chiar nu *arăta* ca o cameră pe care să o considere a fi a lui. De fapt, nu arăta ca o cameră a *cuiva.* Pereţii erau albi şi goi, cu excepţia a trei postere cu corăbii - probabil că atât o dusese imaginaţia pe bunica sa la capitolul legat de ce ar putea să le placă băieţilor. Cuvertura şi cearşafurile erau de un alb strălucitor, orbitor, iar singura piesă de mobilier era un dulap din lemn de fag, suficient de mare cât să îţi iei prânzul în el, dacă aveai chef.

Ar fi putut fi orice cameră, din orice casă, de pe orice planetă din Univers. Nu-i plăcea nici măcar să se *afle* în ea, nici chiar pentru a se refugia de bunica sa. Intrase acum doar ca să îşi ia o carte, pentru că bunica interzisese în casa ei toate jocurile, pe orice platformă computerizată existentă pe piaţă. Pescui o carte din geamantan şi aruncă în treacăt o privire pe fereastra dinspre grădina din spate.

În continuare, nu erau decât potecile pietruite şi biroul bunicii.

Nimeni nu se uita la el.

Camera de zi era genul de cameră de zi unde

nimeni nu îşi petrecea vreodată ziua. Conor nu avea niciodată voie acolo, pe motiv că ar fi putut murdări tapiţeria, aşa că, evident, acesta era locul în care se hotărâse să citească în aşteptarea tatălui său.

Se aruncă pe canapeaua cu picioare din lemn, atât de subţiri, încât dădea senzaţia că e o canapea pe tocuri. În partea opusă, era un dulăpior cu vitrină, ticsit cu farfurii expuse pe suporturi special făcute pentru aşa ceva şi ceşcuţe pentru ceai, atât de complicat ornamentate, încât era o minune că puteai să bei din ele fără să-ţi tai buzele. Deasupra trona ceasul bunicii, pe care nimeni în afară de ea nu avea voie să-l atingă. Bunica îl primise moştenire de la mama ei şi, ani de zile, ameninţase că-l va duce la un anticariat ca să-l evalueze. Avea o pendulă funcţională care se legăna şi cânta la fiecare cincisprezece minute, suficient de tare cât să-ţi sară inima din loc dacă nu erai pregătit să o auzi.

Întreaga cameră arăta ca un muzeu al spaţiilor populate de oamenii din vechime. Nu avea nici măcar televizor. De fapt, televizorul era în bucătărie şi nu era aprins aproape niciodată.

Se apucă de citit. Ce altceva avea de făcut?

Sperase să discute cu tatăl său înainte ca acesta să ia avionul spre el, dar cu vizitele la spital combinate cu diferenţa de fus orar şi migrenele atât de convenabile ale noii soţii, nu apucase, aşa că avea să-l vadă direct în momentul în care va

sosi.

Indiferent când se va întâmpla asta. Conor aruncă o privire spre ceasul cu pendulă. Arăta 12:42. În trei minute, avea să cânte.

Trei minute goale, de tăcere.

Îşi dădu seama că avea, de fapt, o stare de nelinişte. Trecuse ceva timp de când îşi văzuse tatăl, în afara întâlnirilor de pe Skype. Oare s-o fi schimbat? Oare el, *Conor,* arăta diferit?

Şi apoi mai erau şi celelalte întrebări. De ce venea *acum*? Mama lui nu arăta prea bine, de fapt, arăta şi mai rău după cele cinci zile petrecute în spital, dar rămânea optimistă în privinţa noului tratament care i se administra. Mai erau câteva luni până la Crăciun, iar ziua lui Conor trecuse deja. Aşa că, de ce acum?

Îşi fixă privirea în podeaua acoperită în centru cu un covor oval, foarte scump, care părea foarte vechi. Se aplecă şi-l ridică de un capăt, uitându-se la lemnul lustruit de dedesubt. Într-una dintre scândurile podelei era un mic nod lemnos. Îşi plimbă degetele peste el, dar scândura era atât de veche şi lucioasă, încât nu se simţea diferenţa dintre locul în care era nodul şi restul suprafeţei.

— Eşti acolo? şopti Conor.

Sări în sus când auzi sunetul soneriei. Se repezi şi-şi strânse lucrurile de pe canapea zbughind-o repede din camera de zi, cuprins de o frenezie la care nu se aşteptase nici el. Deschise repede uşa de la intrarea din fată.

Şi iată-l pe tatăl său, arătând complet diferit şi în

acelaşi timp neschimbat.

— Hei, fiule! zise tatăl cu o voce modulată straniu de şederea în America.

Conor zâmbi, un zâmbet mai larg decât oricare altul schiţat de el în ultimul an.

CAMPIONUL

— Cum rezişti, campionule? l-a întrebat tatăl său, în timp ce o aşteptau pe chelneriţă să le aducă pizzele comandate.

— *Campion?* întrebă Conor, ridicând sceptic o sprânceană.

— Scuze, zise tatăl, zâmbind încurcat. America are un limbaj aproape cu totul diferit.

— Vocea ta sună din ce în ce mai ciudat, de fiecare dată când vorbesc cu tine.

— Mda, mă rog... Tatăl său îşi agită paharul cu vin. Mă bucur să te văd.

Conor luă o gură de cola din paharul lui. Când ajunseră la spital, mama lui era într-o stare foarte rea. Fuseseră nevoiţi să aştepte ca bunica să o ajute să iasă de la toaletă şi apoi era atât de slăbită, încât tot ce putuse să articuleze înainte să adoarmă fusese „Bună, dragul meu“, lui Conor şi „Salut, Liam“. Câteva secunde mai târziu, bunica îi dăduse afară din cameră, cu o privire atât de feroce, încât nici tatăl lui Conor nu îndrăznise să comenteze ceva.

— Mama ta este, ăăăă... zise tatăl său şi ochii i se micşorară de parcă ar fi încercat să descifreze ceva, deşi nu privea nimic anume. E o luptătoare, nu-i aşa?

Conor ridică din umeri.

— Deci, cum rezişti *tu,* Con?

— Cred că asta este a opt suta oară când îmi pui întrebarea asta de când ai ajuns, răspunse Conor.

— Scuze, zise tatăl.

— Sunt *bine,* îl asigură Conor. Mama face tratamentul ăsta nou. O să se simtă mai bine. Arată rău, dar au mai fost dăţi când a arătat aşa. De ce se poartă toată lumea de parcă…?

Se opri brusc şi mai luă o înghiţitură de cola.

— Ai dreptate, fiule, zise tatăl. Ai perfectă dreptate. Îşi roti iar paharul cu vin, încet, fără să-l ridice de pe masă. Şi totuşi, continuă el. Va trebui să fii tare, pentru ea, Con. Va trebui să fii foarte, foarte tare, pentru ea!

— Vorbeşti ca la televiziunea americană.

Tatăl său izbucni în râs, încetişor.

— Sora ta e bine, să ştii. Aproape că a început să meargă.

— Sora vitregă, completă Conor.

— Abia aştept să vă întâlniţi, continuă tatăl său. Va trebui să aranjăm o întâlnire, cât de curând. Poate chiar de Crăciunul ăsta. Ţi-ar plăcea?

Privirea lui Conor o întâlni pe a tatălui său.

— Şi cu mama cum rămâne?

— Am discutat cu bunica ta. Părea de acord că n-ar fi o idee rea, atâta timp cât vom avea grijă să fii înapoi înainte de începerea noului trimestru.

Conor îşi plimbă o mână de-a lungul marginii mesei.

— Adică ar fi doar o vizită?

— Ce vrei să zici? întrebă tatăl său surprins. O vizită şi nu…

Lăsă cuvintele suspendate, iar Conor ştiu că şi-a dat seama ce anume insinuase el.

— Conor…

Dar brusc, Conor nu-şi mai dori ca tatăl lui să ducă până la capăt ce voia să-i spună.

— E un copac care mă tot vizitează, zise el, vorbind precipitat, şi începu să râcâie cu unghia eticheta de pe sticla de cola. Vine noaptea la noi acasă şi îmi spune poveşti.

Tatăl său clipi, perplex.

— Ce?

— La început, am crezut că-i doar un vis, zise Conor, râcâind cu unghia în continuare, dar mai apoi am început să găsesc frunze la mine în cameră şi copăcei care creşteau din podea. Le-am ascuns pe toate, ca să nu le găsească nimeni.

— Conor…

— Nu a venit încă la casa bunicii. Mă gândeam că poate locuieşte prea departe…

— Despre ce…

— Dar de ce ar conta distanţa, dacă până la urmă nu-i decât un vis? De ce n-ar putea un vis să traverseze oraşul? Nu ar conta, mai ales dacă ar fi unul vechi cât pământul şi mare cât lumea asta…

— Conor, *încetează* cu chestia asta…

— *Nu vreau să stau cu bunica,* zise Conor cu o voce tare şi groasă, ce părea să-l sufoce. Îşi fixă privirea pe sticla de cola, dând la o parte resturile etichetei umede. De ce nu pot veni să locuiesc cu tine? De ce nu pot veni în America?

Tatăl său îşi umezi buzele.

— Vrei să spui când…

— Casa bunicii este o casă de babă, zise Conor.

Taică-său râse încetişor.

— O să mă asigur că va afla cum ai numit-o.

— Nu poţi să atingi nimic, nu te poţi aşeza nicăieri, adăugă Conor. Nu poţi să laşi dezordine nici măcar două secunde în urma ta. Şi nu e conectată la internet decât în biroul ei, iar eu nu am voie acolo.

— Sunt sigur că putem discuta cu ea lucrurile astea. Sunt sigur că există suficient spaţiu de negociere, astfel încât să uşurăm situaţia, să te simţi confortabil acolo.

— Dar nu *vreau* să mă simt confortabil acolo! zise Conor, ridicând vocea. Vreau camera mea, în propria mea casă.

— Dar n-ai avea aşa ceva în America, zise tatăl său. Con, abia avem spaţiu pentru noi trei. Bunica ta are mult mai mulţi bani şi spaţiu decât avem noi. În plus, eşti înscris la şcoală aici, întreaga ta *viaţă* este aici. Nu ar fi drept să te smulg de-aici.

— Pentru cine nu ar fi drept? întrebă Conor.

Tatăl său oftă.

— La asta mă refeream, zise el. La asta mă refeream când ţi-am zis că va trebui să fii curajos.

— Asta spune toată lumea, zise Conor. De parcă ar însemna ceva.

— Îmi pare rău, zise tatăl său. Ştiu că pare îngrozitor de nedrept şi mi-aş fi dorit să fi fost altfel…

— Serios?

— *Bineînţeles* că da.

Tatăl său se apleca spre el, peste masă.

— Dar aşa este cel mai bine. O să vezi.

Conor înghiţi în sec, evitându-i în continuare privirea. Apoi înghiţi din nou.

— Putem să reluăm discuţia după ce-şi mai revine mama?

Tatăl său îşi reluă poziţia pe scaun.

— Bineînţeles că putem, amice. Exact aşa o să facem.

Conor îl privi din nou.

— *Amice?*

Tatăl zâmbi.

— Scuze.

Îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură mare de vin, golindu-l. Îl puse apoi pe masă, răsuflând de parcă s-ar fi sufocat. Apoi îi aruncă o privire complice lui Conor.

— Care e faza cu povestea aia pe care mi-ai spus-o adineauri, despre nu ştiu ce copac?

Dar chiar atunci apăru chelneriţa şi se lăsă tăcerea în timp ce ea aşeza farfuriile cu pizza pe masă.

— Pizza Americano, se încruntă Conor privindu-şi porţia. Oare, dacă ar putea vorbi, ar avea accentul tău?

AMERICANII NU PREA AU PARTE DE VACANTE

— Cred că bunica n-a ajuns încă acasă, zise tatăl lui în timp ce parcă maşina închiriată în faţa casei bunicii.

— Uneori se întoarce la spital după ce mă culc eu, zise Conor. Asistentele îi dau voie să doarmă pe un scaun.

Tatăl său dădu din cap.

— E adevărat că nu mă place, zise el, dar asta nu înseamnă că e o femeie rea.

Conor se uită lung pe fereastră, la casa ei.

— Cât o să stai aici? întrebă el.

Se temuse să-l întrebe asta mai devreme.

— Din păcate, doar câteva zile.

Conor se întoarse spre el.

— Doar *atât*?

— Americanii nu prea au parte de vacanţe.

— Tu nu eşti american.

— Dar trăiesc acolo, acum. Schiţă un zâmbet: Parcă tu m-ai luat peste picior din cauza accentului.

— Păi, atunci de ce ai mai venit? întrebă Conor, refuzând să dea curs încercării tatălui său de a transforma discuţia într-o glumiţă.

Tatăl făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Am venit pentru că mama ta mi-a cerut să vin.

Arăta de parcă ar fi fost gata să mai adauge ceva, dar nu mai spuse nimic.

Conor rămase şi el tăcut.

— Da, dar o să mă întorc, zise tatăl. Ştii, când va fi nevoie. Vocea lui căpătă fermitate: Şi o să ne vizitezi de Crăciun! O să fie megadistracţie.

— Da, în casa ta aglomerată, unde nu e loc şi pentru mine, completă Conor.

— Conor…

— Şi apoi o să mă întorc aici, la şcoală.

— Con…

— De ce ai venit? întrebă Conor din nou, cu voce gravă.

Tatăl său nu-i răspunse. În maşină se instală o tăcere copleşitoare, de parcă s-ar fi aflat fiecare pe marginile opuse ale unui canion. Apoi tatăl întinse o mână spre umărul lui Conor, dar băiatul se feri şi deschise portiera ca să coboare.

— Conor, *aşteaptă.*

Conor aşteptă, dar nu se întoarse.

— Vrei să intru cu tine, până ajunge bunica acasă? îl întrebă tatăl său. Să-ţi ţin companie?

— Mă descurc şi singur, zise Conor şi coborî din maşină.

Când intră, casa era cufundată în tăcere. Şi de ce n-ar fi fost? Era singur.

Se lăsă iar să cadă pe canapeaua scumpă, ascultând-o cum scârţâie în timp ce se cufunda în scobitura ei. Era un sunet atât de plăcut, încât se ridică şi se aruncă iar. Apoi se ridică şi începu să sară cu picioarele pe ea, în timp ce picioarele de lemn ale canapelei se tânguiau, deplasându-se

câţiva centimetri pe podea şi lăsând în urma lor patru zgârieturi identice, pe lemnul lustruit.

Zâmbi pentru sine. Se simţea *bine.*

Sări jos şi trase un picior canapelei, ca să o împingă şi mai mult din locul ei. Nici nu-şi dădea seama că începuse să gâfâie. Îşi simţea capul înfierbântat, aproape ca şi când ar fi avut febră. Ridică un picior, gata să lovească iar canapeaua.

Dar chiar atunci îşi ridică privirea şi zări ceasul de perete.

Nepreţuitul ceas al bunicii, atârnat deasupra mantalei, cu pendula în continuă mişcare, înainte şi înapoi, de parcă şi-ar fi văzut de viaţa ei personală, fără să-i pese deloc de Conor.

Se apropie de ceas încet, cu pumnii încleştaţi. Mai erau câteva secunde până avea să anunţe *bang-bang-bang* — sosirea orei 9:00. Conor rămase nemişcat până când limba ceasului care măsura trecerea secundelor descrise un cerc şi atinse ora 12:00. Şi, chiar în secunda în care *bang-urile* erau pe punctul de a se auzi, Conor înhăţă pendula, ţinând-o blocată în punctul cel mai de sus pe care îl putea atinge în balansul său.

Băiatul auzea mecanismul ceasului plângându-se în timp ce primul sunet al *bang*-ului întrerupt pluti pierdut prin aer. Cu mâna rămasă liberă, Conor se întinse şi împinse minutarul şi secundarul înainte, dincolo de ora 12:00. Limbile opuseră rezistenţă, dar Conor împinse şi mai tare şi, în cele din urmă, se auzi un *clic* puternic, care nu sună deloc bine.

Brusc, limbile care măsurau trecerea secundelor şi a minutelor se eliberară din mecanismul ascuns care le ţinea în loc, iar Conor începu să le învârtă, aliniindu-le cu limba care arăta orele şi luându-le apoi pe toate la o plimbare în cerc. Din ceas se auzea acum o hărmălaie, cu jumătăţi de *bang*-uri şi *tic-tacuri* dureroase ce veneau din adâncul casetei de lemn.

Simţea broboanele de sudoare care i se adunau pe frunte, iar pieptul părea să radieze căldură.

(era aproape ca în coşmar, aceeaşi imagine înceţoşată a lumii care părea să alunece în afara propriei axe, doar că de data asta *el* era cel care deţinea controlul, de data asta *el* era coşmarul…)

Cea de-a doua limbă, cea mai subţire dintre toate cele trei, cedă brusc şi se desprinse complet de pe suprafaţa ceasului, sărind pe covor şi aterizând apoi în şemineu, dispărând în cenuşă.

Conor se dădu repede înapoi, eliberând pendula. Aceasta reveni la punctul ei din centru, dar nu îşi reluă balansul. Ceasul nu mai scoase nici un sunet, tic-tacul obişnuit pe care îl făcea atunci când funcţiona era acum mort, iar limbile încremeniră definitiv.

Oh-oh…

Lui Conor i se făcu ghem stomacul, în momentul în care realiză ce făcuse.

— Oh, nu, se gândi el. Oh, *nu.*

Îl stricase.

Un ceas care valora probabil mai mult decât

maşina amărâtă a maică-sii.

Bunica avea să-l omoare, poate chiar la propriu, să-l omoare…

Apoi observă.

Limbile ceasornicului, cele care arătau orele şi minutele, se opriseră indicând o anumită oră.

00:07.

— *În ceea ce priveşte distrugerea,* zise monstrul din spatele său, *aceasta este întotdeauna teribil de regretabilă.*

Conor se întoarse brusc. Cumva, nu se ştie cum, monstrul ajunsese în camera de zi a bunicii. Bineînţeles, era mult prea mare pentru spaţiul ăla, aşa că era nevoit să stea aplecat, chircindu-se mult, foarte mult, ca să poată încăpea sub tavan, în timp ce crengile şi frunzele i se încolăceau din ce în ce mai strâns, pentru a-l face mai mic, dar, chiar şi aşa, era aici, umplând fiecare colţ al încăperii.

— *Este genul de distrugere la care m-aş aştepta de la un* ***băiat****,* zise el, şi răsuflarea monstrului îi spulberă părul lui Conor.

— Ce cauţi aici? întrebă Conor.

Se simţi brusc cuprins de un val de speranţă.

— Nu cumva dorm? Este un vis? Ca atunci când mi-ai spart fereastra din dormitor, iar eu m-am trezit şi…

— *Am venit să-ţi spun cea de-a doua poveste,* zise monstrul.

Conor scoase un sunet de exasperare şi privi înapoi spre ceasul stricat.

— O să fie la fel de varză precum cea pe care mi-ai

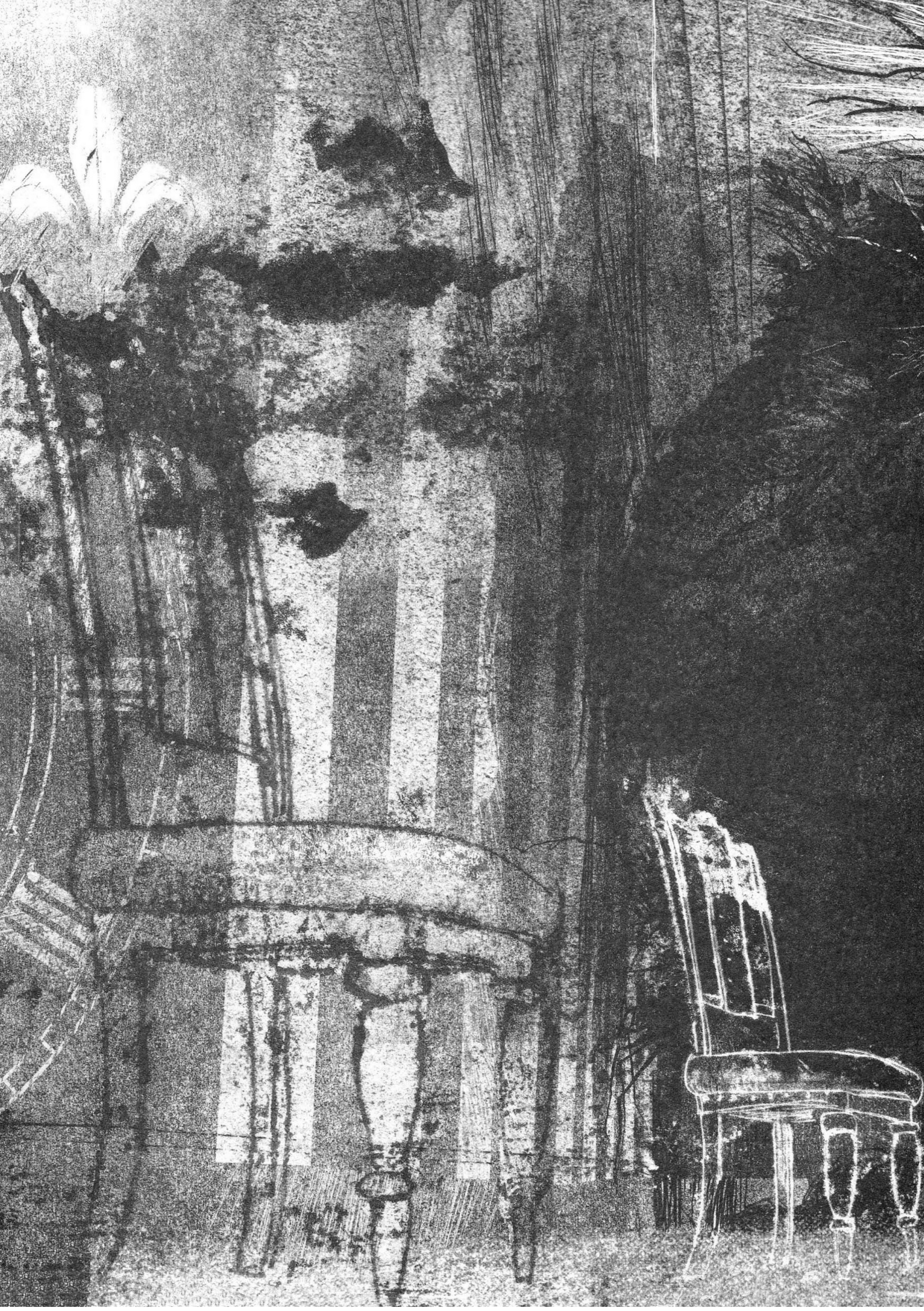

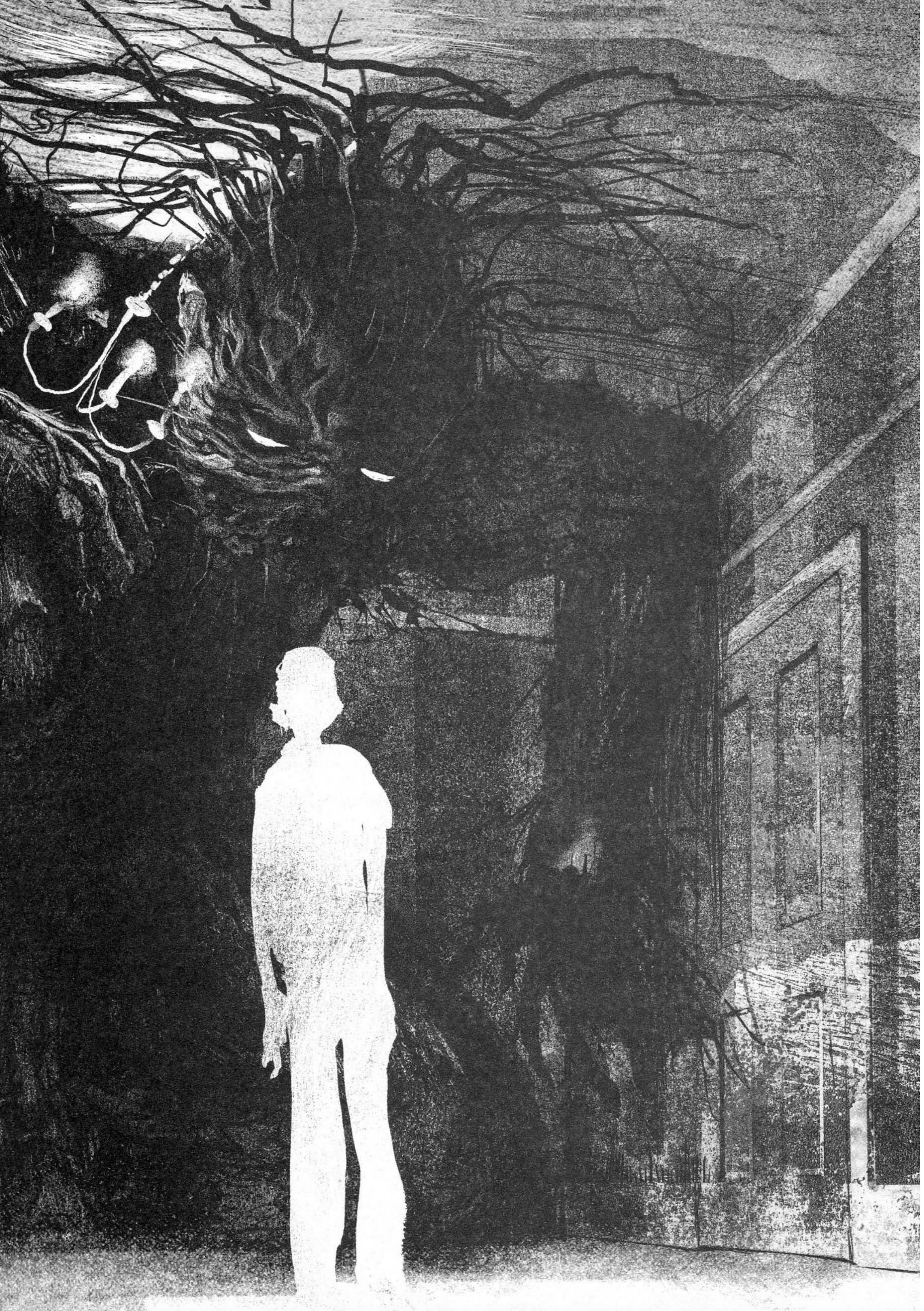

spus-o data trecută? întrebă el, cu o voce distrată.

— *Se încheie cu distrugerea potrivită, dacă la asta te referi.*

Conor se întoarse spre monstru. Chipul lui, după cum observă Conor, luă iar o expresie răutăcioasă.

— E o poveste înşelătoare? întrebă Conor. Adică te lasă să crezi c-o să o ia într-o direcţie când, de fapt, o ia în direcţia opusă?

— *Nu,* răspunse monstrul. *Este despre un om care s-a gândit numai la el.* Monstrul zâmbi din nou, înfăţişarea sa căpătând o notă în plus de răutate. *Şi care este pedepsit la final foarte, foarte tare.*

Conor rămase în picioare, respirând puternic, gândindu-se la pendula distrusă, la zgârieturile de pe podeaua lustruită, la fructele otrăvitoare ale arborelui care se scuturau acum din crengile monstrului pe podeaua curată.

Se gândi la tatăl său.

— Te ascult, zise Conor.

A DOUA POVESTE

În urmă cu o sută cincizeci de ani, începu monstrul, *ţara asta a devenit un spaţiu în care industria s-a dezvoltat foarte mult. Fabricile împânzeau pământul ăsta mai ceva ca buruienile. Copacii erau tăiaţi, câmpiile erau rase de pe faţa pământului, apele râurilor se înnegriseră. Cerul era sufocat de fum şi cenuşă, la fel ca şi oamenii, care îşi petreceau zilele tuşind, cuprinşi de dureri, cu ochii întorşi pentru totdeauna spre pământ. Satele deveneau târguri, iar târgurile se transformau în oraşe. Iar oamenii au început să trăiască* ***pe*** *pământ în loc să facă parte* ***din*** *el.*

Dar mai erau locuri verzi, dacă ştiai unde să priveşti.

(Monstrul îşi desfăcu iar mâinile, şi o ceaţă stranie cuprinse camera de zi a bunicii. Când ceaţa se ridică, monstrul şi Conor se aflau pe un câmp verde, sub cerul curat şi albastru, iar în jos se întindea o vale de metal şi cărămidă.)

— („Deci chiar *sunt* adormit", zise Conor.)

— *(Linişte,* zise monstrul. *Uite-l că vine.* Şi Conor zări urcând dealul, spre ei, un om cu înfăţişare acră, îmbrăcat în haine mari, negre, şi cu o încruntătură adâncă între sprâncene.)

De-a lungul marginii acestei parcele verzi trăia un om. Numele lui nu era important, căci nimeni nu i-l pronunţa. Sătenii îi spuneau Apotecarul.

— („Cum îi spuneau?" întrebă Conor.)

— *(Apotecarul,* repetă monstrul.)

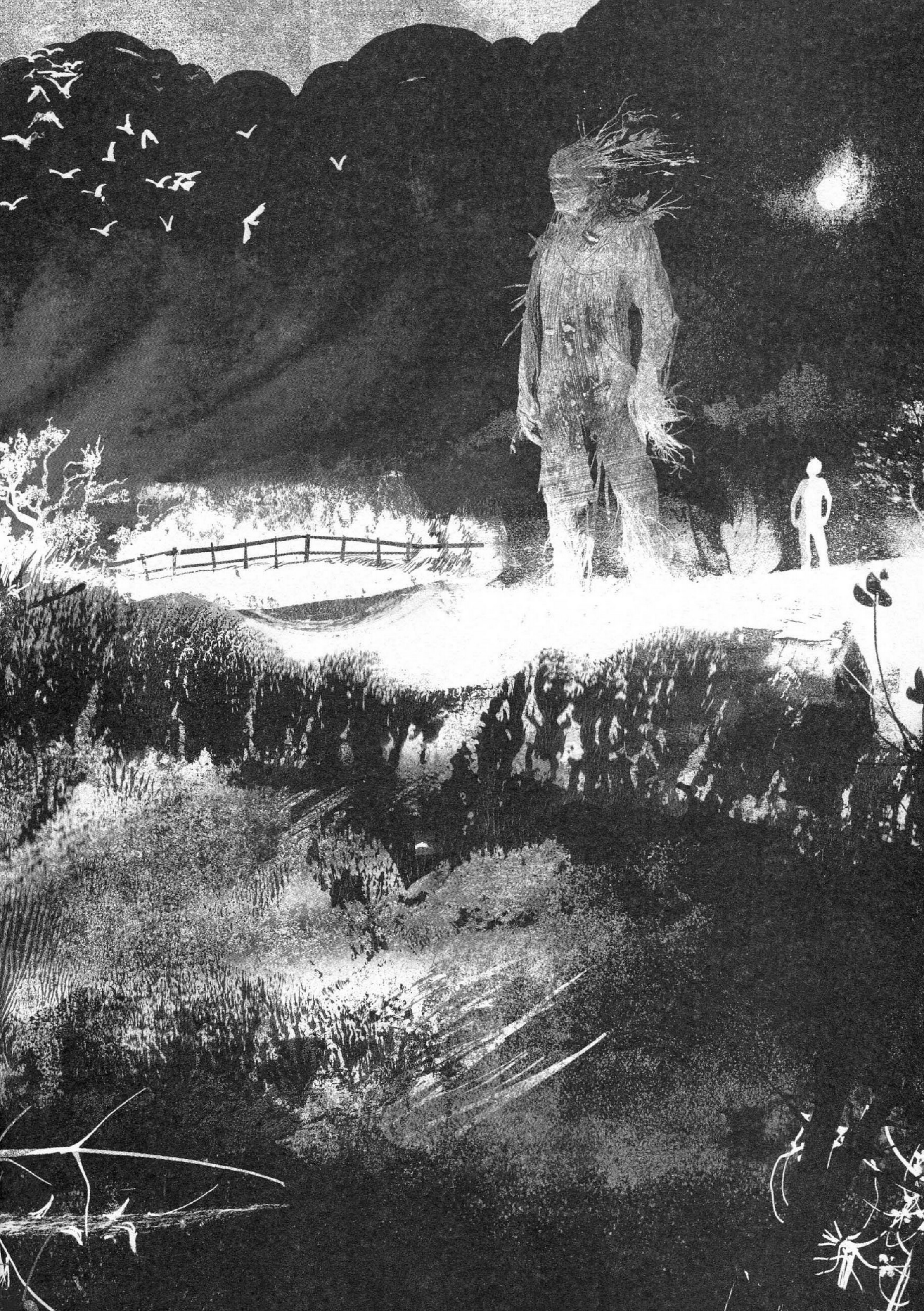

— (Apote... ce?)

— *Apotecar este un cuvânt mai vechi, chiar şi pentru acele vremuri era vechi, pentru a denumi un farmacist.*

— („Aha”, zise Conor. „Păi, de ce n-ai zis aşa?”)

— *Dar i se dăduse pe drept porecla asta, căci apotecarii veneau din vremuri străvechi şi se ocupau cu tehnicile ancestrale ale medicinii. Lucrau cu ierburi şi coji de copac, cu poţiuni în care fierbeau fructe şi frunze.*

— („Noua soţie a tatălui meu face chestii de-astea“, zise Conor privind împreună cu monstrul cum omul scotea din pământ o rădăcină. „Are un magazin unde vinde cristale.”)

(Monstrul se încruntă. *Nu-i deloc asemănător.)*

Apotecarul mergea de mai multe ori pe zi pentru a culege ierburile şi frunzele de pe parcelele verzi. Dar, pe măsură ce anii treceau, trebuia să meargă din ce în ce mai departe, căci fabricile şi drumurile pietruite se întindeau mai ceva ca urticariile pe care el se pricepea atât de bine să le trateze. Unde nu demult putea să culeagă frunzele tăcerii şi petale de trandafiri înainte de ivirea zorilor, acum îi lua chiar şi o zi întreagă de căutări ca să le găsească.

Lumea se schimba, iar Apotecarul a devenit un om ursuz. Sau, mai bine zis, ***mai*** *ursuz decât era deja, pentru că el fusese dintotdeauna un bărbat neplăcut. Era lacom şi cerea mulţi bani pentru leacurile făcute de el, de multe ori luând mai mult chiar decât îşi putea permite pacientul să*

plătească. Cu toate astea, era surprins de cât de mult îl displăceau sătenii, gândindu-se că ar trebui să îl trateze cu mult mai mult respect. Şi, pentru că atitudinea lui era atât de deplasată, ca răspuns, şi atitudinea oamenilor faţă de el era la fel de deplasată, până când, cu timpul, pacienţii lui au început să caute alte remedii, mai moderne, de la alţi vindecători, mai moderni şi ei. Şi desigur, Apotecarul a devenit şi mai nesuferit din cauza asta.

(Ceaţa îi acoperi din nou şi iar se ridică, lăsând să se vadă o altă scenă. Se aflau acum pe o pajişte de pe vârful unui dâmb. Într-o parte se afla o casă parohială, iar în mijlocul unor cruci nou-ridicate se înălţa un arbore de tisă.)

— *În satul în care locuia Apotecarul trăia un preot...*

— („Asta e deluşorul din spatele casei mele", îl întrerupse Conor. Privi în jur, dar calea ferată nu apăruse încă şi nici rândurile de case - erau doar câteva cărări noroioase şi un izvor cu maluri pietroase.)

— *Preotul avea două fete,* continuă monstrul, *care erau lumina ochilor lui.*

(Din casa parohială, năvăliră deodată două fete, ţipând, chicotind şi râzând, aruncând una într-alta cu mănunchiuri de iarbă. Alergară în jurul arborelui de tisă, ascunzându-se una de cealaltă.)

— („Ăsta eşti tu", zise Conor, arătând spre copac, care deocamdată era doar un copac.)

— *Da, bine, pe terenul casei parohiale creştea un*

arbore de tisă.

(Şi ce arbore mândru mai era, zise monstrul.)

— („Na, dacă tu aşa zici“, mormăi Conor.)

— *Ei, şi Apotecarul îşi dorea foarte mult să ajungă la arborele de tisă.*

— („Serios?” întrebă Conor. „De ce?“)

(Monstrul păru surprins de întrebarea lui. *Arborele de tisă este cel mai important arbore dintre toţi copacii tămăduitori,* spuse el. *Trăieşte mii de ani. Fructele sale, coaja, seva, miezul lui, lemnul— toate mustesc de viaţa care pulsează în el. Poate vindeca aproape toate bolile de care suferă oamenii, dacă poţiunea este amestecată şi administrată de Apotecarul potrivit.)*

(Fruntea lui Conor se încreţi. „Inventezi toată chestia asta.“)

(Chipul monstrului se schimonosi de furie. *Îndrăzneşti să pui la îndoială cuvintele **mele**, băiete?)*

— („Nu“, zise Conor, dându-se înapoi în faţa mâniei monstrului. „Atâta doar că nu am mai auzit aşa ceva până acum.“)

(Monstrul rămase încruntat o vreme, apoi îşi continuă povestea.)

— *Pentru a culege ce avea nevoie din copac, Apotecarul ar fi trebuit să îl taie. Lucru pe care preotul nu i-l permitea. Fiindcă arborele ăsta de tisă fusese acolo cu mult înainte ca pământul acela să fie menit ridicării unei biserici. În plus, începuse deja să se contureze un cimitir şi se plănuia ridicarea unei noi clădiri, adiacente bisericii.*

Arborele de tisă putea să protejeze biserica de ploile abundente şi de vremea rea, iar preotul, indiferent cât de des era rugat de Apotecar, pentru că trebuie spus că îl ruga destul de des, nu îi permitea acestuia să se apropie de arbore.

Preotul era un om luminat şi bun. Dorea tot binele celor din congregaţia lui şi încerca să îi scoată pe oameni din tenebrele superstiţiilor şi ale vrăjitoriei. El predica împotriva metodelor învechite pe care le folosea Apotecarul, iar temperamentul şi lăcomia Apotecarului nu făceau decât să completeze cele spuse de preot. Afacerea lui s-a micşorat şi mai mult.

Dar iată că, într-o zi, fiicele preotului s-au îmbolnăvit. Pe rând, cele două fete au căzut la pat, din cauza unei infecţii care făcea prăpăd în toată ţara.

(Cerul se întunecă, iar Conor le auzi pe fete tuşind în camera lor din casa parohială, rugăciunile aprinse ale preotului şi vaietele disperate ale preotesei.)

Dar nici una dintre strădaniile preotului nu a fost cu folos. Nici o rugăciune, nici un tratament adus de medicii moderni veniţi de la două oraşe depărtare, nici un remediu natural oferit cu sfiiciune şi pe ascuns de către enoriaşii săi — nimic nu avea vreun efect. Nimic. Fiicele sale se topeau văzând cu ochii şi, în scurt timp, s-au aflat la un pas de moarte. Într-un final, nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să apeleze la Apotecar. Preotul şi-a călcat pe mândrie şi a mers la

Apotecar, implorându-l să îl ierte.

— Te implor, salvează-mi fiicele! s-a rugat preotul, îngenuncheat, la uşa Apotecarului. Dacă nu pentru mine, atunci măcar pentru fetele mele inocente. „

— De ce-aş face asta? l-a întrebat Apotecarul. Mi-ai distrus afacerea cu predicile tale. Mi-ai refuzat accesul la arborele de tisă, cea mai bună sursă de tămăduire pe care aş fi putut-o avea. Ai întors întregul sat împotriva mea.

— Poţi să iei arborele de tisă, a zis preotul. Am să ţin predici în favoarea ta. Am să-mi trimit enoriaşii la tine pentru toate leacurile de care vor avea vreodată nevoie. Poţi avea orice îţi doreşti, dacă îmi salvezi fiicele.

Apotecarul a rămas surprins.

— Ai renunţa la toată credinţa ta?

— Dacă asta mi-ar salva fiicele, a zis preotul, atunci da, aş renunţa la tot.

— În cazul ăsta, a zis Apotecarul, trântind uşa în nasul preotului, eu nu te pot ajuta cu nimic.

— („Cum?“ strigă Conor.)

— Cele două fete ale preotului au murit chiar în acea noapte.

— („Cum?“ strigă iar Conor, simţind cum suflul coşmarului punea din nou stăpânire pe el.)

— Şi chiar în acea noapte, m-am ridicat şi eu.

— („Bine ai făcut!” strigă Conor. „Ticălosul ăla idiot merită să fie pedepsit cu vârf şi îndesat.”)

— *(Aşa m-am gândit şi eu,* zise monstrul.)

Trecuse de miezul nopţii când am distrus din

temelii casa preotului.

CONTINUAREA CELEI DE-A DOUA POVESTI

Conor se întoarse precipitat.

— A *Preotului*?

— *Da,* spuse monstrul. *I-am aruncat acoperişul tocmai la poalele dealului şi am distrus cu pumnii fiecare cărămidă din casa lui.*

Casa preotului se afla încă în faţa lor, iar Conor privi cum arborele de tisă se transformă într-un monstru care se dezlănţuie cu ferocitate asupra casei parohiale. După prima lovitură, care spulberă acoperişul, preotul şi soţia sa năvăliră afară îngroziţi. Monstrul din scena ce se derula în faţa lor aruncă acoperişul după ei, cât pe ce să-i lovească, în timp ce aceştia alergau terorizaţi.

— Ce *faci?* strigă Conor. Apoto... cum îi zice, e personajul negativ!

— *Chiar este?* întrebă monstrul cel real, din spatele lui.

Se auzi un trosnet asurzitor, când monstrul celălalt spulberă zidul din faţă al parohiei.

— Evident că este! strigă Conor. A refuzat să le vindece pe fiicele preotului! Iar ele au *murit*!

— *Preotul a fost cel care a refuzat să creadă că Apotecarul le-ar fi putut ajuta*, zise monstrul. *Pe vremea când nu avea necazuri, preotul aproape că l-a distrus pe Apotecar, dar când au venit vremuri grele peste el, a fost gata să renunţe la toate credinţele sale pentru a-şi salva fiicele.*

— Ei, şi? exclamă Conor. Aşa ar fi procedat oricine altcineva! Absolut *oricine*! Ce te *aşteptai* să facă?

— *Mă aşteptam să-i dea Apotecarului arborele de tisă de prima dată când acesta îl rugase să i-l dea.*

Ultima remarcă îl blocă pe Conor. Dinspre casa parohială se auzi un alt trosnet, şi un nou zid se prăbuşi.

— Te-ai fi lăsat ucis?

— *Sunt mult mai mult decât un copac,* zise monstrul, *şi da, aş fi permis ca arborele de tisă să fie tăiat. Le-ar fi salvat pe fiicele preotului. Şi pe mulţi, mulţi alţii pe lângă ele.*

— Dar ar fi ucis copacul şi s-ar fi îmbogăţit! strigă Conor. Era un om rău!

— *Era lacom şi necioplit şi nesuferit, dar dincolo de toate astea, era un vraci. În schimb, preotul ce era? Nu era* ***nimic****. Credinţa reprezintă jumătate din puterea de vindecare a unui om. Credinţa în leac, credinţa în viitorul care te aşteaptă. Şi iată un om care* ***trăia*** *de pe urma credinţei, dar care a sacrificat-o la prima provocare, fix în momentul în care avea mai multă nevoie de ea. Credea cu egoism şi frică. Iar preţul pe care l-a plătit au fost vieţile fiicelor sale.*

Conor simţi cum îl cuprinde furia din ce în ce mai tare.

— Ai zis că povestea asta nu-i la fel de varză ca prima.

— *Am spus că e povestea unui om pedepsit pentru egoismul său. Şi chiar asta e.*

Agitat, Conor îşi îndreptă iar privirea spre celălalt monstru, care distrugea casa parohială. Un picior imens, monstruos spulberă dintr-o lovitură casa scărilor. Un braţ imens, monstruos se ridică şi demolă pereţii dormitoarelor preotului.

— *Spune-mi, Conor O'Malley,* întrebă monstrul din spatele lui. *Ţi-ar plăcea să mi te alături?*

— Să mă alătur? întrebă Conor, surprins.

— *Este una dintre cele mai satisfăcătoare senzaţii, te asigur.* Monstrul înaintă alăturându-se celuilalt eu al său şi îşi înfipse un picior într-o canapea asemănătoare cu cea a bunicii lui Conor. Monstrul privi înapoi spre Conor, aşteptând.

— *Ce vrei să distrug acum?* îl întrebă el, păşind în faţa celuilalt monstru şi contopindu-se cu el, transformându-se într-un singur monstru, şi mai mare.

— *Aştept comanda ta, băiete,* zise monstrul.

Conor îşi simţea din nou răsuflarea din ce în ce mai greoaie. Inima i-o luase la galop şi fu cuprins iarăşi de frenezia pe care o simţise şi în alte dăţi. Mai aşteptă o clipă. Apoi spuse:

— Distruge şemineul.

Imediat, pumnul monstrului se dezlănţui şi lovi şemineul spulberându-l din temelii. Coşul se rostogoli deasupra ruinelor, cu un zgomot puternic.

Respiraţia lui Conor deveni şi mai greoaie, de parcă el ar fi fost cel care demola clădirea.

— Aruncă-le paturile, continuă el.

Monstrul apucă paturile din cele două

dormitoare, rămase acum fără acoperiş deasupra, şi le aruncă în aer, atât de tare încât păreau că or să atingă orizontul înainte de a se prăbuşi.

— Distruge-le mobila! strigă Conor. Sparge tot!

Monstrul începu să calce în picioare întregul loc, distrugând fiecare piesă de mobilier care-i ieşea în cale, scoţând trosnete şi zgomote pline de satisfacţie.

— DISTRUGE TOT LOCUL, FĂ-L PRAF ŞI PULBERE! urlă Conor, iar monstrul urlă şi el şi calcă în picioare restul ruinelor, făcându-le una cu pământul.

Conor se repezi să-l ajute. Apucă o ramură şi începu să spargă ferestrele care mai erau încă întregi.

Urla în timp ce izbea cu ramura, strigând atât de tare, încât nu-şi putea auzi gândurile, contopindu-se cu frenezia dezastrului, spărgând fără să gândească nimic, spărgând şi spărgând, şi spărgând.

Monstrul avea dreptate. Era o senzaţie *foarte* plăcută. Conor urlă până când răguşi, lovi până când braţele începură să-l doară, zbieră până când fii pe punctul de a se prăbuşi de oboseală. Când, în cele din urmă, se opri, îl descoperi pe monstru privindu-l în tăcere dintr-un colţ retras, de lângă ruine. Conor gâfâi şi se propti în creangă, ca să-şi păstreze echilibrul.

— *Ei bine,* zise monstrul, ***asta*** *numesc eu un dezastru bine orchestrat.*

Şi brusc se treziră iar în camera de zi a bunicii.

Conor observă că distrusese aproape fiecare centimetru din încăpere.

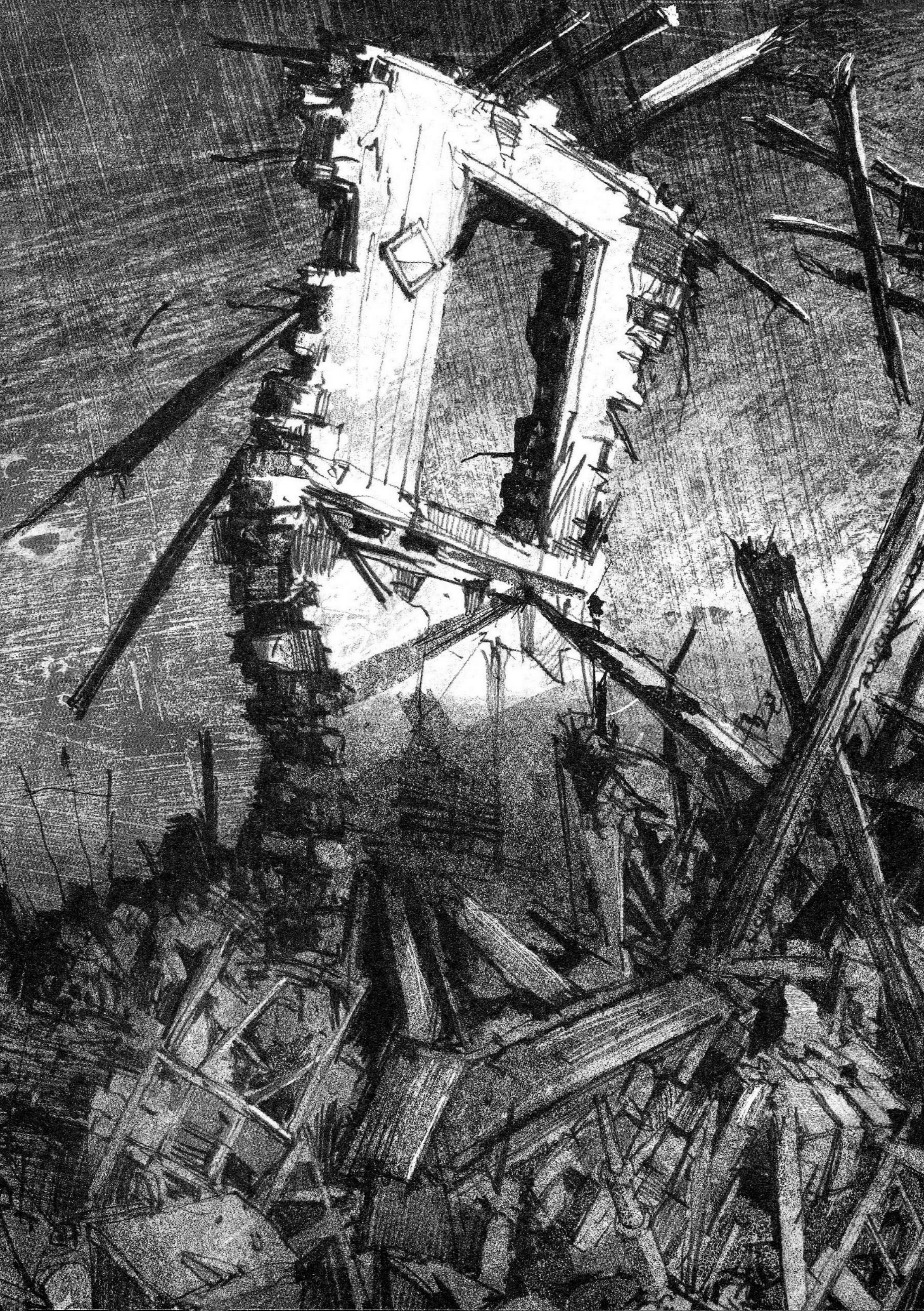

DEZASTRUL

Canapeaua era făcută bucăţi-bucăţele. Fiecare picior de lemn fusese rupt, tapiţeria era sfâşiată, ghemotoace din umplutură zăceau împrăştiate pe toată podeaua, alături de rămăşiţele orologiului, care fusese smuls de pe perete şi distrus în aşa hal încât devenise de nerecunoscut. În aceeaşi stare se aflau lămpile şi măsuţele de la capetele canapelei, la fel şi biblioteca de sub fereastra din faţă, din care toate cărţile fuseseră smulse şi rupte de la prima la ultima pagină. Singurul lucru rămas întreg era vitrina, deşi uşile din sticlă fuseseră sparte şi toate obiectele expuse în ea fuseseră aruncate pe jos.

Şocat, Conor rămase în picioare, în mijlocul dezastrului. Îşi privi mâinile, pline de zgârieturi şi sânge, cu unghiile rupte şi murdare, cu muşchii pulsându-i de durere din pricina efortului depus.

— Oh, Doamne, şopti el.

Se întoarse, căutându-l din priviri pe monstru. Care nu era nicăieri.

— Ce ai *făcut*? strigă el în vidul care se instalase brusc. Abia îşi putea mişca picioarele prin mormanul de pe podea.

Era *imposibil* ca el singur să fi făcut una ca asta.

Imposibil.

(… sau era posibil?)

— Oh, Doamne, repetă el. Oh, Doamne!

— *Dezastrul îţi dă una dintre cele mai satisfăcătoare senzaţii,* auzi el, ca o voce adusă de

briză, aproape imposibil de identificat.

Şi apoi auzi maşina bunicii care tocmai intra pe aleea din faţa casei.

Nu avea unde să fugă. Nu era timp nici măcar să iasă pe uşa din spate şi să se ascundă undeva, unde nimeni nu l-ar fi putut găsi vreodată.

Dar, se gândi el, nici măcar tatăl său nu l-ar mai lua acum, când va afla ce a făcut. Nici el, nici soţia lui nu ar permite unui băiat în stare să producă un asemenea dezastru să trăiască în aceeaşi casă cu un bebeluş…

— Oh, Doamne, murmură Conor din nou, cu inima gata să-i spargă pieptul.

Auzi zgomotul cheii, apoi bunica deschise uşa de la intrare.

În fracţiunea de secundă care urmă momentului în care apăru în cadrul uşii din camera de zi, cu sacoşele încă în mâini, înainte ca ea să îşi dea seama unde e Conor şi ce s-a întâmplat, băiatul îi zări chipul crispat de oboseală, lipsit de veşti - de orice fel de veşti, bune sau rele, pe care se citea doar aceeaşi noapte petrecută în spital, lângă mama lui, aceeaşi noapte care îi extenua pe amândoi.

După care bunica îşi ridică privirea.

— Ce dra…? începu ea, dar se abţinu să pronunţe „dracu'" de faţă cu Conor..

Rămase încremenită, cu sacoşele în mâini, suspendate în aer. Doar ochii i se mişcară,

parcurgând fără a-i veni să creadă dezastrul din camera de zi, aproape refuzând să vadă ceea ce era, de fapt, acolo. Conor nu-i putea auzi nici măcar respiraţia.

Şi apoi se îndreptă spre el, cu gura deschisă şi ochii măriţi. Îl văzu stând în mijlocul încăperii distruse, cu mâinile sângerânde.

Gura i se închise la loc, dar fără să urmeze linia dură şi crispată pe care buzele ei o aveau de obicei. Dimpotrivă, părea că-i tremură şi se mişcă spasmodic, de parcă s-ar fi luptat să-şi ţină în frâu lacrimile, de parcă abia reuşea să nu i se descompună chipul.

Şi apoi scoase un geamăt, din adâncul pieptului, ţinându-şi în continuare gura închisă.

Era un sunet atât de sfâşietor, încât Conor abia se abţinu să nu-şi acopere urechile cu palmele.

Apoi scoase încă un geamăt, la fel de dureros. Şi încă unul. După care geamătul se transformă într-un singur vaiet, un singur geamăt oribil, fără sfârşit. Geanta îi căzu pe podea. Îşi duse palmele la gură, de parcă ar fi încercat să îşi sugrume geamătul ăla oribil, vaietul, sunetul *ascuţit* care se revărsa din ea, inundând întregul spaţiu din jur.

— Bunico? zise Conor, iar vocea lui trăda panică şi teroare.

Şi atunci ea ţipă.

Îşi ridică mâinile, cu pumnii strânşi, deschise larg gura şi urlă.

Urlă atât de tare, încât Conor *chiar* îşi acoperi urechile cu palmele. Bunica nu-l privea, nu se uita

la *nimic,* pur şi simplu urla.

Conor nu mai fusese în viaţa lui atât de îngrozit. Era ca şi când s-ar fi aflat la marginea lumii, ca şi când s-ar fi aflat treaz în propriul lui coşmar, acelaşi ţipăt, acelaşi *vid…*

Şi atunci ea păşi în încăpere.

Îşi croi drum prin mormanul de mizerii, lovind rămăşiţele de mobilă cu picioarele, de parcă nici nu le-ar fi văzut. Conor se dădu înapoi din calea ei cu repeziciune, împiedicându-se de resturile canapelei. Îşi ridică braţul să se apere, aşteptând dintr-o clipă în alta loviturile…

Dar ea nu venea spre el.

Trecu pe lângă el, cu faţa schimonosită de lacrimi, scoţând iarăşi geamătul ăla oribil. Se duse până la vitrină, singurul lucru rămas în picioare din camera de zi.

Îl apucă dintr-o parte…

Trase o dată cu putere…

De două ori…

Şi a treia oară.

Aruncă obiectul pe podea, iar acesta scoase un sunet de final — *zdrang*!

Bunica mai gemu o dată şi se aplecă sprijinindu-și mâinile pe genunchi, respirând sacadat.

Nu privi deloc spre Conor, nu se uită la el nici măcar o dată, nici când se îndreptă şi părăsi încăperea, lăsându-şi geanta în locul în care căzuse. Se duse direct la ea în dormitor, închizând încet uşa în urma ei.

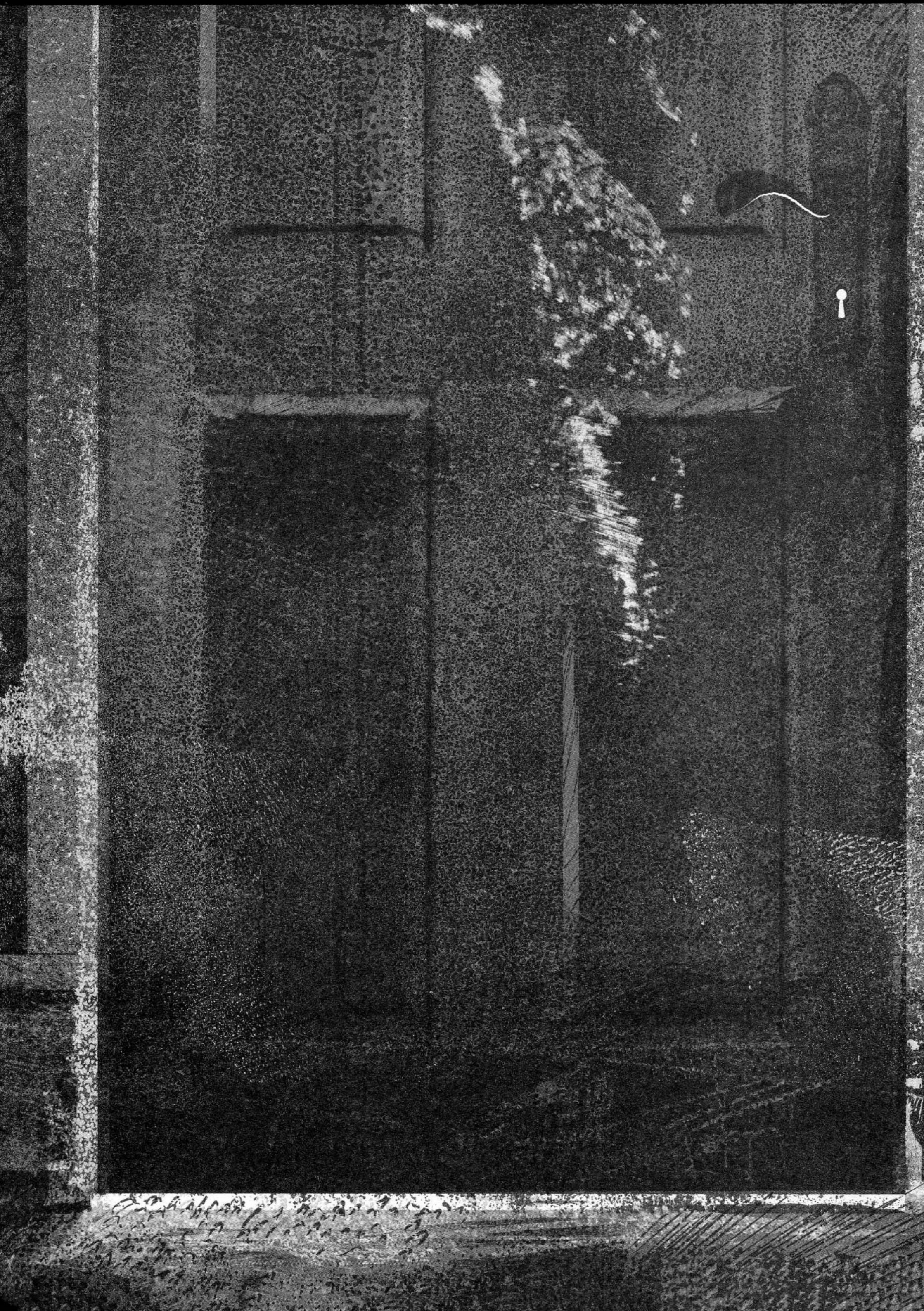

Conor rămase în picioare în mijlocul camerei, neştiind dacă ar trebui să se mişte sau nu.

După un timp care păru o veşnicie, se duse în bucătărie, de unde luă nişte pungi de gunoi goale. Se apucă să strângă dezastrul din camera de zi, munci până târziu în noapte, dar era mult prea mult de strâns. Când în cele din urmă renunţă, se iveau zorile.

Urcă treptele, fără să-şi mai bată capul să se cureţe de praful de pe haine şi de sângele uscat pe mâini. Când trecu pe lângă camera bunicii, îşi dădu seama că era încă trează - pe sub uşă, ieşea o dâră de lumină.

Îi auzi hohotele de plâns.

INVIZIBIL

Conor rămase aşteptând în curtea şcolii.

Ceva mai devreme o văzuse pe Lily. Era într-un grup de fete care, din câte ştia el, nu o plăceau cine ştie ce şi pe care nici ea, la rândul ei, nu le plăcea, dar uite că acum era cu ele, ascultându-le pălăvrăgeala, fără să scoată nici un cuvânt. Conor se surprinse încercând să-i prindă privirea, dar ea nu se uită deloc spre el.

De parcă nici măcar nu-l mai putea vedea.

Şi, uite-aşa, rămase acolo, în curte, aşteptând de unul singur, rezemat de zidul din spate al şcolii, departe de restul copiilor care râdeau şi strigau, şi se holbau în ecranele telefoanelor mobile, de parcă nimic rău nu li s-ar fi putut întâmpla.

Apoi îi zări. Harry şi Sully, şi Anton se îndreptau spre el, traversând în diagonală curtea şcolii. Ochii lui Harry erau fixaţi pe el. Nu zâmbea, ci părea gata de acţiune. Găşcarii lui îl urmau de-aproape, cu feţele cuprinse de entuziasmul a ceea ce avea să urmeze.

Iată-i.

Conor se simţi eliberat.

—— * ——

De parcă lucrurile nu ar fi mers deja prost, în dimineaţa acelei zile, dormise doar cât să treacă din nou prin tot coşmarul. Locul plin de teroare, căderea şi lucrul ăla îngrozitor, absolut îngrozitor, care se întâmpla la final. Se trezise urlând. Într-o zi

care nu se anunţa a fi cu nimic mai bună decât coşmarul lui.

Când în cele din urmă reuşi să-şi inima în dinţi şi să coboare din dormitor, îl găsi pe tatăl său în bucătărie, pregătind micul dejun.

Bunica lui nu se vedea nicăieri.

— Ouă prăjite? îl întrebă tatăl său, ridicând tigaia în care prăjea deja ouă.

Conor dădu din cap, deşi nu-i era aproape deloc foame, şi se aşeză pe un scaun, la masă. Tatăl lui termină de pregătit ouăle, puse totul pe nişte felii de pâine prăjită unse cu unt şi aşeză două farfurii pe masă - una pentru el, una pentru Conor. Se aşezară şi începură să mănânce.

Tăcerea deveni atât de grea, încât Conor simţea că se sufocă.

— Ai făcut o harababură groaznică, zise într-un târziu tatăl său.

Conor continuă să mănânce, luând cele mai mici înghiţituri posibile.

— M-a sunat dimineaţă. Foarte, foarte devreme.

Conor mai luă o gură minusculă din ouăle prăjite.

— Uite ce e, Con, mama ta trece printr-un moment foarte delicat, zise tatăl său.

Conor îşi ridică imediat privirea spre el.

— Bunica ta s-a dus acum la spital, să discute cu doctorii, continuă tatăl său. O să te las la şcoală...

— *La şcoală?* întrebă Conor. Vreau să o văd pe mama!

Dar tatăl său dădea deja din cap, în semn că nu se poate.

— Nu e momentul ca un copil să meargă acolo. Te las la şcoală şi apoi merg eu la spital. Dar o să te duc la ea după ce termini orele.

Tatăl său îşi plecă privirile în farfurie.

— Te voi lua mai devreme dacă… dacă va trebui.

Conor îşi aşeză cuţitul şi furculiţa lângă farfurie. Nu mai avea chef să mănânce acum. Sau vreodată.

— Hei, zise tatăl lui. Îţi aminteşti ce ţi-am spus, că va trebui să fii curajos? Ei bine, acum va trebui să fii curajos, fiule. Făcu un semn din cap spre camera de zi: Văd şi eu cât de mult te tulbură lucrul ăsta. Îi aruncă un zâmbet slab, care se stinse repede: Şi bunica vede.

— N-am vrut, zise Conor, cu inima bubuindu-i în piept. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— E-n regulă, îl linişti tatăl său.

Conor se încruntă.

— E-n *regulă* ?

— Da, nu-ţi face griji, zise tatăl său, reluându-şi masa. În lume, se întâmplă lucruri şi mai rele de-atât.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că ne vom preface că nu s-a întâmplat niciodată, zise tatăl său pe un ton ferm, pentru că se întâmplă alte lucruri acum.

— Alte lucruri, cum ar fi mama.

Tatăl său oftă.

— Termină de mâncat.

— Nici măcar n-ai să mă pedepseşti?

— Con, ce rost ar avea? întrebă tatăl său, clătinând din cap. Care ar putea fi rostul unei

pedepse?

—— * ——

Conor n-a auzit nici măcar un cuvânt din ce li s-a predat la şcoală, dar profii nu au ţipat la el că-i neatent, sărind peste el ori de câte ori adresau o întrebare clasei. Domnişoara Marl nici măcar nu i-a cerut eseul cu Scrierea despre Viaţă, deşi trebuia să-l predea în ziua aceea. Conor nu scrisese nici măcar o propoziţie.

Oricum, nu părea să conteze.

Ceilalţi elevi păstrau distanţa faţă de el, de parcă ar fi emanat un miros urât. Încercă să-şi amintească dacă vorbise cu vreunul dintre ei de dimineaţă, de când ajunsese la şcoală. Nu credea să fi vorbit cu cineva. Ceea ce însemna că nu mai discutase cu *nimeni,* în afară de tatăl său, cu care avusese conversaţia de dimineaţă. Conor nu a scris nici măcar o propoziţie de pe tablă. Oricum, nu părea să aibă nici o importanţă.

Cum era posibil aşa ceva?

Dar, în sfârşit, iată-l pe Harry. Şi situaţia păru să-şi recapete din firescul cu care era obişnuit.

— Conor O'Malley, zise Harry, oprindu-se la un pas de el.

Sully şi Anton stăteau în spatele lui Harry, rânjind cu subînţeles.

Conor se îndreptă, lăsându-şi braţele să cadă de o parte şi de alta a corpului, pregătindu-se pentru un pumn — indiferent din ce direcţie avea să-l izbească.

Atâta doar că pumnul aşteptat întârzia să îl lovească.

— Ce mai aştepţi? întrebă Conor.

— Da, chiar aşa, zise Sully către Harry, ce mai aştepţi?

— Loveşte-l! îl îndemnă Anton.

Harry rămase nemişcat, cu privirile fixate în continuare pe Conor. Băiatul privi la rândul său, până când avu senzaţia că nu a mai rămas nimeni pe lume, în afară de el şi Harry. Palmele îi erau umede de transpiraţie. Inima îi bubuia, gata să-i spargă pieptul.

Fă-o, se gândi el şi apoi îşi dădu seama că se gândise cu glas tare.

— Fă-o!

— Să fac ce? îl întrebă Harry, pe un ton calm. Ce Dumnezeu ai putea dori să-ţi fac, O'Malley?

— Vrea să-l baţi măr, zise Sully.

— Vrea să-i tragi o caftează bună, zise Anton.

Conor nu spuse nimic, rămase acolo, nemişcat, cu pumnii strânşi.

Aşteptând.

Apoi sună clopoţelul, făcând un zgomot infernal, iar doamna Kwan porni să traverseze curtea chiar în momentul acela, discutând cu o altă profă, dar supraveghindu-i pe elevii din jur, mai ales pe Conor şi Harry.

— Presupun că nu vom afla niciodată, zise Harry. Ce vrea O'Malley.

Anton şi Sully izbucniră în râs, deşi era clar că nu se prinseseră de poantă. Cei trei porniră spre

intrarea în şcoală.

În timp ce se îndepărtau, Harry îl fixă din priviri pe Conor şi nu-şi mai dezlipi ochii de pe el. Când dispăru din câmpul lui vizual, Conor rămase singur.

De parcă ar fi fost complet invizibil pentru tot restul omenirii.

ARBORI DE TISĂ

— Bună, iubitule, zise mama, ridicându-se puţin în pat când Conor intră pe uşă.

Se vedea cât de mult se chinuia să facă fiecare mişcare.

— Eu o să fiu aici, zise bunica, ridicându-se de pe scaun şi trecând pe lângă Conor fără să se uite la el.

— Eu merg să-mi iau ceva de la aparatul din hol, puştiule, îi zise tatăl său, aflat în cadrul uşii. Tu vrei ceva?

— Da, vreau să nu-mi mai zici *puştiule,* spuse Conor, fără să-şi dezlipească privirea de la mama sa.

Care izbucni în râs.

— Mă întorc imediat, zise tatăl lui şi îi lăsă singuri.

— Vino aici, rosti ea, bătând uşor cu palma pe saltea.

Se duse şi se aşeză lângă ea, având grijă să nu deranjeze tubul de plastic pe care i-l inseraseră în braţ sau tubul de oxigen pe care îl avea în nări, sau tubul pe care i-l conectau uneori la piept, când chimicalele portocalii erau pompate în ea, pe post de tratament.

— Deci, ce face Conor al meu? întrebă ea, întinzând spre el o mână subţire şi dându-i părul la o parte.

Conor văzu atunci o pată gălbuie pe braţul ei, în jurul unui alt tub inserat sub piele, înconjurat de

mici vânătăi, care se întindeau până aproape de cot.

Dar ea zâmbea. Era un zâmbet obosit, epuizat, dar era un zâmbet.

— Ştiu că arăt groaznic, zise ea.

— Nu, nu-i adevărat, zise Conor.

Îşi trecu iar degetele prin părul lui.

— Cred că pot ierta o minciună bine intenţionată.

— Eşti bine? întrebă Conor şi, deşi întrebarea era într-un fel profund ridicolă, mama ştia la ce se referea el.

— Păi, dragul meu, zise ea, au fost câteva lucruri pe care le-au încercat şi nu au dat rezultatele aşteptate. Şi s-a dovedit că *nu* funcţionează, mult mai rapid decât se credea. Dacă are vreo logică ce zic.

Conor clătină din cap.

— Nu, nici eu nu înţeleg, de fapt, zise ea.

El observă că zâmbetul ei se crispează, că îi era din ce în ce mai greu să rămână zâmbitoare. Mama oftă adânc, cu un sunet sacadat, de parcă s-ar fi chinuit să nu izbucnească în plâns.

— Lucrurile merg într-un ritm mai rapid decât am crezut eu, dragul meu, zise ea, cu glasul îngroşat, îngroşat într-un fel care-l făcu pe Conor să-şi simtă stomacul strângându-se şi mai tare.

Se bucură că nu mâncase nimic la micul dejun.

— *Dar,* continuă mama, cu vocea încă îngroşată, zâmbind din nou. Mai e ceva ce vor să încerce, un tratament care a dat rezultate bune.

— De ce nu l-au încercat până acum?

— Îţi aminteşti de toate tratamentele pe care le-am făcut? întrebă ea. Mai ştii cum mi-am pierdut părul şi cum vomitam?

— Bineînţeles.

— Ei bine, tratamentul ăsta îl faci numai după ce ai trecut prin toate celelalte şi nu ai obţinut rezultatele dorite, zise ea. A fost întotdeauna o variantă, dar ei sperau să nu fie nevoiţi să-l folosească. Ea îşi lăsă privirea în jos: Şi sperau să nu fie nevoiţi să mi-l aplice atât de devreme.

— Asta înseamnă că e prea târziu? întrebă Conor, lăsând cuvintele să-i scape înainte să-şi dea seama de ce zice.

— Nu, Conor, răspunse ea pripit. Nu gândi aşa. Nu e prea târziu. Nu e niciodată prea târziu.

— Eşti sigură?

Ea îi zâmbi din nou.

— Cred fiecare cuvânt pe care îl rostesc, spuse ea, pe un ton ceva mai ferm.

Conor îşi aminti ce-i spusese monstrul. *Dacă eşti încrezător*; *eşti pe jumătate vindecat.*

Încă avea senzaţia că nu poate să respire, dar tensiunea începea să cedeze puţin, eliberându-i stomacul din strânsoare. Mama observă că băiatul se mai relaxează puţin şi începu să-i mângâie braţul.

— Şi mai e ceva interesant, de fapt, continuă ea, cu o voce mai veselă. Mai ţii minte arborele de pe dealul din spatele casei noastre?

Ochii lui Conor se măriră.

— Ei bine, n-o să crezi, continuă mama lui, fără

să-i observe reacţia, dar medicamentul ăsta este, de fapt*, făcut* din arbori de tisă.

— Arbori de tisă? întrebă Conor, cu vocea moale.

— Mda, zise mama. Am citit despre asta mai demult, când a început toată povestea asta.

Tuşi în pumn, apoi tuşi din nou.

— Adică vreau să spun că am sperat să nu ajung niciodată atât de departe, dar mi se pare incredibil că, în tot acest timp, priveam la un arbore de tisă chiar din casa noastră. Şi chiar copacul ăla ar putea fi medicamentul care să mă vindece.

Gândurile lui Conor începură să se amestece, într-o frenezie, atât de repede, încât îl ameţiră.

— Toate darurile verzi din lumea asta sunt absolute minunate, nu-i aşa? continuă mama lui. Ne chinuim atât de mult să scăpăm de ele şi, când colo, de multe ori se întâmplă ca tocmai ele să fie salvarea noastră.

— Dar *pe tine* o să te salveze? întrebă Conor, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Mama lui zâmbi din nou.

— Sper că da, zise ea. Cred că da.

AR PUTEA FI?

Conor ieşi pe holul spitalului, cu gândurile împrăştiate. Un medicament făcut din arbori de tisă. Un medicament care să vindece. Un medicament precum cel pe care Apote… tipul ăla refuzase să i-l dea preotului. Deşi, la drept vorbind, Conor nu se lămurise prea bine de ce casa preotului fusese făcută una cu pământul.

Asta doar dacă nu…

Doar dacă nu cumva monstrul *a venit* aici cu un motiv. Dacă nu cumva s-a ridicat din străfundurile pământului pentru a o vindeca pe mama lui Conor.

Abia dacă îndrăznea să spere una ca asta. Abia dacă îndrăznea să *gândească* aşa ceva.

Nu.

Nu, evident că nu. Nu putea fi adevărat… nu fi prost! Monstrul era doar un vis. Asta era tot — doar un *vis.*

Dar frunzele. Şi fructele. Şi pomişorul crescut din lemnul podelei. Şi dezastrul din camera bunicii.

Conor se simţi brusc uşurat, de parcă ar fi început cumva să *plutească* în aer.

Ar putea fi? Chiar ar putea fi?

Auzi voci şi se uită pe coridor. Tatăl şi bunica lui se certau.

—— * ——

Nu auzea ce spuneau, dar bunica îşi înfigea degetul în pieptul tatălui său cu o ferocitate ieşită din comun.

— Bine, şi ce-ai vrea să *fac*? zise tatăl său, suficient de tare cât să atragă atenţia oamenilor care treceau pe coridor.

Conor nu reuşi să prindă răspunsul bunicii, dar aceasta reveni furtunoasă, trecând furibundă pe lângă Conor, şi intră înapoi în camera mamei lui, evitând în continuare să-l privească.

Tatăl lui, cu umerii lăsaţi în jos, o urmă la scurt timp după aceea.

— Ce se întâmplă? întrebă Conor.

— Ei, bunica ta e supărată pe mine, zise el, schiţând scurt un zâmbet. Nimic nou sub soare.

— De ce?

Bărbatul se strâmbă.

— Am veşti proaste, Conor, zise el. Trebuie să zbor înapoi acasă în seara asta.

— În seara asta? întrebă Conor. *De ce?*

— Copilul e bolnav.

— Oh! exclamă Conor. Ce a păţit?

— Probabil că nu-i nimic grav, dar Stephanie a luat-o puţin razna şi a internat-o în spital pe micuţă şi vrea să mă întorc imediat acasă.

— Şi te duci?

— Da, mă duc, dar mă întorc, zise tatăl. Duminica următoare, aşa că nu vor trece nici măcar două săptămâni. Mi-au dat mai mult timp liber de la slujbă, ca să pot veni să te văd.

— Două săptămâni, zise Conor încet, ca şi când ar fi vorbit pentru el însuşi. Dar nu-i nici o problemă, până la urmă. Mama urmează acum tratamentul ăsta nou, care o va vindeca. Aşa că

până te întorci tu…

Se opri când văzu figura tatălui.

— Fiule, n-ai vrea să mergem mai bine la o plimbare? îl întrebă el.

Vizavi de spital era un părculeţ cu alei tăiate printre copaci. Conor şi tatăl său porniră pe una dintre ele, îndreptându-se spre o bancă goală; trecură pe lângă pacienţi îmbrăcaţi în halate de spital, ieşiţi la plimbare cu familiile lor sau furişaţi singuri la o ţigară. Parcul părea o cameră de spital, construită în aer liber. Sau un loc unde stafiile veneau la plimbare.

— Vrei să stăm de vorbă, nu-i aşa? întrebă Conor, în timp ce se aşezau. În ultima vreme, toată lumea vrea să *poarte o mică discuţie cu mine.*

— Conor, începu tatăl său. Tratamentul ăsta nou pe care îl urmează mama ta…

— O va face bine, spuse Conor, cu hotărâre.

Tatăl lui făcu o scurtă pauză înainte să continue.

— Nu, Conor, zise el. Probabil că nu se va întâmpla asta.

— Ba da, insistă Conor.

— Este un ultim efort, fiule. Îmi pare rău, dar boala a evoluat prea rapid.

— O va vindeca. Ştiu sigur că o va vindeca.

— Conor, zise tatăl lui. Un alt motiv pentru care bunica ta este supărată pe mine este pentru că ea consideră că nici eu, nici mama ta nu am fost suficient de oneşti cu tine. Referitor la ce se întâmplă cu adevărat.

— Dar ce ştie bunica?

Tatăl său îşi puse o mână pe umărul lui.

— Conor, mama ta…

— O să fie bine, zise Conor, clătinând din cap şi ridicându-se în picioare. Tratamentul ăsta nou este secretul. Este adevăratul motiv pentru care se întâmplă tot. Îţi spun sigur, ştiu precis.

Tatăl lui părea derutat.

— Motiv pentru care se întâmplă ce?

— Aşa că tu pleacă în America, continuă Conor, şi du-te la cealaltă familie a ta, iar noi ne vom descurca aici şi fără tine. Pentru că tratamentul ăsta chiar va funcţiona.

— Conor, nu…

— Ba da, aşa *e.* O să funcţioneze.

— Fiule, zise tatăl, aplecându-se spre el. Poveştile nu au întotdeauna un final fericit.

Remarca asta îl blocă. Pentru că nu aveau întotdeauna un final fericit, nu-i aşa? Era unul dintre lucrurile pe care monstrul îl învăţase. Poveştile erau sălbatice, nişte fiare care se dezlănţuiau în direcţii spre care nici nu te aşteptai să ţâşnească.

Tatăl său clătină din cap.

— E prea mult să cer asta de la tine. Este prea mult, ştiu asta. Este nedrept şi crud şi nu aşa ar trebui să fie.

Conor nu răspunse.

— O să mă întorc de sâmbătă într-o săptămână, adăugă bărbatul. Ţine mine asta, bine?

Conor clipi de câteva ori în lumina soarelui. Era

un octombrie incredibil de cald, ca şi când vara s-ar fi luptat să mai rămână o vreme.

— Şi cât o să stai aici? întrebă într-un final Conor.

— Cât o să pot.

— Şi apoi te duci înapoi.

— Trebuie. Am…

— O altă familie acolo, termină Conor propoziţia.

Tatăl său încercă iar să întindă o mână spre el, dar Conor pornise deja înapoi spre spital.

Pentru că nu, avea să *funcţioneze, trebuia,* ăsta era singurul motiv pentru care monstrul se ridicase din adâncuri şi venise la el. Asta *trebuia* să fie. Dacă monstrul chiar era adevărat, atunci ăsta *trebuia* să fie motivul.

Înainte să intre, Conor aruncă o privire spre ceasul de pe faţada spitalului.

Mai erau opt ore până la 00:07.

NICI O POVESTE

— Poţi s-o vindeci? întrebă Conor.

— *Tisa este un arbore vindecător,* zise monstrul.

Este forma sub care aleg să umblu, de cele mai multe ori. Conor se încruntă.

— Asta nu-i un răspuns clar.

Monstrul schiţă rânjetul lui sinistru.

Bunica lui Conor îl conduse înapoi acasă la ea, după ce mama lui adormise fără să-şi poată mânca cina. Încă nu discutaseră despre dezastrul din camera ei de zi. De fapt, *abia* dacă schimbaseră două vorbe.

— Mă duc înapoi, îl anunţă ea în timp ce el cobora din maşină. Pregăteşte-ţi ceva să mănânci. Ştiu că măcar atâta lucru poţi face.

— Crezi că tata a ajuns deja la aeroport? întrebă Conor.

Bunica scoase un oftat de exasperare în loc de răspuns. Băiatul trânti uşa în urma lui, iar ea porni motorul şi demară în grabă. După ce se închise în casă, orele se scurseră greoaie până la miezul nopţii, pe singurul ceas rămas în casă — unul vechi, cu baterii, pe care îl ţineau în bucătărie. În tot acest timp, bunica nu s-a întors şi nici nu a sunat. La un moment dat s-a gândit să o sune el, dar mai ţipase o dată la el când zgomotul telefonului o trezise pe mama lui.

Nu conta. Ba chiar simplifica lucrurile. Nu trebuia să pretindă că merge la culcare. Aşteptă până

când ceasul arătă ora 00:07. După care merse afară şi zise:

— Unde eşti?

Iar monstrul spuse:

— *Sunt aici!* Şi sări dintr-o singură mişcare peste anexa din grădină, în care se afla biroul bunicii.

— Poţi s-o *vindeci*? întrebă din nou Conor, de data asta pe un ton mai ferm.

Monstrul se uită în jos, spre băiat.

— *Nu depinde de mine.*

— De ce nu? vru Conor să ştie. Tu dărâmi case şi salvezi vrăjitoare, îmi spui că fiecare părticică din tine ar putea vindeca dacă oamenii s-ar folosi de tine.

— *Dacă mama ta poate fi vindecată,* zise monstrul, *atunci arborele de tisă o va vindeca.*

Conor îşi încrucişă braţele. ",

— Să înţeleg că zici „da“?

Apoi monstrul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci.

Se aşeză jos.

Îşi lăsă întreaga greutate pe biroul bunicii. Conor auzi lemnul gemând şi văzu cum acoperişul se îndoaie, până aproape de punctul de a ceda. Inima îi sări din piept. Dacă îi distrugea şi biroul, nu-şi putea imagina ce i-ar fi putut face. Probabil că l-ar fi făcut pachet şi l-ar fi expediat direct la închisoare. Sau, mai rău, l-ar fi trimis la şcoala de corecţie

— *Tu încă nu ştii de ce m-ai chemat, nu-i aşa?* îl

întrebă monstrul. *Tu încă nu-ţi dai seama de ce m-am ridicat la chemarea ta.*

Conor O'Malley, să nu crezi că lucrul ăsta se întâmplă în fiecare zi.

— Nu te-am chemat eu, protestă Conor. Doar dacă s-o fi întâmplat în vis sau ceva de genul ăsta. Şi, chiar dacă, să zicem, aş fi făcut-o, motivul ar fi fost, evident, legat de mama mea.

— *Aşa să fie?*

— Păi, da, de ce altceva? zise Conor, ridicând tonul. Cu siguranţă, nu te-am chemat ca să ascult poveşti groaznice cu finaluri fără nici un sens.

— *Ai uitat cumva de camera de zi a bunicii tale?*

Conor nu-şi putu reţine un zâmbet.

— *Aşa credeam şi eu,* zise monstrul.

— Eu vorbesc serios, zise Conor.

— *Şi eu, la fel. Dar nu suntem încă pregătiţi pentru cea de-a treia poveste, care este şi ultima, de altfel. Dar va veni şi momentul ăla în curând. Iar după asta va fi rândul tău să-mi spui povestea ta, Conor O'Malley. Îmi vei spune adevărul tău.* Monstrul se aplecă spre el. *Şi ştii la ce mă refer.*

Deodată, se lăsă iar ceaţa în jurul lor şi grădina bunicii dispăru ca prin farmec. Lumea se schimbă, deveni gri şi goală, iar Conor ştiu exact unde se află. Recunoscu imediat decorul în care se transformase totul în jur. Se afla înăuntrul coşmarului.

—— * ——

Aşa se simţea, aşa *arăta,* cu marginile lumii prăbuşindu-se şi Conor ţinând mâinile ei între ale sale, simţindu-le cum îi alunecă din strânsoare,

simțind-o *căzând...*

— Nu! strigă el, tare. Nu! Nu asta!

Ceaţa se retrase la fel de repede cum apăruse, iar el se afla din nou în grădina bunicii, cu monstrul aşezat lângă el pe acoperişul biroului ei.

— Ăsta nu-i adevărul meu, zise Conor, cu vocea tremurând. Asta nu-i decât un coşmar.

— *Chiar şi aşa,* zise monstrul, ridicându-se în picioare şi lăsând să respire uşurat acoperişul de lemn, *asta se va întâmpla după cea de-a treia poveste.*

— Minunat, zise Conor, încă o poveste, când sunt atâtea lucruri mai importante de făcut.

— *Poveştile sunt importante,* zise monstrul. *Pot fi mai importante decât orice altceva. Mai ales dacă poartă în ele adevărul.*

— Scrierea Vieţii, şopti Conor în barbă, amărât.

Monstrul păru surprins.

— *Într-adevăr,* zise el. După care se întoarse, dând să plece. Dar mai aruncă o privire spre Conor. *Caută-mă degrabă.*

— Vreau să ştiu ce i se va întâmpla mamei, zise Conor.

Monstrul se opri.

— *Dar nu ştii deja?*

— Ai zis că eşti un copac tămăduitor! strigă Conor. Ei bine, am nevoie de tine să *vindeci.*

— *Şi chiar asta am să fac,* zise monstrul.

După care dispăru într-un vârtej de vânt.

NU O SĂ TE MAI VĂD

— Vreau să vin şi eu la spital, declară Conor dimineaţa următoare, în timp ce bunica îl conducea cu maşina. Nu vreau să merg la şcoală azi.

Bunica nu spuse nimic şi continuă să conducă. Era foarte posibil să nu mai vorbească niciodată cu el.

— Cum s-a simţit aseară? o întrebă el.

După plecarea monstrului, aşteptase destul de mult ca ea să se întoarcă, iar în cele din urmă adormise înainte de sosirea ei acasă.

— În mare, cam la fel, răspunse ea, concis, rămânând cu privirea fixată înainte.

— Dar noul tratament cum e, o ajută?

O vreme, bunica nu răspunse, iar tăcerea ei se prelungi atât de mult, încât băiatul se gândi că nu avea să-i răspundă deloc, însă, când era pe punctul să repete întrebarea, ea spuse:

— E prea devreme ca să tragem vreo concluzie.

Conor aşteptă ca maşina să mai treacă de câteva străzi, după care zise:

— Când o să se întoarcă acasă?

La întrebarea asta, bunica nu-i mai răspunse, deşi petrecură încă jumătate de oră în maşină, până ajunseră la şcoală.

—— * ——

Nu avea nici o şansă să fie atent la ore. Chestie care, iarăşi, nu conta, pentru că oricum nici un

profesor nu-i punea niciodată vreo întrebare. Nici colegii nu-l mai întrebau nimic. În jurul prânzului, se trezi că mai petrecuse o dimineaţă fără să scoată nici un cuvânt cu nimeni.

Se aşeză singur la o masă din capătul cantinei, cu farfuria de mâncare în faţa lui, fără să se atingă de ea. Cantina era îngrozitor de zgomotoasă, răsunând de glasurile colegilor săi, de ţipetele şi urletele, şi certurile, şi râsetele lor. Conor se străduia din răsputeri să le ignore.

Monstrul avea să o vindece. Bineînţeles că o va face. *Altfel,* de ce ar mai fi venit? Nu exista altă explicaţie. A ales să vină sub forma unui arbore tămăduitor, acelaşi arbore din care era făcut tratamentul urmat acum de mama lui, deci ce alt motiv ar fi avut?

Te rog, zise Conor în gând, privindu-şi fix farfuria cu mâncare. *Te rog.*

De cealaltă parte a mesei, aterizară două mâini pe capătul tăvii aşezate în faţa lui, vărsând paharul cu suc de portocale în poala lui Conor.

Conor sări de la masă, dar nu suficient de repede. Era ud pe pantaloni, iar picăturile de suc i se prelingeau pe picioare.

— O'Malley a făcut pe el! striga deja Sully în gura mare, în timp ce Anton murea de râs lângă el.

— Uite-aici! strigă Anton, stropindu-l cu resturile de suc de pe masă. Ai ratat câţiva stropi!

Harry stătea, ca de obicei, între Anton şi Sully, cu braţele încrucişate, uitându-se fix la el.

Conor îşi fixă şi el privirea în ochii lui Harry.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, un moment care se prelungi atât de mult, încât până şi Sully, şi Anton se potoliră. Păreau incomodaţi de duelul ăsta ciudat, al privirilor, şi se întrebau ce avea de gând să facă Harry mai departe.

Acelaşi lucru se întreba şi Conor.

— O'Malley, eu cred că în sfârşit te-am descifrat, zise în cele din urmă Harry. Cred că ştiu ce cauţi, de fapt.

— Şi o să primeşti imediat, strigă Sully.

Izbucni în râs, acompaniat de Anton, lovindu-şi pumnii între ei.

Conor nu zărea nici un profesor prin apropiere şi îşi dădu seama că Harry alesese fix momentul în care puteau să se ia de el fără să-i vadă nimeni.

Conor era pe cont propriu.

Harry păşi spre el, calm.

— Şi acum, iată cea mai mare lovitură dintre toate câte poţi primi, O'Malley, zise Harry. Iată cel mai rău lucru pe care ţi-l pot face.

Îşi întinse mâna, de parcă ar fi cerut să dea noroc cu el.

Chiar cerea să dea noroc cu el.

Conor răspunse aproape instinctiv, întinzând mâna automat şi dând noroc cu Harry înainte să se gândească la ce face. Îşi strânseră mâna, ca doi oameni de afaceri la finalul unei întâlniri.

— Adio, O'Malley, zise Harry, privindu-l în ochi pe Conor. Eu, unul, n-am să te mai văd.

Apoi îi eliberă mâna, îi întoarse spatele şi se

îndepărtă. Anton şi Sully aveau nişte mutre şi mai nedumerite, dar, după o clipă, se puseră şi ei în mişcare, urmându-l pe Harry.

Nici unul nu privi în urmă, spre Conor.

Pe peretele din sala de mese era un ceas imens, digital, cumpărat prin anii ’70 - pe vremea aceea era tehnologie ultimul răcnet. De atunci nu mai fusese schimbat, chiar dacă se învechise, fiind mai bătrân chiar decât mama lui Conor. În timp ce Conor îl urmărea cu privirea pe Harry care se îndepărta fără să privească măcar o dată înapoi, se îndepărta fără să facă *nimic,* ochii lui Conor se opriră pe ceasul digital.

Prânzul începea la 11:55 şi se termina la 12:25.

Ceasul arăta acum 12:06.

Cuvintele lui Harry răsunară din nou în mintea lui Conor.

Eu, unul, n-am să te mai văd.

Harry continua să meargă, ţinându-se de promisiune.

Eu, unul, n-am să te mai văd.

Ceasul măsura trecerea la următorul minut: 12:07.

— *A venit vremea să auzi cea de-a treia poveste,* zise monstrul, din spatele lui.

A TREIA POVESTE

— *A fost odată ca niciodată, un om invizibil,* continuă monstrul, deşi ochii lui Conor rămăseseră fixaţi pe Harry, *care se săturase să nu fie văzut de nimeni.*

Conor începu să meargă fără grabă, ca la plimbare.

O plimbare în urma lui Harry.

— *Problema nu era că el era invizibil,* zise monstrul, urmându-l îndeaproape pe Conor. Pe unde treceau, zgomotul din sala de mese se potolea. *Problema era, de fapt, că oamenii se obişnuiseră să nu-l vadă.*

— HEI! strigă Conor.

Dar Harry nu se întoarse spre el. Nici Sully şi nici Anton nu se întoarseră, deşi încă se hlizeau când Conor începu să grăbească paşii.

— *Şi dacă nimeni nu te vede,* zise monstrul, grăbind şi el paşii, *cine poate să-ţi garanteze că tu chiar exişti?*

— HEI! strigă Conor cât putu de tare.

În timp ce Conor şi monstrul se apropiau din ce în ce mai mult de Harry, în cantină se lăsă tăcerea. Harry încă refuza să se întoarcă spre Conor.

Conor îl ajunse din urmă şi îl prinse de umăr, întorcându-l cu faţa spre el.

— Nu te mai da în spectacol, zise Harry, şi îşi văzu de drumul lui. Îi întoarse spatele lui Conor.

— *Şi atunci, într-o zi, omul invizibil se hotărî* - zise mai departe monstrul şi vocea lui răsună în

urechile lui Conor... *Îi voi **face** să mă vadă!*

— Cum? întrebă Conor, respirând greu iarăşi, fără să se întoarcă spre monstrul care stătea în spatele lui, fără să observe reacţia celor din sala de mese la vederea monstrului imens aflat acum în mijlocul lor.

Tot ce percepea erau murmurele pline de nervozitate şi o nerăbdare ciudată care intoxica aerul.

— Cum a procedat omul cel invizibil?

Conor îl simţi pe monstru aproape, în spatele lui, şi, fără să se întoarcă, ştiu că îngenunchează, ştiu că îşi apropie faţa de urechea lui pentru a-i şopti restul poveştii.

— *A chemat,* spuse el, *un **monstru**.*

Şi, brusc, mâna lui imensă, monstruoasă ţâşni pe lângă Conor şi îl izbi pe Harry care zbură, măturând podeaua cantinei.

Se auziră tăvi zăngănind şi oameni ţipând, în timp ce Harry se rostogolea pe lângă ei. Anton şi Sully se uitau, nevenindu-le să creadă, mai întâi la Harry, şi apoi iar la Conor.

Feţele li se schimbară în momentul în care-i văzură chipul. Conor mai făcu un pas spre ei, simţindu-l pe monstru cum se desfăşoară în spatele lui.

Anton şi Sully se întoarseră şi o luară la fugă.

— Ce joc crezi că faci, O'Malley? strigă Harry în timp ce se târa înapoi şi se ţinea cu mâna de frunte, în locul în care primise lovitura.

Când îşi luă mâna de la frunte, câţiva copii

începură să ţipe la vederea sângelui.

Conor continuă să se apropie, în timp ce elevii se dădură înapoi din faţa lui. Toată cantina îi privea acum, cu respiraţia tăiată, aşteptând să vadă ce se întâmplă.

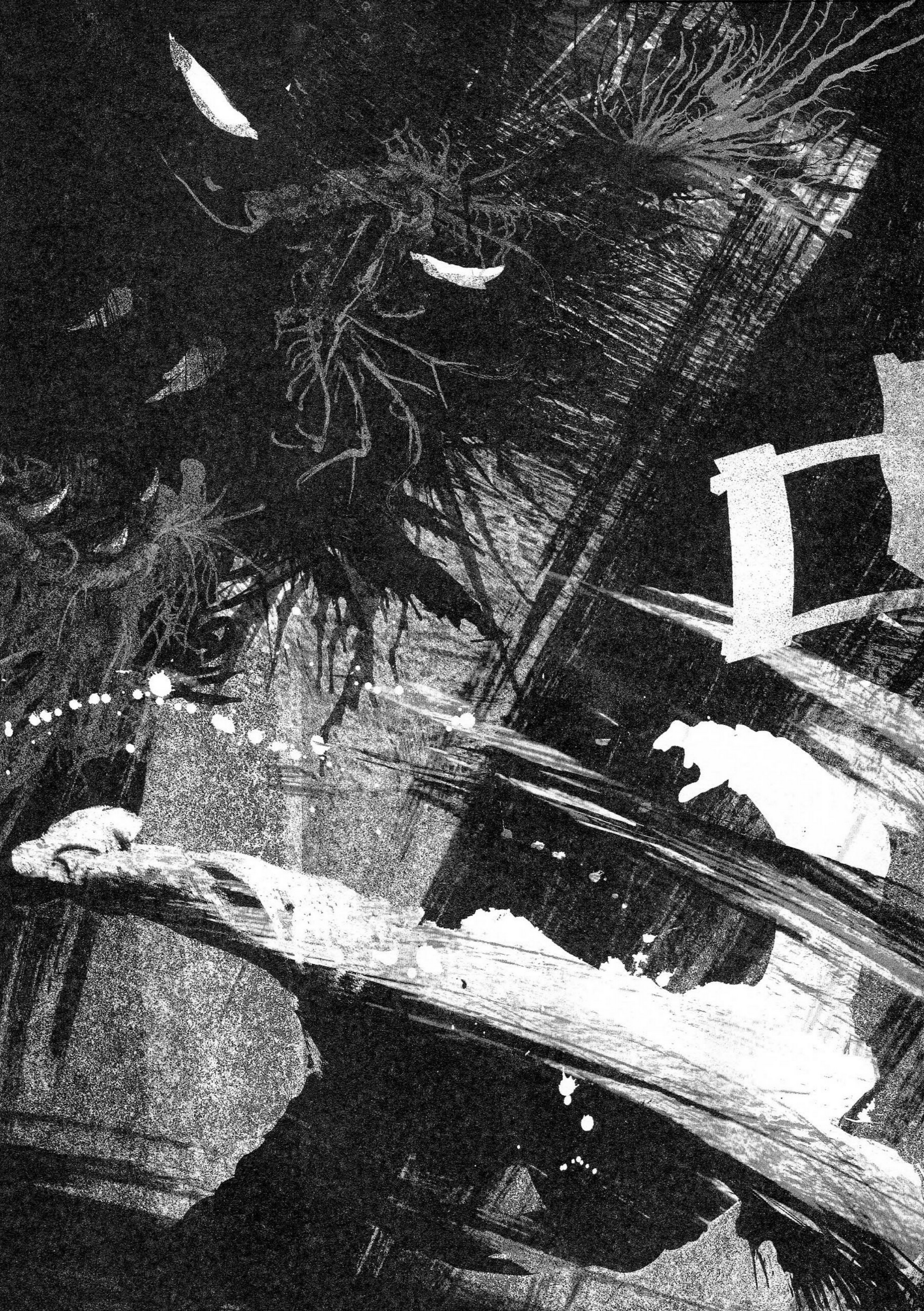

Cu excepţia momentelor în care privirea lui Conor se întoarse spre ei. Atunci îşi feriră ochii, de parcă ar fi fost prea jenant sau dureros ca să se uite direct la el. Numai Lily îi susţinu privirea pentru o fracţiune de secundă în plus faţă de ceilalţi, cu faţa plină de nelinişte şi durere.

— Crezi că asta mă sperie, O'Malley? zise Harry, atingându-şi fruntea însângerată. Crezi că o să-mi fie vreodată frică de tine?

Conor nu zise nimic, doar păşi iar spre el.

Harry se dădu un pas înapoi.

— Conor O'Malley, zise el, cu vocea otrăvită de data asta. De care tuturor îi este milă din cauza maică-sii. Care pretinde că-i atât de diferit, de parcă nimeni nu ar şti că el *suferă.*

Conor se apropia din ce în ce mai mult. Mai avea un pas până la el.

— Conor O'Malley care vrea să fie pedepsit, zise Harry, dându-se în spate în continuare. Conor O'Malley care *are nevoie* să fie pedepsit. Şi pentru ce oare, Conor O'Malley?

Ce secrete ascunzi, atât de teribile încât nu le poţi spune nimănui?

— Tu *să taci,* zise Conor.

Şi, în momentul în care rosti cuvintele, auzi vocea monstrului, pronunţând cuvintele odată cu el.

Harry mai făcu un pas înapoi, până când se lipi cu spatele de fereastră. Aveai senzaţia că întreaga şcoală îşi ţine respiraţia, în aşteptarea unui gest din partea lui Conor. De undeva din curtea şcolii,

pe fundal, se auzeau vocile câtorva profesoare, care în sfârşit observaseră ce se întâmplă.

— Dar tu ştii ce *văd* eu când mă uit la tine, O'Malley? întrebă Harry.

Conor îşi strânse pumnii.

Harry se apleca spre el, cu ochii scăpărându-i.

— Nu văd *nimic,* zise el.

Fără să se întoarcă spre monstru, Conor îi puse acestuia o întrebare.

— Ce ai făcut ca să-l ajuţi pe omul invizibil?

Şi simţi iar vocea monstrului, de parcă ar fi sălăşluit în mintea lui.

— *I-am făcut pe ceilalţi să-l* ***vadă***, răspunse monstrul.

Conor îşi strânse şi mai tare pumnii.

Apoi monstrul făcu un salt în faţă, pentru a-l determina pe Harry să vadă.

PEDEAPSA

— Nici nu ştiu ce să zic. Directoarea scoase un strigăt de exasperare şi clătină din cap. Ce-aş putea să mai zic, Conor?

Conor rămase nemişcat, cu privirea aţintită pe mocheta de culoarea vinului. Doamna Kwan era şi ea acolo, stătea în spatele lui, de parcă s-ar fi aşteptat ca băiatul să încerce să evadeze. Mai degrabă o simţi decât o văzu pe directoare aplecându-se spre el. Era mai în vârstă decât doamna Kwan. Şi, uneori, era de două ori mai înfricoşătoare ca aceasta.

— L-ai băgat în *spital,* Conor, continuă ea. I-ai rupt braţul, nasul şi pot să bag mâna-n foc că dinţii lui nu or să mai arate niciodată ca înainte. Părinţii lui ameninţă că vor da în judecată şcoala *şi* vor depune plângere împotriva ta.

La auzul ultimelor cuvinte, Conor îşi ridică privirea.

— Erau uşor isterici, Conor, zise doamna Kwan, din spatele lui, şi, sinceră să fiu, îi înţeleg. Deşi le-am explicat totuşi ce se întâmplă de la o vreme. Faptul că te-a agresat în mod repetat şi că tu eşti într-o situaţie… specială.

Conor se strâmbă involuntar auzindu-i cuvintele.

— De fapt, partea cu agresarea i-a mai potolit, adăugă doamna Kwan, cu o voce dispreţuitoare. Se pare că, în ultima vreme, elevii acuzaţi de agresivitate nu sunt priviţi cu ochi buni la admiterea în facultate.

— *Dar nu despre asta vorbim!* zise directoarea, atât de tare, încât Conor şi doamna Kwan tresăriră în acelaşi timp. Nici măcar nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat de fapt.

Răsfoi câteva hârtii de pe biroul ei. Conor se gândi că erau probabil rapoarte scrise de profesori şi elevi.

— Nici măcar nu sunt sigură că un băiat poate să provoace un asemenea dezastru de unul singur.

Conor *simţise* ce-i făcea monstrul lui Harry, simţise totul în propriile mâini. Când monstrul îl prinsese pe Harry de tricou, Conor simţise textura materialului în palmele sale. Când monstrul dăduse prima lovitură, Conor simţise durerea produsă de impact în propriii pumni. Când monstrul îi sucise mâna la spate lui Harry, Conor simţise în mâinile sale cum muşchii lui Harry opuneau rezistenţă.

Opuneau rezistenţă, dar nu suficientă cât să nu cedeze în cele din urmă.

Pentru că... ce şanse avea un băiat să învingă un monstru?

Îşi aminti de elevii care ţipau şi fugeau în toate părţile. Îşi aminti de colegii lui care se repeziseră să-i cheme pe profesori, îşi aminti cercul de oameni care se lărgea din ce în ce mai mult în jurul lui, în timp ce monstrul le povestea tuturor ce făcuse el pentru omul invizibil.

— *N-o să mai fie niciodată invizibil,* repeta monstrul, în timp ce-l acoperea pe Harry cu o ploaie de pumni. *N-o să mai fie niciodată invizibil.*

De la un punct încolo, Harry încetase să mai încerce să se apere, când loviturile monstrului deveniseră prea puternice, prea multe, prea rapide, iar atunci începuse să-l implore pe monstru să se oprească.

— *N-o să mai fie niciodată invizibil,* repeta monstrul, renunţând a mai lovi cu pumnii lui de crengi strânşi tare, ca nişte pocnete de tunet.

Apoi monstrul se întorsese spre Conor.

— *Dar există lucruri mai cumplite decât să fii invizibil,* zisese el.

Şi dispăruse, lăsându-l pe Conor singur, în picioare, lângă Harry care era plin de sânge şi tremura din toate încheieturile.

Fiecare elev aflat în cantină se uita acum la Conor. Toţi puteau să îl vadă, toţi ochii erau îndreptaţi spre el. În încăpere se lăsase tăcerea, o tăcere nefirească având în vedere numărul mare de copii aflaţi în sală şi, pentru o fracţiune de secundă, înainte ca profesorii să spargă liniştea — unde fuseseră oare până atunci? Oare monstrul îi împiedicase să vadă ce se petrecea? sau totul se întâmplase într-un timp extrem de scurt? —, se auzi vântul bătând pe fereastra deschisă, un vânt care lăsase în urma lui câteva frunze, ca nişte ace.

Apoi Conor simţise nişte mâini de adult târându-l de-acolo.

— Ce ai de spus în apărarea ta? întrebă directoarea.

Conor ridică din umeri.

— O să am nevoie de mai mult de-atât, zise ea.

L-ai rănit grav.

— N-am făcut-o eu, mormăi Conor.

— Ce-ai zis? întrebă ea pe un ton ascuţit.

— N-am fost eu, zise Conor, mai tare. Monstrul a făcut-o, nu eu.

— Monstrul, repetă directoarea.

— Eu nici măcar nu l-am atins pe Harry.

Directoarea descrise un arc în aer cu vârfurile degetelor şi îşi aşeză coatele pe birou. Îi aruncă o privire fugară doamnei Kwan.

— Conor, toată lumea din cantină te-a văzut lovindu-l pe Harry, zise doamna Kwan. Te-au văzut toţi cum l-ai trântit la pământ. Te-au văzut împingându-l peste o masă. Te-au văzut cum l-ai dat cu capul de podea.

Doamna Kwan se aplecă spre el.

— Te-au auzit urlând ceva despre cum e să fii văzut. Despre cum să nu mai fii invizibil.

Conor îşi întinse degetele. Le simţea din nou amorţite. Exact ca atunci când se întâmplase prăpădul din camera de zi a bunicii.

— Îmi imaginez cât de furios trebuie să fii, zise doamna Kwan, vocea ei devenind un pic mai blândă. Adică… nu am reuşit să dăm de nici un părinte sau rudă apropiată de-a ta.

— Tata a plecat înapoi în America, zise Conor. Iar bunica îşi închide telefonul, ca să nu o trezească pe mama.

Îşi frecă palma cu unghia.

— Dar probabil că bunica o să vă sune…

Directoarea se lăsă pe spate, cu o mişcare

greoaie.

— Conform regulamentului şcolii, se impune exmatricularea imediată, zise ea.

Conor îşi simţi stomacul golindu-se şi întregul corp i se înmuie brusc.

Dar imediat realiză că se înmuiase din cauza greutăţii de care tocmai *scăpase.*

Fu inundat de un val de înţelegere şi *uşurare* atât de puternice, încât aproape îl podidi plânsul acolo, în biroul directoarei.

Urma să fie pedepsit. În sfârşit, urma să se întâmple. Totul urma să aibă un sens din nou. Directoarea avea să-l exmatriculeze.

Urma să fie pedepsit.

Slavă Domnului! Slavă *Domnului!*

— Dar cum aş putea să fac asta? continuă directoarea.

Conor încremeni.

— Cum aş putea să fac asta şi să mă numesc în continuare profesoară? zise ea. Cu toate câte ai pe cap acum… Directoarea se încruntă: Cu tot ce ştim despre Harry. Clătină uşor din cap. Conor O'Malley, va veni o zi în care vom discuta despre asta. Şi, crede-mă, *chiar* vom discuta. Începu să strângă hârtiile de pe birou: Dar nu astăzi. Îi mai aruncă o ultimă privire: Ai lucruri mai dificile la care trebuie să te gândeşti.

Conor avu nevoie de încă un moment pentru a înţelege că întâlnirea se terminase. Asta era tot. Doar cu atât avea să se aleagă.

— Nu mă pedepsiţi? întrebă el.

Directoarea îi aruncă un zâmbet reţinut, aproape blând, după care îi spuse aproape acelaşi lucru pe care i-l spusese tatăl său:

— La ce-ar folosi?

—— * ——

Doamna Kwan îl conduse înapoi în clasă. Doi elevi care le ieşiră în cale pe hol se lipiră de perete, făcându-i loc să treacă.

Când deschise uşa clasei, se aşternu liniştea şi nimeni, nici măcar profesoara, nu rosti nici un cuvânt, până când el ajunse la banca lui. Lily, aflată în banca din spate, părea că e pe punctul de a spune ceva. Dar până la urmă păstră tăcerea.

Există lucruri mai cumplite decât să fii invizibil, îi spusese monstrul şi avusese dreptate.

Conor nu mai era invizibil. Toată lumea îl vedea acum.

Dar era mai departe de toţi ca oricând.

UN BILET

Trecură câteva zile. Apoi alte câteva. Era greu de spus câte zile se scurseră aşa. Lui Conor i se păreau toate contopite într-o singură zi imensă, cenuşie. Se trezea dimineaţa şi bunica nu-i vorbea, nu-i pomenise nici măcar de telefonul primit de la directoare. Mergea la şcoală, dar nici acolo nu vorbea nimeni cu el. Îşi vizita mama la spital, dar ea era prea obosită ca să poată vorbi. Tatăl său îl suna, dar nu avea nimic să-i spună.

Nici monstrul nu mai dădea nici un semn, nu-l mai văzuse din ziua în care îl atacase pe Harry, deşi se presupunea că era rândul lui Conor să spună o poveste, la schimb. Conor aştepta în fiecare noapte. Dar în fiecare noapte, monstrul refuza să apară. Poate pentru că ştia că băiatul nu avea habar ce poveste să-i spună. Sau poate că *avea habar,* dar ar fi refuzat să o facă.

În cele din urmă, Conor adormea şi coşmarul îşi făcea din nou loc în mintea lui. Acum avea coşmarul de fiecare dată când adormea şi, oricât de greu ar fi fost de crezut, devenise mai înfricoşător ca înainte. Băiatul se trezea urlând, de câte trei sau patru ori pe noapte, ba, mai mult, odată se întâmplase să strige atât de tare, încât bunica bătuse la uşa lui, să vadă dacă păţise ceva.

Cu toate astea, nu deschisese uşa să intre la el.

Apoi venise sfârşitul de săptămână, pe care şi-l petrecuse în spital, cu toate că noul tratament al mamei părea să nu-şi facă încă efectul, ba chiar,

între timp, făcuse şi o infecţie la plămâni. Durerea se înteţise, aşa că îşi petrecea majoritatea timpului fie dormind, fie incoerentă din cauza medicamentelor pe care le lua împotriva durerii. Bunica îl scotea pe Conor din cameră atunci când mama sa era în starea asta, iar el se obişnuise atât de mult să se plimbe pe holurile spitalului, încât la un moment dat ştiuse să conducă o bătrână rătăcită, ca să ajungă la secţia de radiaţii.

La finalul săptămânii, veniseră în vizită Lily şi mama ei, dar el se refugiase în magazinul de suvenire, unde citise reviste, pe tot parcursul vizitei lor acolo.

Apoi, fără să ştie cum, se trezise iar la şcoală. Oricât de incredibil i s-ar fi părut acest lucru, timpul continua să treacă pentru tot restul lumii.

Restul lumii, care nu aştepta.

Domnişoara Marl le adusese înapoi tema pentru acasă, cea cu *Scrierea despre Viaţă.* Le dădu înapoi compunerile — mă rog, elevilor care *aveau* o viaţă. Conor se mulţumi să stea în banca sa, cu bărbia sprijinită în palmă şi privirea fixată pe ceasul din perete. Mai rămăseseră două ore şi jumătate până la 12:07. Nu că ar fi contat, începea să creadă că monstrul dispăruse pentru totdeauna.

Bun, deci încă cineva care nu mai vorbea cu el.

— Hei, auzi el o şoaptă, venită de undeva din apropiere. Râdeau de el, fără îndoială. „Uită-te la O'Malley, cum zace pe el. Ce ciudat!”

— *Hei,* auzi el din nou, de data asta mai

insistent.

Realiză că cineva îl striga în şoaptă pe *el.*

Lily stătea de cealaltă parte a băncii lui, locul în care stătuse mereu, de-a lungul anilor, de când mergeau împreună la şcoală. Avea privirea îndreptată în continuare spre Doamna Marl, dar încerca să îi strecoare pe furiş un bileţel.

Un bileţel pentru Conor.

— *Ia-l,* şopti ea din colţul gurii, agitând bileţelul în aer.

Conor se uită spre domnişoara Marl, nu cumva să îi vadă, dar aceasta era prea ocupată să îşi exprime o vagă dezamăgire legată de faptul că viaţa lui Sully părea extrem de asemănătoare cu cea a unui supererou insectă. Conor se întinse peste bancă şi luă bileţelul.

Părea împăturit de o sută de ori şi se chinui să-l desfacă, de parcă ar fi desfăcut un nod. Îi aruncă lui Lily o privire iritată, dar ea se prefăcea în continuare că e atentă la profesoară.

Conor netezi bileţelul şi îl citi. Lily se chinuise atâta să împăturească hârtia… şi nu scrisese decât patru rânduri.

Patru rânduri, şi lumea deveni deodată tăcută.

—— * ——

Îmi pare rău că le-am spus tuturor despre mama ta, scria pe primul rând. *Îmi este dor să fiu prietena ta,* scria pe al doilea.

Eşti bine? scria pe al treilea.

Eu** te văd,* scria pe al patrulea, cu un ***EU

subliniat de vreo sută de ori.

Conor citi din nou. Şi din nou.

Se uită peste umăr la Lily, care era ocupată cu laudele pe care tocmai i le aducea domnişoara Marl, dar observă că roşise puternic şi nu doar din cauza cuvintelor pe care i le adresa domnişoara Marl.

Profesoara trecu mai departe, ignorându-l cu delicateţe pe Conor.

Când aceasta trecu de banca lor, Lily se întoarse spre el. Şi îl privi direct în ochi.

Şi avea dreptate. Îl vedea, chiar îl *vedea.*

Trebui să facă un efort să înghită, înainte să poată articula ceva.

— Lily, începu el, dar în clipa aia uşa clasei se deschise şi în prag apăru secretara şcolii care-i făcu semn din cap profesoarei şi apoi îi şopti ceva la ureche.

Se întoarseră amândouă spre Conor.

100 DE ANI

Bunica lui Conor se opri lângă rezerva de spital în care se afla mama lui.

— Nu ai de gând să intri? întrebă Conor.

Ea clătină din cap.

— O să fiu aici, în sala de aşteptare, zise ea şi îl lăsă să intre de unul singur.

Avea o senzaţie de greaţă în stomac când se gândea la ce ar putea vedea dincolo de uşă. Nu-l mai luaseră de la ore până acum, cel puţin nu aşa, în mijlocul zilei, nici măcar anul trecut, de Paşte, când mama lui fusese internată.

Întrebările îi roiau în minte.

Împinse uşa, temându-se de ce era mai rău.

Dar mama lui era trează, ridicată în capul oaselor şi rezemată de perne. Ba, mai mult, zâmbea, şi, pentru o clipă, lui Conor îi zvâcni inima. Tratamentul funcţionase. Arborele de tisă o vindecase. Monstrul reuşise…

Apoi observă că zâmbetul ei nu se potrivea deloc cu expresia ochilor. Era fericită să-l vadă, dar era şi speriată. Şi tristă. Şi mai obosită decât o văzuse el vreodată, iar asta spunea multe.

Şi probabil că nu l-ar fi scos ei de la ore ca să-i spună că mama se simte puţin mai bine.

— Bună, fiule! zise ea, iar când rosti cuvintele, ochii i se umplură de lacrimi, şi Conor îi auzi vocea înecată de plâns.

Conor simţi că începe să se înfurie foarte, foarte tare.

— Vino aici, îl rugă ea, bătând uşor cu palma pe aşternuturile patului.

Dar el nu se aşeză acolo, ci se lăsă să cadă într-un scaun de lângă patul ei.

— Ce faci, scumpule? întrebă ea, cu vocea moale, cu respiraţia mai slabă decât ieri.

Părea să aibă mai multe perfuzii azi, care pompau în ea medicamente şi aer, şi cine ştie ce altceva? Nu purta nici o eşarfa, iar scalpul ei era gol şi alb în luminile fluorescente din încăpere. Conor simţi o nevoie acută să caute ceva cu care să îi acopere capul, să o protejeze, înainte ca să vadă cineva cât este de vulnerabilă.

— Ce se întâmplă? întrebă el. De ce m-a luat bunica de la ore?

— Am vrut să te *văd,* zise ea, şi la efectul pe care îl are morfina asupra mea, că mă trezesc fără măcar să-mi dau seama în Lumea Norilor, nu ştiam dacă o să mai am şansa să te văd mai încolo. Conor îşi încrucişă braţele strâns.

— În unele seri eşti trează, zise el. M-ai fi putut vedea diseară. Era conştient că pune o întrebare. Era conştient că şi ea ştia asta. Aşa că, în momentul în care ea începu iar a vorbi, Conor ştiu că i se dă un răspuns.

— Am vrut să te văd *acum,* Conor, zise ea şi vocea i se înecă din nou în lacrimi, iar ochii i se umeziră.

— Asta-i discuţia aceea, aşa-i? întrebă Conor, cu o voce mult mai ascuţită decât şi-ar fi dorit.

Aceasta este…

Nu-şi termină propoziţia.

— Uită-te la mine, fiule, zise ea, pentru că el avea privirea fixată în podea.

Încet, el îşi ridică ochii spre ea. Îi zâmbea, avea zâmbetul acela superobosit. Conor observă cât de adânc cufundat în perne era trupul ei, de parcă ea nici n-ar fi avut putere să-şi ridice capul. Atunci realiză că îi poziţionaseră patul aşa, pentru că altfel nu ar fi fost în stare să se uite la el.

Inspiră adânc, pregătindu-se să spună ceva, dar asta îi declanşă o tuse îngrozitoare, zgomotoasă. Trecură câteva clipe lungi până reuşi din nou să vorbească.

— Am discutat cu doctorul în dimineaţa asta, Conor, zise ea, cu o voce slabă. Noul tratament nu funcţionează, Conor.

— Cel cu arborele de tisă?

— Da.

Conor se încruntă.

— Păi, cum să nu funcţioneze?

Mama lui înghiţi cu greu.

— Lucrurile au avansat prea repede. Era o speranţă slabă. Şi acum am şi infecţia asta…

— Dar cum e posibil *să nu funcţioneze*? zise Conor din nou, de parcă s-ar fi adresat altcuiva.

— Ştiu, zise mama lui, zâmbetul ei trist plutindu-i încă pe buze. Uitându-mă în fiecare zi la arborele ăla de tisă, am avut senzaţia că am un prieten acolo, în apropiere, care m-ar fi ajutat dacă lucrurile se înrăutăţeau.

Conor îşi ţinea braţele încrucişate în continuare.

— Dar *nu* te-a ajutat.

Mama lui clătină uşor din cap. Chipul ei avea o expresie îngrijorată, şi Conor realiză că era îngrijorată din cauza *lui.*

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Conor. Care-i următorul tratament?

Ea nu-i răspunse. Dar tăcerea ei era un răspuns în sine.

Conor rosti cuvintele cu glas tare, în locul ei.

— Nu mai există nici un tratament.

Şi nu era o întrebare.

— Îmi pare rău, fiule, zise mama sa, şi lacrimile începură să i se furişeze la colţul ochilor, deşi zâmbetul îi rămase în continuare întipărit pe buze. În viaţa mea nu mi-a părut atât de rău ca acum.

Conor fixă din nou podeaua cu privirea. Simţea că nu mai poate respira, ca şi când coşmarul ar fi stors şi ultima suflare din el.

— Mi-ai spus că o să funcţioneze, zise el, cu vocea ridicată.

— Ştiu.

— Tu *ai spus-o.* Tu *ai crezut* că va funcţiona.

— Ştiu.

— Ai minţit, zise Conor, uitându-se iar la ea. M-ai minţit în tot acest timp.

— Dar *chiar* am crezut că va funcţiona, zise ea. Probabil că asta m-a şi ţinut aici pentru atâta timp, Conor. Trebuia să cred, astfel încât *tu* să poţi crede.

Mama se întinse după mâna lui, dar el se feri.

— Ai minţit, zise el din nou.

— Cred că în adâncul inimii ai ştiut mereu, spuse mama. Nu-i aşa?

Conor nu-i răspunse.

— Scumpule, e normal să fii furios, adăugă ea. Serios, chiar este. Râse încetişor. Şi eu sunt destul de furioasă, sinceră să fiu. Dar vreau să ştii un lucru, Conor, e important să asculţi ce-ţi spun. Mă asculţi?

Ea se întinse spre el din nou. După o clipă de ezitare, el îi întinse mâna, dar strânsoarea ei era atât de slabă, atât de *slabă*...

— Fii cât de furios trebuie să fii, zise ea. Nu lăsa pe nimeni să te înveţe altfel. Nici pe bunica, nici pe tatăl tău, pe nimeni. Şi, dacă simţi nevoia să spargi lucruri, atunci, pentru Dumnezeu, sparge-le cât poţi tu de bine.

Nu se putea uita la ea. Pur şi simplu, *nu putea.*

— Şi, dacă într-o bună zi, continuă ea plângând de-a binelea acum, vei privi înapoi şi îţi vei regreta furia, dacă te vei simţi rău pentru că ai fost *atât* de furios pe mine, încât nici măcar nu ai putut să-mi vorbeşti, atunci va trebui să ştii, Conor, trebuie să ştii că a fost *în regulă.* A fost în regulă. Că eu *am ştiut.* Eu *ştiu*, bine? Ştiu tot ce vrei să-mi spui, fără să trebuiască să rosteşti cuvintele. Bine?

Îi era în continuare imposibil să se uite la ea. Nu-şi putea ridica privirea, îşi simţea capul foarte greu. Era rupt în două, de parcă cineva l-ar fi sfâşiat de la mijloc.

În schimb, dădu din cap în semn că a înţeles.

—— * ——

O auzi respirând lung, o respiraţie şuierătoare, în care desluşi uşurare şi, în acelaşi timp, extenuare.

— Îmi pare rău, fiule, zise ea. Va trebui să mai iau nişte medicamente pentru durere.

El îi lăsă mâna. Ea se întinse şi apăsă pe butonul maşinăriei pe care i-o dăduseră de la spital, prin care i se administrau nişte doze atât de puternice încât nu reuşea niciodată să rămână trează după ce le lua. Când termină, îl prinse iar de mână.

— Mi-aş fi dorit să am o sută de ani, zise ea cu o voce liniştită. Ţi-aş dărui o sută de ani.

El nu-i răspunse. Câteva secunde mai târziu, medicamentul o adormi, dar asta deja nu mai conta.

Discutaseră.

Nu mai era nimic de spus.

— Conor? strigă bunică-sa, vârându-şi capul prin deschizătura uşii, ceva mai târziu.

Nici Conor nu ştia cât timp trecuse de când mama lui adormise.

— Vreau să merg acasă, zise el încet.

— Conor…

— Acasă la *mine,* continuă el, ridicându-şi capul, cu ochii roşii de durere, de ruşine, de *furie.* Acasă, unde se află arborele de tisă.

LA CE EŞTI BUN?

— Conor, eu merg înapoi la spital, zise bunica, oprind în faţa casei. Nu-mi place să o las aşa. De ce anume ai nevoie, de-i aşa important?

— Am ceva de făcut, zise Conor, privind spre casa în care îşi petrecuse întreaga viaţă.

Părea goală şi străină, deşi nu trecuse mult timp de când plecase de-acolo.

Realiză că probabil nu va mai fi niciodată casa lui.

— Mă întorc într-o oră să te iau, zise bunica. O să luăm cina la spital.

Conor nu asculta. Închidea deja portiera în momentul în care ea rostea cuvintele astea.

— O oră, strigă bunica după el, glasul ei răzbind prin uşa închisă. O să-ţi doreşti să fi fost acolo în seara asta.

Conor urcă treptele din faţa casei.

— Conor? strigă bunica în urma lui.

Dar el nu privi înapoi.

Abia dacă o auzi cum întoarce maşina şi demarează, pornind iar spre spital.

—— * ——

Înăuntru mirosea a praf şi a stătut. Nu se obosi nici măcar să închidă uşa în urma lui. Traversă bucătăria şi se duse direct la fereastră.

Văzu biserica profilată pe cer. Apoi arborele de tisă, stând de gardă lângă cimitir.

Conor se duse în grădina din spate. Se urcă pe

măsuţa de pe pajişte, la care mama lui obişnuia vara să bea Pimm's, şi apoi sări peste gardul din spatele curţii. Nu mai făcuse asta de când era foarte mic, demult, pe vremea când cel care îl pedepsea pentru asta era tatăl lui. Era o ruptură în gardul din sârmă ghimpată de lângă calea ferată şi se strecură pe acolo, rupându-şi tricoul. Dar nu băgă de seamă asta.

Traversă şinele, asigurându-se vag că nu trece nici un tren, se căţără pe alt gard şi se trezi apoi la poalele dealului care ducea spre biserică. Sări peste zidul îngust care înconjura perimetrul şi urcă printre pietrele de mormânt, fără să piardă nici o clipă din ochi arborele.

Care, în tot acest timp, rămase doar un copac.

Conor începu să alerge.

— Trezeşte-te! strigă el, înainte de a ajunge lângă copac. TREZESTE-TE!

Ajunse lângă trunchi şi începu să-l lovească.

— Am zis *să te trezeştil* Nu-mi pasă ce oră este!

Lovi din nou.

Şi mai tare.

Şi încă o dată.

Şi apoi copacul se feri de lovitura lui, atât de repede, încât Conor îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— *O să te răneşti singur dacă nu încetezi să faci asta,* zise monstrul, ridicându-se ameninţător deasupra lui.

— N-a funcţionat! strigă Conor, ridicându-se în picioare. Ai zis că arborele de tisă o s-o vindece,

dar n-a fost aşa!

— *Am spus că, dacă poate fi vindecată, atunci arborele de tisă o va vindeca,* îl corectă monstrul. *Se pare că nu poate fi vindecată.*

Conor simţi cum furia îi strânge şi mai tare pieptul, inima bătându-i puternic. Atacă picioarele monstrului, lovind trunchiul cu mâinile, provocându-şi vânătăi care apăreau aproape instantaneu.

— Vindec-o! Trebuie s-o vindeci!

— *Conor,* zise monstrul.

— La ce eşti *bun,* dacă nu poţi s-o vindeci? strigă Conor, izbind în continuare scoarţa copacului. Doar să-mi spui poveşti stupide, să-mi faci necazuri şi să se uite toţi la mine, de parcă aş avea vreo boală…

Se opri doar când monstrul întinse mâna şi îl ridică în aer.

— *Tu eşti cel care m-a chemat, Conor O'Malley,* zise el, privindu-l cu seriozitate în ochi. *Tu eşti cel care are răspunsurile la aceste întrebări.*

— Dacă eu te-am chemat, zise Conor, cu faţa roşie, plină de lacrimile care îi şiroiau furioase pe obraji, atunci te-am chemat ca să o salvezi! Ca să o vindeci!

Se auzi un foşnet în frunzişul monstrului, de parcă o adiere de vânt le mişca, într-un oftat prelung şi încet.

— *Nu am venit să o vindec pe ea,* zise monstrul. *Am venit să te vindec pe tine.*

— Pe mine? se miră Conor oprindu-se din zvârcolit, în mâna monstrului. *Eu* nu am nevoie de

vindecare. Mama mea e cea care…

Dar nu putu să termine propoziţia. Nici măcar acum nu putea rosti cuvintele. Chiar dacă avuseseră discuţia. Chiar dacă ştiuse de la bun început. Pentru că da, *evident* că ştiuse, *evident* că da, indiferent cât de mult îşi dorise să creadă că nu era adevărat, evident că ştiuse. Dar, *chiar şi aşa,* nu putea să o spună.

Nu putea spune că este pe…

Încă plângea furios şi se chinuia să respire. Se simţea de parcă cineva îl despicase în două, de parcă tot corpul i se dezmembra.

Se uită iar spre monstru.

— Ajută-mă, zise el încetişor.

— *A venit vremea celei de-a patra poveşti,* zise monstrul.

Conor lăsă să-i scape un strigăt de furie.

— Nu! Nu asta am vrut să spun! Sunt lucruri mai importante care se întâmplă acum!

— *Da,* zise monstrul. *Aşa e.*

Îşi deschise mâna rămasă liberă.

Ceaţa îi înconjură din nou.

Şi, din nou, se aflau în mijlocul coşmarului.

A PATRA POVESTE

Chiar şi aşa, stând în mâna puternică, imensă a monstrului, Conor simţea teroarea insinuându-se în el, simţea bezna care începea să-i umple plămânii şi să-i înece, îşi simţea stomacul dezintegrându-se…

— Nu! strigă el, zbătându-se din nou, dar monstrul îl strânse tare. Nu! Te rog!

Dealul, biserica, cimitirul - toate dispărură, până şi soarele dispăru, lăsându-i în mijlocul unui întuneric îngheţat, un întuneric care îl urmase pe Conor încă de prima oară de când mama lui fusese internată, şi mai devreme de asta, când începuse tratamentele care o făcuseră să rămână cheală, şi chiar şi mai de mult, când făcuse o gripă care nu mai trecea, până când se dusese la doctor şi descoperise că nu era deloc gripă, ba mai înainte chiar de *asta,* când începuse să se plângă de cât de obosită se simţea, mai înainte de toate astea, parcă *dintotdeauna,* aşa avea senzaţia, coşmarul fusese acolo, hărţuindu-l, înconjurându-l, fără să-i dea pace, însingurându-l.

Părea că nu fusese niciodată în altă parte.

— Scoate-mă de aici! strigă el. Te rog!

— *E timpul,* repetă monstrul, *celei de-a patra poveşti.*

— Nu ştiu nici o poveste! zise Conor, în timp ce mintea lui se cufunda în groază.

— *Dacă nu vrei să o spui,* zise monstrul, *voi fi nevoit să o spun eu în locul tău.* Îl ridică pe Conor

în dreptul feţei. *Şi crede-mă când îţi spun că nu vrei să se întâmple* ***asta****.*

— Te rog! îl imploră Conor. Trebuie să mă întorc la mama.

— *Dar,* zise monstrul, întorcându-se spre beznă, *ea e deja aici.*

Monstrul îi dădu drumul brusc, aproape scăpându-l jos, iar Conor făcu vreo câţiva paşi împleticindu-se.

Recunoscu pământul rece de sub palmele sale, recunoscu locul în care se afla, înconjurat din trei părţi de o pădure întunecată, imposibil de străbătut, recunoscu şi cea de-a patra latură, o stâncă ale cărei contururi se pierdeau într-o beznă şi mai adâncă.

Iar pe marginea stâncii stătea mama lui.

Stătea cu spatele la el, dar se uita peste umăr, zâmbind. Arăta la fel de slăbită cum era în spital, dar îi făcu un semn cu mâna, în tăcere.

— Mamă! strigă Conor simţindu-se prea greu ca să poată sta în picioare, aşa cum se simţea de fiecare dată când începea coşmarul. Trebuie să fugi de-aici!

Mama lui rămase nemişcată, deşi părea puţin îngrijorată de cuvintele lui.

Conor se târî înainte, încordându-şi toţi muşchii din cauza efortului.

— Mamă, trebuie să fugi!

— Sunt bine, dragul meu, zise ea. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Mamă, fugi! Te rog*, fugi*!

— Dar, dragul meu, este... Ea se opri şi se întoarse pe marginea stâncii, de parcă ar fi auzit ceva.

— Nu, îşi şopti Conor.

Se târî înainte încă puţin, dar ea era prea departe, prea departe ca el să ajungă la timp, iar Conor se simţea *atât de greu...*

De sub stâncă se auzea un zgomot înfundat.

Un huruit, un zgomot ca o *bubuitură.*

De parcă ceva imens s-ar fi mişcat în adâncuri.

Ceva mai mare decât însăşi lumea.

Şi acel ceva escalada peretele stâncii.

— Conor? întrebă mama sa, privind înapoi spre el.

Dar Conor ştia.

Era prea târziu.

Adevăratul monstru se apropia.

— Mamă! strigă Conor, forţându-se să se ridice în picioare, luptându-se cu greutatea care îl trăgea în jos. MAMĂ!

— Conor! ţipă mama lui, dându-se înapoi de pe marginea prăpastiei.

Dar bubuitura se auzea din ce în ce mai tare. Şi mai tare. Şi încă şi mai tare.

— MAMĂ!

Ştia că nu va ajunge acolo la timp. Pentru că doi pumni gigantici se ridicară deasupra stâncii, cu un muget terifiant, dintr-un nor de beznă arzătoare. O vreme, plutiră în aer pe deasupra mamei, care încerca să se târască înapoi.

Dar era prea slăbită, mult prea slăbită…

Şi atunci pumnii plonjară asupra ei ca nişte ghiulele, izbind-o cu violenţă şi înșfăcând-o, trăgând-o după ei, în hăul de dincolo de marginea stâncii.

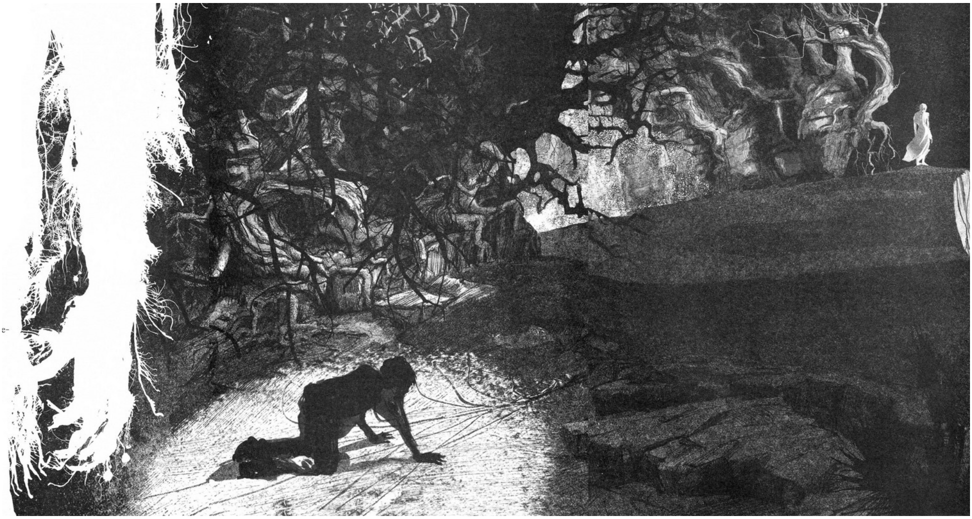

Şi în sfârşit Conor reuşi să o ia la fugă. Alergă frenetic spre ea, strigând în timp ce traversa spaţiul care îl despărţea de ea şi fugind atât de repede, încât aproape că se împiedică. Se aruncă spre ea, întinzându-i mâinile în timp ce pumnii de beznă o trăgeau după ei peste margine.

Şi mâinile lui le prinseră pe ale ei.

Ăsta era coşmarul. Ăsta era coşmarul din care se trezea urlând în fiecare noapte. Care se întâmpla chiar acum, chiar *aici.*

Era pe marginea prăpastiei, forţându-se să reziste, ţinându-se cu toate puterile de mâinile mamei, încercând să o oprească să nu fie trasă în bezna de jos, de creatura de sub stâncă.

Pe care acum o putea vedea în întregime.

Adevăratul monstru, cel de care chiar se temea,

cel pe care se aştepta să-l vadă în noaptea în care i se arătase prima oară arborele de tisă, monstrul real, din coşmar, făcut din nori de pucioasă, cenuşă şi flăcări întunecoase, dar cu muşchi adevăraţi, cu o forţă incredibilă, cu ochi roşii care îl priveau şi dinţi ascuţiţi care aveau să o sfâşie pe mama lui, de vie. *Am văzut mai rău de-atât,* îi spusese Conor arborelui de tisă în prima noapte.

Şi iată ceea ce văzuse el, mai rău de-atât.

— Ajută-mă, Conor! strigă mama lui. Nu-mi da drumul!

— N-o să-ţi dau drumul! răspunse Conor. Îţi promit!

Monstrul din coşmar scoase un muget şi trase mai tare, cu pumnii încleştaţi în jurul trupului mamei sale.

Iar ea începu să alunece din strânsoarea lui Conor.

— Nu! strigă el.

Mama ţipă îngrozită.

— Te rog, Conor! Ţine-mă bine!

— Aşa o să fac! strigă băiatul.

Se întoarse spre arborele de tisă, care stătea acolo, fără să se mişte.

— Ajută-mă! Nu o pot ţine singur!

Dar arborele rămase pe loc, mulţumindu-se doar să-i privească.

— Conor! strigă mama lui. Şi mâinile ei alunecau. *Conor!* ţipă ea din nou.

— Mamă! strigă el, strângând-o de mâini din ce în ce mai tare. Dar mâinile ei alunecau în

continuare din strânsoarea lui, iar ea devenea din ce în ce mai grea, în timp ce monstrul din coşmar trăgea de ea tot mai tare.

— Alunec! ţipă mama lui.

— NU! strigă băiatul.

Căzu cu pieptul la pământ, din cauza greutăţii ei şi a pumnilor de coşmar care trăgeau de ea.

Ea ţipă iar.

Şi iar.

Şi era atât de *grea*, imposibil de grea.

— Te rog, şopti Conor în sinea sa. *Te rog!*

— *Şi iată,* auzi el vocea arborelui de tisă aflat în spatele său, *iată cea de-a patra poveste.*

— Taci! urlă *Conor. Ajută-mă!*

— *Acesta este adevărul lui Conor O'Malley.*

Şi mama lui ţipa.

Şi aluneca din strânsoarea lui.

Era atât de greu să o ţină!

— *Acum sau niciodată,* zise arborele de tisă. *Trebuie să spui adevărul.*

— Nu! strigă Conor, cu vocea frântă.

— *Trebuie!*

— Nu! strigă iar Conor, privind în jos spre faţa mamei sale…

În timp ce adevărul se ivi dintr-odată…

În timp ce coşmarul atinse punctul culminant..

— *Nu!* mai strigă o dată Conor…

Şi mama lui căzu.

CONTINUAREA CELEI DE-A PATRA POVESTI

Era momentul în care de obicei se trezea. Când ea se desprindea, ţipând, din strânsoarea lui şi se prăbuşea în abis, smulsă de coşmar, pierdută pentru totdeauna, era momentul în care, de obicei, se ridica în pat, scăldată în transpiraţie, cu inima bătându-i atât de repede, încât avea senzaţia că o să moară.

Dar de data asta nu se trezi. Coşmarul îl înconjura în continuare. Arborele de tisă era tot în spatele lui.

— *Povestea nu a fost încă spusă*, zise acesta.

— Scoate-mă de-aici, se rugă Conor, abia ţinându-se pe picioare. Trebuie să o văd pe mama.

— *Ea nu mai este aici, Conor,* zise monstrul. *I-ai dat drumul.*

— Asta nu-i decât un coşmar, zise

Conor, gâfâind puternic. Nu-i adevărat ce se întâmplă!

— *Ba* ***este*** *adevărat*, zise monstrul. *Tu ştii foarte bine că e adevărat. I-ai dat drumul.*

— A căzut, zise Conor. Nu mai puteam s-o ţin. Era atât de *grea.*

— *Aşa că i-ai dat drumul.*

— *A căzut!* zise Conor, cu vocea ascuţită, aproape cu disperare.

Mizeria şi cenuşa care o smulseseră pe mama lui se târau înapoi pe stâncă în fire de fum, fum pe

care nu putea decât să-l înghită. Îi intră pe gură şi pe nas ca şi când ar fi fost aer, îl umplu, sufocându-l. Trebuia să se lupte ca să poată respira.

— *I-ai dat drumul,* repetă monstrul.

— Nu i-am dat drumul! strigă Conor, cu vocea frântă. A căzut!

— *Trebuie să spui adevărul, altminteri nu vei ieşi niciodată din coşmarul ăsta*, zise monstrul, aplecat acum deasupra lui, cu o voce mai înfricoşătoare ca oricând. *Vei rămâne prins aici, singur, pentru tot restul vieţii.*

— Te rog, dă-mi drumul! strigă Conor, încercând să se tragă înapoi.

Începu să urle îngrozit, când văzu dârele de fum încolăcindu-se în jurul picioarelor lui. Îl ţintuiră la pământ şi începură să i se înfăşoare în jurul braţelor.

— Ajută-mă!

— *Spune adevărul!* îi porunci monstrul, şi glasul lui sună de data asta tern şi înfricoşător. *Spune adevărul sau rămâi aici pentru totdeauna.*

— Ce adevăr? ţipă Conor, luptându-se disperat cu tentaculele monstruoase care se încolăceau în jurul lui. Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Chipul monstrului se ivi deodată din beznă, oprindu-se la câţiva centimetri de faţa lui Conor.

— *Ba **da**, ştii,* zise el, pe un ton grav şi ameninţător.

Şi brusc se lăsă tăcerea.

Pentru că da, Conor ştia.

Ştiuse dintotdeauna.

Adevărul.

Adevărul adevărat. Adevărul din coşmar.

— Nu, zise el încet, în timp ce bezna i se încolăcea ca o eşarfa în jurul gâtului. Nu, nu pot.

— *Trebuie.*

— Nu *pot,* repetă Conor.

— *Ba poţi,* zise iar monstrul şi o notă în vocea lui păru schimbată. O nuanţă de ceva…

De blândeţe.

Ochii lui Conor începură să se umple. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, fără ca el să le poată opri; nu putea nici măcar să şi le şteargă, pentru că tentaculele coşmarului îl ţineau ca într-o menghină, acoperindu-l aproape în întregime.

— Te rog, nu mă obliga, zise Conor. Te rog, nu mă face să spun asta.

— *I-ai dat drumul,* zise monstrul.

Conor clătină din cap.

— Te rog…

— *I-ai dat drumul,* repetă monstrul.

Conor închise ochii, strângând tare pleoapele.

Dar, în cele din urmă, dădu din cap.

— *Ai fi putut să o mai ţii puţin*, zise monstrul, *dar ai lăsat-o să cadă. Ai slăbit strânsoarea şi ai lăsat coşmarul să o înghită.*

Conor clătină iar din cap, cu faţa schimonosită de durere şi plâns.

— *Ţi-ai dorit să cadă.*

— Nu, zise Conor, şi glasul lui abia răzbătu prin

valul de lacrimi.

— *Ţi-ai dorit să-i dai drumul.*

— *Nu!*

— *Trebuie să spui adevărul şi trebuie să-l rosteşti* ***acum****, Conor O'Malley. Spune-l. Trebuie.*

Conor scutură iar din cap, ţinându-şi maxilarul strâns, dar simţi o arsură în piept, ca un foc pe care cineva îl aprinsese acolo, ca un soare mic, care lumina totul în el, care pârjolea fiecare bucăţică din fiinţa lui.

— O să mor dacă rostesc cuvintele, zise el, cu un suspin sufocat.

— *O să mori dacă nu le vei rosti*, îl contrazise monstrul. *Trebuie să spui adevărul.*

— Nu *pot!*

— *I-ai dat drumul. De ce?*

Bezna ajunsese acum până aproape de ochii lui Conor, acoperindu-i nasul şi sigilându-i gura. Băiatul se zbătea pentru fiecare gură de aer. Bezna îl sufoca. Îl *ucidea...*

— *De ce, Conor?* întrebă fioros monstrul. Spune-mi *DE CE! Înainte să fie prea târziu!*

Şi deodată focul din pieptul lui Conor explodă, se consumă ca şi când ar fi fost gata să-l înghită cu totul. Era adevărul, băiatul ştia asta. Un geamăt începu să se formeze în gâtul lui, un geamăt care crescu într-un ţipăt şi apoi într-un urlet, lipsit de cuvinte. Când deschise gura, focul năvăli afară, gata să consume tot, străpungând bezna şi ţâşnind dincolo de arborele de tisă, cuprinzând întreaga lume, devorând tot, în timp ce Conor urlă şi urlă, şi

urlă, sfâşiat de durere şi disperare…

Şi, în cele din urmă, el rosti cuvintele.

Spuse adevărul.

Povesti restul celei de-a patra poveşti.

— Nu mai *suport* ! strigă el, în timp ce focul pârjolea tot în jurul lui. Nu mai suport să ştiu că va muri! Vreau doar să se termine odată! Vreau să se *termine*!

Şi atunci focul mistui întreaga lume, fără să mai lase în urma sa nimic, nici măcar pe băiat.

Iar Conor îl primi cu un soi de uşurare, pentru că, în sfârşit, îşi primea pedeapsa pe care o merita.

VIAŢA DE DUPĂ MOARTE

Conor deschise ochii. Zăcea în iarba care acoperea micul deal din spatele casei sale. Era încă în viaţă.

Iar ăsta era probabil cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

— De ce nu m-ai ucis? gemu băiatul, acoperindu-şi faţa cu palmele. Merit ce e mai rău.

— *Chiar aşa?* îl întrebă monstrul, aplecându-se asupra lui. Conor începu să vorbească încet, cu glasul înecat de durere, luptându-se să articuleze fiecare cuvânt în parte.

— M-am tot gândit la asta de-atâta timp, zise el. Am ştiut dintotdeauna că nu are cum să scape, aproape chiar de la început. Ea îmi zicea că se simte mai bine, pentru că asta voiam eu să aud. Iar eu o credeam. Şi, în acelaşi timp, nu o credeam.

— *Nu,* zise monstrul.

Conor înghiţi cu greu, chinuindu-se să vorbească, încă luptându-se.

— Şi apoi am început să mă gândesc cât de mult mi-aş fi dorit *să se termine.* Cât de mult aş fi vrut, de fapt, să nu mai fiu nevoit *să mă gândesc* la asta. Cât de mult nu mai suportam aşteptarea. Şi nu mai suportam cât de singur mă făcea să mă simt.

Începu să plângă de-a binelea, mai tare decât ar fi crezut vreodată că poate să plângă, mai tare chiar decât atunci când aflase că mama lui era bolnavă.

— *Şi o parte din tine îşi dorea să se termine, pur şi simplu,* zise monstrul, *chiar dacă asta însemna să o pierzi pe ea.*

Conor dădu din cap, fără să mai poată articula nimic.

— *Şi aşa a început coşmarul. Coşmarul care se termina întotdeauna cu…*

— I-am dat drumul, se înecă băiatul. Aş fi putut să o mai ţin, dar am ales să-i dau drumul.

— *Şi acesta*, zise monstrul, *este adevărul.*

— Dar nu am *vrut* asta! zise Conor, pe un ton ridicat. Nu am vrut să-i dau drumul! Acum o să moară şi este numai vina mea!

— *Şi asta*, zise monstrul, *este departe de adevăr.*

Durerea lui Conor căpătă o consistenţă fizică, încleştându-l din toate părţile, făcându-l să se crispeze asemenea unui muşchi imens. Abia mai reuşea să respire din cauza *efortului* pe care îl depunea şi se lăsă iar să cadă la pământ, dorindu-şi să-l înghită, o dată pentru totdeauna.

Abia dacă simţi vag mâinile imense ale monstrului care îl ridicau, formând în căuşul palmelor un mic cuib în care îl culcă pe băiat. Era vag conştient de frunzele şi crengile care se încolăceau în jurul lui, înmuindu-se şi desfăcându-se pentru a-i face loc să se întindă.

— E vina mea, zise Conor. Am lăsat-o să cadă. E vina mea.

— *Nu este vina ta,* zise monstrul, iar vocea lui pluti în jurul lui Conor ca o briză uşoară.

— Ba da, *este.*

— *Tu voiai doar să se termine chinul,* zise monstrul. *Propriul tău chin. Voiai un final al singurătăţii în care te-ai izolat. Este cea mai umană dorinţă dintre toate câte există.*

— Nu am vrut, repetă Conor.

— *Ba da, ai vrut,* zise monstrul, *dar în acelaşi timp, nu ai vrut.*

Conor îşi trase nasul şi îşi ridică privirea spre chipul imens al monstrului, care era la fel de mare ca zidul din faţa lui.

— Cum pot fi ambele variante adevărate?

— *Pentru că oamenii sunt fiinţe complicate,* zise monstrul. *Cum poate o regină să fie şi vrăjitoare bună, dar şi vrăjitoare rea? Cum poate un prinţ să fie ucigaş şi salvator? Cum poate un Apotecar să fie rău şi în acelaşi timp să aibă intenţii bune? Cum poate un preot să gândească greşit şi totuşi să aibă inima bună? Cum ajung oamenii invizibili să fie şi mai singuri în momentul în care se lasă văzuţi?*

— Nu ştiu, zise Conor, ridicând din umeri, epuizat. Poveştile tale mi s-au părut întotdeauna fără nici o logică.

— *Răspunsul este că nu contează ce* ***gândeşti****,* zise monstrul, *pentru că mintea ta se va contrazice pe sine şi de o sută de ori pe zi. Voiai să o laşi să se ducă aşa cum, în acelaşi timp, îmi cereai cu disperare să o salvez. Mintea ta va crede orice minciuni atâta vreme cât acestea îţi vor aduce linişte, fără să ignori, în tot acest timp, adevărurile*

dureroase care au dus la apariţia acestor minciuni necesare. Iar mintea ta te va pedepsi pentru ambele variante în care crezi.

— Dar cum poţi lupta cu aşa ceva? întrebă Conor, cu vocea răguşită. Cum poţi să te lupţi cu toate chestiile astea care apar în tine?

— *Spunând adevărul,* zise monstrul. *Aşa cum faci tu acum.*

Conor se gândi iar la mâinile mamei sale, la strânsoarea pe care o slăbise…

— *Încetează cu asta, Conor O'Malley,* zise încet monstrul. *De asta am început să bântui iar pământul, pentru a-ţi spune toate astea, iar tu să te poţi vindeca. Trebuie să mă asculţi.*

Conor îşi înghiţi iar lacrimile.

— Te ascult.

— *Nu îţi scrii viaţa în cuvinte*, zise monstrul. *O scrii prin acţiunile pe care le faci. Ceea ce gândeşti nu e important. Numai ceea ce* ***faci*** *este cu adevărat important.*

Se lăsă un moment lung de tăcere, timp în care Conor îşi recapătă suflul.

— Şi atunci ce trebuie să fac? întrebă el într-un târziu.

— *Faci ceea ce tocmai ai făcut adineauri,* zise monstrul. *Spui adevărul.*

— Doar atât?

— *Crezi că-i uşor?*

Monstrul ridică din sprâncenele lui imense, cu o expresie de uimire.

— *Erai gata să mori decât să-l pronunţi cu voce tare.*

Conor îşi lăsă privirea în jos, desfăcându-şi în sfârşit mâinile încleştate.

— Pentru că a fost atât de *greşit* ceea ce am gândit eu.

— *A fost doar un gând,* zise monstrul, *unul singur dintr-un milion de gânduri. Nu a fost o acţiune.*

Conor oftă prelung, cu respiraţia încă întretăiată.

Dar nu se mai sufoca, iar coşmarul nu-l mai invada, nu-i mai strângea pieptul în menghina lui, târându-l în adâncuri.

De fapt, nu mai simţea deloc prezenţa coşmarului.

— Sunt atât de obosit, zise Conor, lăsându-şi capul în mâini. Sunt atât de obosit de toate astea!

— *Atunci, dormi,* îl îndemnă monstrul. *Ai timp.*

— Mai e timp? murmură Conor, abia reuşind să-şi tină ochii deschişi.

Monstrul schimbă şi mai mult forma palmelor sale, astfel încât cuibul de frunze în care stătea Conor deveni şi mai confortabil.

— Trebuie să o văd pe mama, protestă el.

— O *vei vedea,* zise monstrul. *Îţi promit.*

Conor deschise ochii.

— O să fii şi tu acolo?

— *Da,* spuse monstrul. *Vor fi ultimii mei paşi din această călătorie.*

Conor simţi cum plonjează în ireal, atras atât de puternic de valul de somn, încât i-ar fi fost imposibil să îi reziste.

Dar, înainte să alunece de tot pe tărâmul viselor, simţi cum pe buze i se formează o ultimă întrebare.

— De ce apari mereu la 00:07? întrebă el.

Adormi înainte ca monstrul să apuce să-i răspundă.

CEVA ÎN COMUN

— Oh, slavă Domnului!

Cuvintele se infiltrară în conştiinţa lui Conor înainte ca acesta să se trezească de-a binelea.

— Conor! auzi, şi apoi, mai tare: *Conor!*

Vocea bunicii.

Deschise ochii şi se ridică încet în capul oaselor. Era deja noapte. Oare cât timp dormise? Privi înjur. Era încă pe dealul din spatele casei lui, cuibărit între rădăcinile arborelui de tisă care se ridica deasupra lui ca un turn imens. Privi în sus. Era doar un copac.

Dar ar fi putut băga mâna în foc că, în acelaşi timp, părea să nu fie *doar* un copac.

— CONOR!

Bunica sa alerga spre el, venind dinspre biserică. Din locul în care se afla, băiatul vedea maşina parcată pe drumul din spate, cu luminile aprinse şi motorul pornit. Conor se ridică în picioare, în timp ce ea alerga spre el, cu faţa crispată de furie şi uşurare, şi încă ceva, un sentiment pe care el îl recunoscu imediat şi care îi provocă instantaneu un gol în stomac.

— Oh, slavă Domnului, slavă DOMNULUI! urlă ea ajungând lângă el.

Şi apoi făcu un gest surprinzător.

Îl prinse în braţe cu atâta putere, încât aproape că se prăbuşiră amândoi. Dezechilibrat, Conor reuşi să se sprijine de trunchiul copacului, oprind astfel căderea amândurora. Ea îi dădu drumul şi

începu să ţipe la el *de-a binelea.*

— Unde ai FOST? urlă ea. Te caut peste tot de ORE în șir! Conor, am fost DISPERATĂ! CE DRACU'A FOST ÎN CAPUL TĂU?

— Am avut ceva de făcut, răspunse Conor, dar bunica îl trăgea deja după ea.

— N-avem timp, zise ea. Trebuie să mergem! Trebuie să mergem *acum*!

Îi eliberă braţul şi o luă la *fugă* înapoi spre maşină, iar felul în care alerga era ciudat şi surprinzător pentru vârsta ei, dar Conor se ţinea după ea aproape fără să gândească ce face. Sări pe locul pasagerului şi abia apucă să închidă uşa, că bunica lui demară cu un scârţâit ascuţit de cauciucuri.

Conor nu îndrăzni să întrebe unde se grăbeau aşa.

— Conor, zise bunica în timp ce maşina lor zbura pe stradă, cu o viteză alarmantă.

Abia când se uită spre ea, îşi dădu seama cât de tare plângea. Şi în ce hal tremura.

— Conor, nu poţi pur şi simplu să...

Se zgudui şi mai tare şi o văzu cum strânge şi mai mult volanul.

— Bunico... începu el să zică.

— Nu, zise ea. Pur şi simplu, nu.

Merseră o vreme în tăcere. Bunica acceleră mult peste limita legală de viteză, ba, mai mult, ignoră un stop. Conor îşi verifică încă o dată centura de siguranţă.

— Bunico? încercă iar Conor, ghemuindu-se în timp ce trecură peste o protuberanţă de limitare a vitezei, ce tăia şoseaua pe orizontală.

Ea continuă să accelereze.

— Îmi pare rău, zise el încet.

Bunica lui râse auzindu-i cuvintele, un râs amar, plin de tristeţe. Clătină din cap.

— Nu contează, zise ea. Nu contează.

— Nu contează?

— *Bineînţeles* că nu, spuse ea şi izbucni iar în plâns.

Dar nu era genul de bunică pe care plânsul să o poată împiedica să vorbească.

— Ştii, Conor? continuă ea. Tu cu mine? Nu facem o pereche prea bună, aşa-i?

— Nu, zise Conor. Presupun că nu.

— Mda, aşa cred şi eu.

Întoarse maşina la un colţ, atât de brusc, încât Conor fu nevoit să se ţină de mânerul uşii ca să rămână drept.

— Dar va trebui să învăţăm, ştii, zise ea.

Conor înghiţi cu greu.

— Ştiu.

Bunica scoase un suspin.

— Ştii, nu-i aşa că ştii? continuă ea. Bineînţeles că ştii.

Tuşi ca să-şi dreagă glasul, în timp ce verifica rapid ambele sensuri ale unei intersecţii de care se apropiau vertiginos. O străbătu, ignorând culoarea roşie a semaforului. Conor se întrebă cât de târziu era. Abia dacă se zăreau câteva maşini pe stradă.

— Dar ştii ceva, nepoate? reluă bunica discuţia. Noi doi avem ceva în comun.

— Da? întrebă Conor, în timp ce clădirea spitalului începu să se întrevadă în josul străzii.

— Oh, da, zise bunica, apăsând şi mai tare pedala de acceleraţie.

Conor observă că lacrimile îi scăldau în continuare chipul.

— Ce anume? întrebă el.

Bunica lui parcă maşina pe primul loc liber pe care îl zări lângă spital, oprind cu o bufnitură scurtă.

— Pe mama ta, zise ea, privindu-l drept în faţă. Asta avem în comun.

Conor nu spuse nimic.

Dar ştia foarte bine ce voia să spună cu asta. Mama lui era fiica ei. Ea era, pentru fiecare dintre ei, cea mai importantă persoană din lume. Iar ăsta era un aspect destul de important pe care îl aveau în comun.

Era, cu siguranţă, un punct de plecare.

Bunica opri motorul şi deschise portiera.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea.

ADEVĂRUL

Bunica năvăli prima în rezerva de spital, cu o întrebare teribilă întipărită pe faţă. Dar înăuntru se afla o asistentă care îi dădu imediat răspunsul.

— E în regulă, spuse aceasta. Aţi ajuns la timp.

Bunica îşi duse mâinile la gură, lăsând să-i scape un strigăt de uşurare.

— Văd că l-aţi găsit, zise asistenta, privind spre Conor.

— Da, spuse bunica şi nu intră în alte detalii.

Atât ea, cât şi Conor îşi îndreptau privirea spre mama lui. Camera era în mare parte cufundată în întuneric, cu excepţia unei lumini de veghe aprinse deasupra patului în care zăcea ea. Avea ochii închişi, iar respiraţia ei era atât de greoaie, de parcă ar fi avut un pietroi imens pe piept. Asistenta părăsi încăperea, lăsându-i singuri, iar bunica se aşeză pe un scaun de lângă patul mamei, aplecându-se şi luându-i o mână în mâna ei, sărutând-o şi legănând-o încetişor.

— Mamă? auzi Conor.

Era mama lui care vorbea, vocea ei era atât groasă şi de joasă, încât era aproape imposibil să înţelegi ce spune.

— Sunt aici, draga mea, zise bunica, fără să-i dea drumul la mână. Conor este şi el aici.

— Chiar este? silabisi mama lui.

Bunica îi aruncă o privire care îl forţa să zică şi el ceva.

— Sunt aici, mamă, spuse el.

Mama lui nu răspunse, doar întinse mâna spre el. Cerându-i să o ia în mâna lui.

Să o ia şi să nu-i dea drumul.

— *Iată sfârşitul poveştii,* spuse din spatele său monstrul.

— Ce fac acum? şopti Conor.

Simţi mâinile monstrului aşezându-i-se pe umeri. Erau cumva suficient de mici, cât să-i dea senzaţia că-l susţin să nu cadă.

— *Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul,* zise monstrul.

— Mi-e frică, rosti Conor şi simţi cum ochii i se umezesc de lacrimi. O vedea pe bunica sa în lumina plăpândă, cum se apleacă asupra fiicei sale. Vedea mâna mamei sale, încă întinsă spre el, pleoapele ei lăsate.

— *Bineînţeles că ţi-e frică,* zise monstrul, împingându-l încet înainte. *Şi, cu toate astea, o vei face.*

În timp ce mâinile monstrului îl ghidară încet, dar ferm spre mama lui, Conor zări ceasul agăţat de perete, deasupra patului ei. Cumva, se făcuse deja 11:46 noaptea.

Mai erau douăzeci şi unu de minute până la 00:07.

O clipă avu impulsul de a-l întreba pe monstru ce avea să se întâmple atunci, dar nu îndrăzni.

Pentru că avea senzaţia că ştie deja.

— *Dacă spui adevărul,* şopti monstrul la urechea lui, *vei fi în stare să dai piept cu orice va urma de*

aici înainte.

Şi astfel Conor privi iar spre mama sa, spre mâna ei întinsă spre el. Îşi simţi gâtul strângându-se, simţi că se sufocă şi lacrimile îi năvăliră pe obraji.

Cu toate astea, nu era senzaţia de înec pe care i-o dădea coşmarul. Era mai simplu, mai clar.

Dar la fel de dificil.

Luă mâna mamei sale în mâna lui.

Ea deschise ochii pentru o fracţiune de secundă, prinzându-i imaginea pe retină. Apoi pleoapele ei se închiseră la loc.

Dar apucase să-l vadă.

Iar el ştiu că momentul sosise. Că nu mai era cale de întoarcere. Că avea să se întâmple, indiferent ce şi-ar fi dorit el, indiferent cum se simţea.

Şi, de asemenea, ştia că avea să treacă peste asta.

Avea să fie groaznic. Avea să fie mai mult decât groaznic. Dar avea să supravieţuiască.

Şi ăsta era motivul real pentru care monstrul apăruse în viaţa sa. Asta trebuie să fi fost motivul. Conor avusese nevoie de el şi această nevoie a lui reuşise cumva să trezească monstrul. Iar acesta se ridicase din străfundurile pământului şi ieşise la suprafaţă. Doar pentru acest moment.

— Vei sta aici? şopti Conor spre monstru, abia reuşind să articuleze cuvintele. Vei sta până când…

— *Da, voi sta,* zise monstrul, cu mâinile încă

aşezate pe umerii lui Conor. *Acum, tot ce trebuie să faci este să spui adevărul.*

Iar Conor aşa făcu.

Inspiră adânc.

Şi, în sfârşit, rosti adevărul final şi întreg.

— Nu vreau să pleci, zise el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, la început încet, apoi revărsându-se ca un râu.

— Ştiu, dragul meu, zise mama, cu vocea ei greoaie. Ştiu.

El simţi monstrul cum îl susţine de la spate, ajutându-l să stea în picioare, lângă patul ei.

— Nu vreau să pleci, spuse el din nou.

Şi asta era tot ce trebuia să spună.

Se aplecă spre ea şi o cuprinse cu braţul.

Ţinând-o.

Ştia că urma să vină momentul, şi asta curând, foarte curând, poate chiar la 00:07. Momentul în care avea să alunece din strânsoarea lui, indiferent cât de tare ar fi ţinut-o.

— *Dar nu în momentul ăsta*, şopti monstrul, aflat încă aproape. *Încă nu.*

Conor se agăţă strâns de mama sa.

Şi astfel reuşi în sfârşit să o lase să plece.

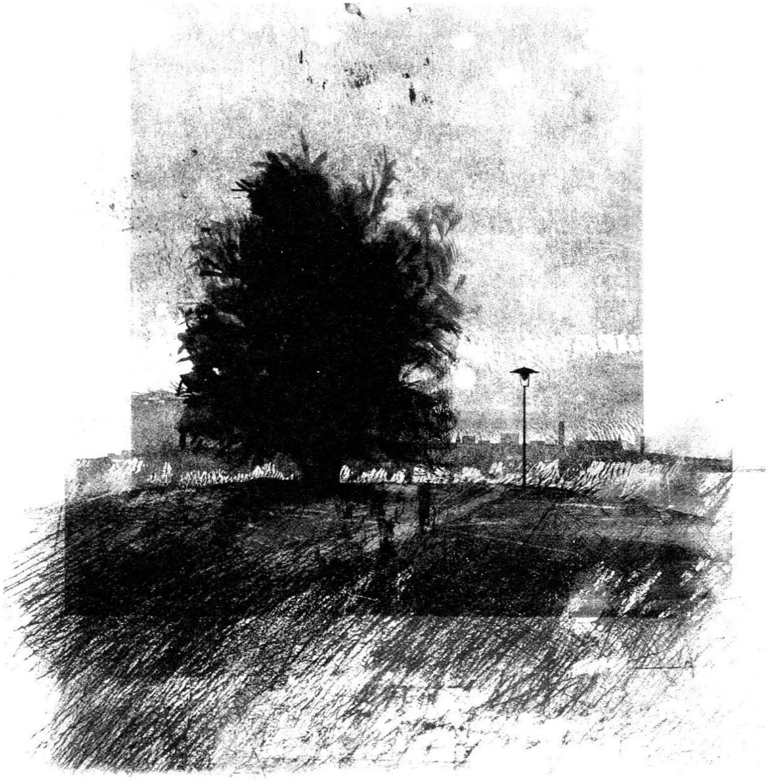

PATRICK NESS este autorul trilogiei *Pe tărâmul haosului*, care s-a bucurat de o receptare foarte bună și de vânzări record. Este laureat Carnegie Medal, Guardian Children's Fiction Prize, Booktrust Teenage Prize și Costa Children's Book Award. La Editura Trei a apărut primul volum al trilogiei, *Vocea pumnalului*.

SIOBHAN DOWD a fost autoarea a patru cărți multipremiate, două dintre ele fiind publicate postum. În 2009, Siobhan Dowd a fost desemnată prima autoare care a primit postum Carnegie Medal.

JIM KAY a studiat ilustrația de carte și a lucrat la arhivele Tate Gallery și Royal Botanic Gardens – Kew, două experiențe care i-au influențat profund opera.

Chemarea monstrului este în curs de ecranizare, avându-i în rolurile principale pe Liam Neeson și Sigourney Weaver.

La Editura Trei a apărut *Vocea pumnalului*, primul volum al trilogiei *Pe tărâmul haosului*, de același autor.

Monstrul a apărut după miezul nopții. Așa cum fac monștrii de obicei.

Dar Conor nu-l așteaptă pe acesta, ci pe cel din coșmarul său, care-l bântuie aproape în fiecare noapte de când mama lui s-a îmbolnăvit. Cu bezna, vântul și urletele.

Monstrul acesta care-l vizitează e diferit. Sălbatic și neîmblânzit. Și vrea de la Conor lucrul cel mai periculos.

Chemarea monstrului, roman dublu câștigător al Carnegie Medal (pentru ficțiune și ilustrații), spune o poveste extrem de emoționantă despre dragoste, pierdere și speranță, după o idee a lui Siobhan Dowd, a cărei moarte prematură a împiedicat-o să dea glas poveștii.

www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-203-2

9 786067 192032

TREI